

Tháng 9, 2015

Vui Tết Trung Thu 2015 tại Portland- Oregon

Nếu quý vị phu nhân của quý ông đi chợ Việt Nam thấy bày bán bánh trung thu thì biết là sắp đến ngày Tết Trung Thu của quý vị nhi đồng rồi đó nhé. Xin mời quý thân hữu cùng đi ăn Tết Trung Thu với vợ chồng người viết nhé.

A- Vui Tết Trung Thu do Ban Chấp Hành CDVNOR tổ chức ngày 9-19-2015

Năm nay Ban chấp hành CDVNOR phối hợp với các sinh viên thuộc các đại học Portland State University, Oregon State University và học sinh các trường

trung học Franklin, Madison, Park Rose và các trường trung học công tư khác tổ chức một đêm vui tết Trung Thu chủ đề Mặt Trăng Của Tuổi Trẻ 2015 tại Trường Trung học Park Rose ngày thứ bảy 9-19-2015.

Chương trình tổng quát như sau:

Từ 3:00 PM- 5:00 PM (các trò chơi có thưởng)

Từ 5:00 PM- 8:00 PM (văn nghệ, phát lồng đèn, rước đèn trung thu)

Hội Ái Hữu Cựu SVSQ/ Trừ Bị Thủ Đức Oregon phụ trách phần an ninh trật tự.

Dĩ nhiên vợ chồng chúng tôi cùng các hội viên Hội Người Việt Cao Niên cũng góp mặt góp lời vào chương trình Tết Trung Thu này với gian hàng trò chơi thả vòng và quay vòng quay trúng thưởng.

Mỗi gian hàng có một nét đặc biệt riêng và gian hàng nào cũng vui nhộn với tiếng cười của trẻ thơ.

Trong khi ngồi thưởng thức văn nghệ, tất cả những người tham dự ngồi trong hội trường đều được ban chấp hành CDVNOR chiêu đãi mỗi người một hộp thức ăn ngon lành với chả giò, bánh mì thịt, xôi khúc, trái quýt và nước lạnh. Thật là chu đáo.

Màn múa lân, màn phát lồng đèn và rước đèn trung thu là các mục mà các đáng nhi đồng thích nhất. Smile!

Nhìn những vị bô lão tóc đã bạc màu, lưng đã còng theo năm tháng ngồi chung vui với đám trẻ nhỏ tóc xanh nhanh nhẹn vô tư đã nói lên tình thương yêu của nhiều thế hệ được truyền trao cho nhau để giữ gìn truyền thống tốt đẹp này. Mừng thay!

Xin cảm ơn ban tổ chức Tết Trung Thu tại Portland, Oregon đã đem niềm vui đến cho nhiều người từ tuổi trẻ thơ ngây đến “tuổi vào thu” như chúng tôi.

Xin mời xem Youtube Mặt Trăng Của Tuổi Trẻ 2015 ở Portland và màn múa lân do người viết thực hiện dưới đây cho vui nhé.

1- Youtube Mặt Trăng của Tuổi Trẻ 2015 ở Portland, Oregon

https://youtu.be/qT_7k0mDTk4

2- Youtube Múa lân trong ngày Hội Mặt Trăng của Tuổi Trẻ 2015

<https://youtu.be/M-izIoEAGo8>

B- Vui Tết Trung Thu của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tổ chức ngày 9-24-2015

Vui Tết Trung Thu không phải chỉ dành riêng cho các thiếu nhi mà còn dành cho những vị cao niên của Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở Trung Tâm Sức Khỏe và Dịch Vụ Á Châu nữa đấy.

Những vị “tuổi hạc khá cao” này đã cùng nhau tổ chức một buổi potluck mừng Tết Trung Thu thứ năm vừa qua. Các cô Cang, Nhi Trương, Tường và các thiện nguyện viên thuộc trung tâm đã tổ chức một buổi trưa Potluck đặc biệt tại Trung Tâm Y Tế và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) để vui Tết Trung Thu cũng ngon lành và xôm trò lắm đấy.

Các cô còn hướng dẫn quý vị “lão niên” chơi những trò chơi vận dụng óc quan sát, sự nhanh nhẹn rất vui vẻ và khoa học.

Đừng tưởng “tuổi già” là “tuổi chỉ biết buồn” đâu nhé. Có đến sinh hoạt với nhóm này rồi quý bạn sẽ thấy “đời vẫn còn đẹp sao” đấy! Họ cũng nhanh nhẹn, ồn ào, vui vẻ lắm, bạn ạ! Họ đã tìm đến nhau để chung vui với nhau cho bớt phần hiu quạnh vì bạn bè cùng lứa tuổi dễ dàng trò chuyện với nhau. Họ là những bà nội trợ “cừ khôi”, những nhà chăm sóc vườn cảnh “hết xây”, những chuyên viên xã hội, những quan sát viên “bén nhậy” đã kể cho nhau nghe nhiều chuyện, nhiều tin tức hấp dẫn lắm bạn ạ!

Quý vị cao niên hăng hái tham gia vào các trò chơi “hút kẹo nhanh”, “xếp tiền cho nhanh” và “tung hứng lác banh” cũng hào hứng và vui nhộn lắm. Quý vị nào không tin thì thử vào xem các Youtube dưới đây thì sẽ biết liền:

1-Youtube thi hút kẹo cho nhanh

<https://youtu.be/Bp8X1KeQrGo>

2- Youtube xếp tiền cho nhanh

https://www.youtube.com/watch?v=UzcKCD_oqnw

3- Youtube thi tung hứng lắc banh

<https://youtu.be/sceMaZZH0OI>

Bạn có muốn sống vui sống khỏe hay chẳng? Nếu muốn, xin hãy đọc tài liệu được trích đăng dưới đây do người viết sưu tầm về đề làm quà Trung Thu cho bạn nhé.

Cởi mở sẽ sống thọ hơn

Những người có cuộc sống thân thiện, hòa đồng với gia đình, xã hội sẽ giảm 50% nguy cơ chết sớm, đó là kết quả nghiên cứu của hai đại học tại Mỹ Brigham Young (bang Utah) và North Carolina (tại Chapel Hill, bang North Carolina). Kết luận này được rút ra từ quá trình tổng hợp dữ liệu liên quan đến 300.000 người và 148 công trình nghiên cứu thực hiện suốt ba thập kỷ qua.

Theo đó, “hầu hết những ai có mối quan hệ xã hội tốt sẽ sống thọ hơn 3,7 năm so với những người thụ động, sống cô độc” - trích lời giáo sư tâm lý Timothy B. Smith (Đại học Brigham Young). Ngoài ra, nghiên cứu cũng cho rằng việc có nhiều bạn sẽ có kết quả tích cực tương tự như việc bỏ hút thuốc lá. Sự cô đơn, e dè trong việc thiết lập quan hệ xã hội sẽ khiến chúng ta có tỉ lệ tử vong tương đương những ai nghiện rượu, thậm chí cao hơn chúng béo phì, lười vận động.

Tương tự, một nghiên cứu của đại học danh tiếng Carnegie Mellon (Mỹ) được thực hiện vào năm 2003 trên cơ thể một nhóm tình nguyện viên đã chỉ rõ: nhóm tình nguyện viên có mối quan hệ xã hội đời thường tốt sẽ giúp cơ thể phản ứng tốt hơn với virus cúm được tiêm vào người so với nhóm còn lại. Trước đó, Janice Kiecolt-Glaser - một giáo sư khoa tâm thần thuộc Đại học bang Ohio (Mỹ) - cũng đưa ra kết quả nghiên cứu khẳng định lại điều này, sau khi thực nghiệm trên chính nhóm sinh viên y khoa của mình. Ông cho biết các sinh viên vui vẻ, hòa đồng và nhiều bạn có hệ miễn dịch tốt hơn hẳn.

(Nguồn: CÔNG NHẬT (Theo Los Angeles Times)

Việc sống cởi mở, thoải mái để sống vui sống khỏe đâu có phân biệt tuổi già, tuổi trẻ phải không bạn?

Một độc giả của người viết tại Portland, khi thấy tôi mua hộp bánh trung thu tại một nhà hàng có bán bánh trung thu do chính chủ nhân làm rất ngon lành và bảo đảm vệ sinh hơn bánh của Hồng Kông hay China nhập cảng, đã đề nghị tôi viết một tí về bánh trung thu. Từ gợi ý đó, tôi đã phải bỏ công lên internet tìm tài liệu về bánh trung thu dưới đây để chia sẻ với quý thân hữu đọc cho vui nhé. Xin cảm ơn vị độc giả dễ thương này.

Bánh Trung Thu

Bánh ngon, đặc biệt nhất trong dịp lễ này dĩ nhiên là bánh Trung Thu (mooncakes). Được biết bánh Trung Thu có thể bắt nguồn từ thời Trung Hoa bị người Mông Cổ xâm nhập. Vì bị người Nguyên cai trị, người Trung Hoa âm mưu nổi dậy, định vào một ngày rằm tháng 8. Để tập hợp các lực lượng nổi dậy cùng lúc, một trong những người cầm đầu là Lưu Bá Ôn đã cho bán bánh và trong ruột bánh có mảnh giấy đề “đêm 15 tháng 8 khởi nghĩa”, như là một cách truyền tin. Nhờ vậy người dân nhiệt liệt hưởng ứng và

đã lật đổ được chính thể cai trị hà khắc của người Mông Cổ. Từ đó bên Trung Hoa có tục lệ mỗi năm họp gia đình ăn bánh ngày rằm tháng 8 để kỷ niệm chuyện này.

Bánh Trung Thu lúc đầu tròn như mặt trăng, được gọi là bánh “đoàn viên” vì là bánh cho cả gia đình ăn, khi đoàn tụ ngắm trăng.

Ngày nay, bánh Trung Thu gồm hai loại bánh dẻo có nhân đậu, hạt sen hay bánh nướng có nhân thập cẩm. Khi làm vỏ bánh Trung Thu phải đổ bột vào khuôn để bánh có hình mặt trăng, mặt trời, hoa quả... và cần thợ làm bánh khéo tay.

Bánh dẻo màu trắng, tượng trưng cho mặt trăng. Bánh dẻo có vỏ làm bằng bột nếp. Nhân hạt sen hay đậu xanh, vỏ cam... Bánh dẻo ngọt và thơm.

Bánh nướng màu vàng, tượng trưng cho mặt trời. Bánh nướng có vỏ là bột mì. Nhân bánh nướng thường thập cẩm như lòng đỏ trứng muối, thịt heo, lạp xưởng, hạt dưa... Bánh nướng hương vị mặn mà.

(Nguồn: Trích trong bài viết Tết Trung Thu của BS Phạm Anh Dũng)

Xin cảm ơn tất cả quý vị đã đem nụ cười niềm vui đến cho trẻ thơ và cho cả các vị “không còn trẻ nữa” ở Portland trong ngày Tết Trung Thu năm nay.

Chúc tất cả mọi người ăn Tết Trung Thu vui vẻ nhé.

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

CON GÁI CHỈ TỔ LÀM PHIÊN

Con gái chỉ tổ làm phiên!
Sao anh nào cũng thích?
Cũng ghìen chết cha.
Gặp gái, mắt chớp lia chia,
Ước chi dốt được nàng... dìu với anh,
Để mà dung dẻ dung dăng,
Để mà... ấy ... ấy, lằng nhằng nọ kia.
Đêm lơ mơ, ngày khật khờ,
Trông năm, trông tháng, trông giờ cho mau.
Đến ngày mua được buồng cau,
Xếp vào ... một quả có trà xanh um.
Lại thêm 2 quả tùm lum,

Một party đi xa gần,
Đợi bạn bè cuốn xéo là đến phần của ta.
Là lá la!!!
Hahaha!
Từ nay em sẽ... chết cha.
Dù anh sàm sỡ, đó dám la om sòm,
Ngày xưa nói anh dê xồm,
Bây giờ... dê thiệt, đã hết hồn em chưa?
Bây giờ anh sướng hơn vua,
Chẳng còn lo sợ thằng cha nào dòm,
Chẳng còn rình rập lão liên,
Sợ rằng sẽ có tên điên, thằng khùng,

Nào nem, nào chả, có thêm rượu trà,
Nào chuyên, nào lác,.. đôi hoa,
Nếu mà khảm khá, nhẵn sáng lòà Diamond.
Lại thêm một quả xanh xanh,
Bánh phu thê với cốm hồng thật xinh,
Đủ ngũ, đủ lục linh đình,
Bà con, cha mẹ, rần rờng... diễn binh.
Theo sau, khoái nhất là mình,
Rước nàng yêu quý về dinh, ta...mần

Liếc em trên dưới lung tung.
Từ nay sướng quá, tha hồ rung... rung... đui.
“CON GÁI CHỈ TỒ PHIỀN THÔI”
Ông nào nghĩ thế là đời vút đi.
Các ông dám oản tù tì?
Là không cần gái? Tui đi đăng đầu.
Hoài Hương.

MỘT ĐÊM TRĂNG

“Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng”

Chàng ngẫu hứng đọc 4 câu thơ mà tôi chỉ nhớ một câu cuối cùng này.

Chàng cầm ly rượu đang uống dở, bước đi chậm trong vườn ngang qua tôi còn thấy mùi nước hoa đàn ông hay mùi đàn ông lạ lẫm mà tôi chưa từng gặp.

Đêm ấy một đêm đầu mùa hè không trăng sao nhưng là một đêm dịu mát với không khí mùa xuân còn lưu luyến ở lại, khí hậu càng về khuya càng có chút hơi lạnh lẫn với mùi hoa Ngọc Lan, cây hoa cuối vườn.

Chàng đâu biết rằng đối với tôi dù đêm không trăng hay đêm có trăng đều đẹp và nên thơ khi có chàng hiện diện..

Lần đầu tiên gặp chàng tôi như đã bị chàng mê hoặc.

Chàng đã đến nhà tôi đêm tiệc mùa hè với vợ chồng người bạn thân của chàng và cũng là bạn đàn anh của tôi. Từ buổi chiều chúng tôi nướng BBQ trong vườn, vừa ăn vừa uống rượu và chuyện trò. Chàng nổi bật trong đám đàn ông cùng trang lứa, dáng cao, có nét bụi bặm gian truân, chàng có thể nói chuyện chính trị với người này thật sinh động, sắc bén như dao kiếm nhưng khi quay qua một phụ nữ kia chàng dịu dàng nói về văn thơ mượt mà như gấm lụa.

Tôi không thích nói chuyện về chính trị cũng không có khả năng văn thơ, bỗng thấy mình vụng về tầm thường với chàng, nhưng chàng đã cho tôi nhiều cơ hội để tiếp cận chàng, chàng hỏi tôi về khu vườn, những loại cây, loại hoa... tôi đã hồi hộp và hãnh diện đưa chàng đi quanh vườn, cùng chàng bước trên cỏ xanh hay trên từng phiến gạch trắng trong bóng tối mờ của ngọn đèn từ patio hắt ra, thỉnh thoảng chàng đưa tay đỡ tay tôi khi đi qua lối hẹp giữa hai bụi hoa nên tôi cảm thấy tự tin và dạn dĩ hơn khi giới thiệu:

- Đây anh, đây là lò sưởi, lò sưởi có trái những viên bi lóng lánh đủ màu, em ước gì có một mùa đông lạnh để được đốt lửa lên và ngồi đây ngắm ngọn lửa nhảy múa trong màu sắc tuyệt vời từ những viên bi.
- Tiếc rằng thành phố chúng ta hiếm khi có mùa đông lạnh, lò sưởi này đẹp lắm, chỉ để trang trí cho khu vườn mà thôi.
- Đây anh, kia là thư phòng, một thư phòng giữa vườn hoa, em thích nhất mình trong đó đóng kín cửa lại và đọc sách mãi mê.
- Em thật là đặc biệt, một cô gái mà anh chắc rằng nhiều chàng trai muốn làm thân và tìm hiểu.

Ngay lúc ấy tôi đã ngược nhìn chàng và hỏi thăm: "Có anh không?"

Tuyết Dung bạn thân của tôi cũng ngỡ ngàng mộ chàng lắm, nàng nói với tôi:

- Anh ấy thật có duyên, không biết anh đã có vợ hay người yêu chưa nhỉ?

Tự nhiên tôi khẳng định:

- Làm gì có, nếu không anh chẳng đến đây một mình.

Tuyết Dung nói đùa:

- Chẳng lẽ một con người tài hoa thế mà ... còn ế ẩm đến giờ này, tuổi đời cũng 40 chứ ít gì.

Tôi cũng đùa:

- Thì hai đứa mình cũng... xinh đẹp, cũng... tài hoa. Này nhé cả hai cùng tốt nghiệp trường được hạng cao, cùng có công việc ngon lành mà cho đến bây giờ mỗi đứa đều qua tuổi 30 mà vẫn... ế chồng đấy thôi.

Tuyết Dung vênh mặt:

- Tại chúng mình kén chọn chứ bộ, với lại có nhiều anh ... không dám với cao, không dám làm quen với chúng mình.

- Tuyết Dung nói y hệt như mẹ tôi, con gái đã xinh lại học giỏi thì... có nước ế chồng.

Tôi là con một, cha tôi mất cách đây vài năm, mẹ luôn mong mỗi tôi lấy chồng để nhà thêm người nhưng hình như duyên số chưa đến với tôi, có một thời bên cạnh những chàng trai theo đuổi tôi đã tìm được người của lòng, anh nói thương yêu tôi rất nhiều vậy mà anh lại ngã lòng với một cô gái khác, cô cũng học y khoa như anh, gia đình cô giàu sang và danh giá. Mối tình đầu ngây thơ và trong trắng của tôi bị phản bội, tôi đâm ra tránh né và không tin tưởng có lòng chung thủy của đàn ông..

Ngày tháng cứ thản nhiên đi qua đời tôi, tôi nghe tin anh chàng bác sĩ của mối tình đầu đang sống đời hạnh phúc giàu sang như ý anh. Còn tôi, mỗi lần tới kỷ niệm sinh nhật mình tôi phải dẫu tiếng thở dài vì sợ mẹ tôi buồn.

*****

“Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng”

Câu thơ ấy đã ám vào đầu óc tôi như một lời hẹn thề.

Tôi nhất định sẽ tổ chức một đêm tiệc mùa thu, vào một đêm trăng vì chàng, vì câu thơ chàng đã thốt ra, để làm vừa lòng người thơ của tôi..

Tôi được biết chàng là người giỏi về công việc làm ăn kiếm tiền và cũng rất giỏi văn thơ, chàng được cả hai thứ để quân bình trong cuộc sống.

Người ta không chỉ miệt mài kiếm tiền.

Người ta cũng không thể nhịn đói để làm thơ, yêu thơ.

Một đêm trăng mùa thu gọi tôi nhớ thời bé dại, tôi đã từng ngước mặt lên trời cao thăm thăm để nhìn trăng, nhìn chú Cuội ngồi gốc cây đa và mơ ước được bay lên cung trăng ngồi với chú Cuội.

Bây giờ một đêm trăng mùa thu tôi chỉ mơ ước được gặp chàng.

Tôi mua sắm cho một buổi cỗ đêm rằm trung thu những chiếc lồng đèn xếp đủ màu sẽ thấp nển treo quanh vườn, các món ăn như bưởi chín vàng, hồng chín đỏ, bánh trung thu nướng, bánh trung thu dẻo, trà ngon và rượu ngon.

Tôi thêm một món ăn khuya nhẹ nhàng là món cháo, tôi hỏi ý anh Lân, bạn chàng, là nên nấu cháo gà hay cháo vịt, vô tình anh Lân trả lời tôi:

- Cô làm cháo vịt đi, cái người thơ kia thích ăn cháo vịt lúc nửa đêm khi chúng tôi không ngủ.

- Ở California có quán cháo vịt nào lúc nửa đêm hả anh?

- Chúng tôi tự nấu mà, cũng có đủ hành gừng và rau răm ngon chẳng thua nhà hàng. Mỗi lần tôi đến nhà anh ta chơi khuya đều nghĩ đến món này.

Tôi sẽ vì chàng o bề nồi cháo vịt thật ngon. Tuyết Dung sẽ phụ tôi nấu nướng và bày biện cỗ để đón khách. Toàn là khách quen như đêm mùa hạ vừa qua. Đã mấy tháng tôi không gặp chàng kể từ lần hội ngộ đầu tiên ấy.

Khu vườn của nhà tôi đêm nay thật đẹp, tôi đã gọi thợ đến cắt cỏ và tỉa hoa lá từ tuần trước, những cây hoa hồng tận tụy nở hoa đẹp vào mùa thu dù không rực rỡ bằng những cánh hoa đầu xuân hay vào hạ, ao sen nhỏ nơi góc vườn đã ra hoa màu trắng tinh khôi trong đám lá xanh, màu trắng tinh khôi như tình cảm của tôi dành cho chàng.

Mẹ tôi thường tìm cơ đi vắng cho tôi tiệc tùng vui tiếp bạn bè, bà luôn khích lệ tôi giao thiệp rộng để có nhiều cơ hội gặp được người ưng ý.

Khách đến đông vui, bao nhiêu người cũng không đem đến cho tôi niềm vui bằng khi chàng đến.

Chàng có mang hào quang đâu mà sao tỏa sáng trong tôi đến vậy? chàng có đẹp hoàn mỹ đâu mà sao tôi không thấy ai hơn chàng? Khuôn mặt chàng dài, đôi chân mày rậm và đôi mắt mí lót, khi chàng cười ánh mắt ngời sáng reo vui.

Đêm đã bắt đầu, đêm nay là đêm rằm trung thu, trăng sẽ lên và sẽ là một đêm trăng đẹp để ngắm ngắm nhất của tôi..

Các bạn tôi sẽ hát ca đón trăng.

Chàng đứng bên tôi, ngắm những chiếc đèn xếp màu hồng, màu vàng, màu đỏ đã được thắp nến treo rải rác quanh vườn chen lẫn vào cành cây hay bụi hoa và khen:

- Đẹp quá, mới nhìn anh thấy một góc phố cổ Hội An với những chiếc đèn lồng

Tôi tò mò:

- Hội An là quê anh à?

- Vâng, quê anh, là một nơi nghèo khó anh đã sinh ra và lớn lên, anh đi đâu cũng mang quê của mình theo.

- Anh làm em thích Hội An của anh rồi.

Chàng ngược lên nhìn bầu trời, ánh trăng tròn từ lúc nào và chàng mỉm cười đôi mắt chàng reo lên và chàng cũng reo lên:

- Trăng đã lên rồi kìa em.

Giọng chàng thân thiện ngọt ngào và tự nhiên như chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm, có lẽ vì chàng lớn tuổi hơn tôi và vì chàng là bạn của vợ chồng anh Lân, đàn anh của tôi.

Chàng nói tiếp:

- Em thấy chưa, khu vườn nhà em càng đẹp thêm đấy.

- Anh có thích không?

- Sao lại không chứ với một phong cách nên thơ như đêm nay có trăng và hoa.

- Cám ơn anh đã cho em ý tưởng đón trăng trong vườn nhà, hoa Ngọc Lan, hoa Hồng nở thường trực suốt từ mùa hạ đến giờ, may quá hoa sen mới nở một tuần nay, còn những Cúc vàng Cúc trắng và hoa Thạch

Thảo tím thì có lẽ đến chậm hơn anh ạ.

Chàng ngạc nhiên:

- Sao lại cám ơn anh?

- Anh quên mất câu thơ “Khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng” rồi sao? Thơ của anh đấy trong đêm tiệc mùa hè vừa qua tại đây, anh không nhớ nhưng em vẫn nhớ.

- A, thì ra thế, câu thơ bất chợt nên anh đã để thơ bay theo gió rồi, bây giờ anh phải cám ơn em đã giữ lại giúp anh một câu thơ.

Tôi bẽn lèn:

- Hôm ấy anh đọc đến 4 câu thơ mà em chỉ nhớ một câu này thôi, em vụng về quá.

Chàng nói như vỗ về:

- Em dịu dàng lắm chứ.

Tôi thấy ánh trăng đêm rằm đẹp và ấm áp quanh tôi và chàng đẹp, ấm áp hơn cả ánh trăng.

Khi chàng ngồi xuống bên chiếc bàn kê gần lò sưởi thì tôi phải đi tiếp các bạn bè khác, tôi thấy Tuyết Dung và một hai người nữa đã ngồi cùng bàn với chàng. Một số bạn khác thì ngồi nơi bàn trong patio, một vài bạn thì ngồi nơi chiếc ghế xích đu rộng lớn vừa đong đưa vừa chuyện trò. Chỗ nào cũng rượu đầy chai và rượu được rót ra ly.

Thấy chàng ngồi gần và nói chuyện với Tuyết Dung lòng tôi không vui. Thật ra chàng xã giao giỏi, luôn tìm cơ hội chuyện trò và làm vừa lòng mọi người dù nam hay nữ, dù họ ở độ tuổi nào, chàng tỏ ra trân trọng và quý mến họ .

Món cháo vịt đã được nấu nướng ngay trong patio, khu vườn được thiết kế có chỗ nấu ăn, có tủ bát đĩa và bồn rửa chén bát tại đây, không khí ngoài trời mát mẻ hình như ai cũng sẵn khoái thưởng thức tô cháo vịt nóng với rau răm và những sợi gừng thái chỉ, với hạt tiêu và ớt hiểm xay. Thịt vịt thì đã lạng bỏ xương, những miếng thịt xắt mỏng mềm mại chín tới rất vừa ăn.

Tuyết Dung rất nhanh nhẹn phụ tôi, sau món cháo vịt chúng tôi bày trà nóng và ăn cỗ trung thu, người ta cùng nhắc lại chuyện chú Cuội của một thời tuổi thơ, chuyện Hằng Nga và Hậu Nghệ, chuyện vua Đường Minh Hoàng,... chuyện nào cũng làm chàng vui và tham gia góp lời.

Sau tiệc trà bánh chúng tôi lại nhấp rượu. Tôi muốn đêm dài thêm, trăng sáng thêm, các bạn tôi sẽ ở đây lâu thêm, chàng sẽ bên tôi cho đến lúc đêm tàn nguyệt tận.

Nhưng khách đã tự tay dọn dẹp phần của mình và lần lượt cáo từ vì họ không muốn làm phiền chủ nhà. Cũng như mọi người chàng đã ân cần nói lời cảm ơn tôi, chàng bắt tay tôi tạm biệt, cảm giác bàn tay tôi nắm trong bàn tay chàng tôi còn run lên cho đến lúc này khi nhớ lại.

Tất cả đến và đi như một giấc mơ, một giấc mơ đẹp.

Tôi tự thưởng cho tôi một ly rượu để hồi tưởng lại những giây phút vừa qua, ngồi vào chiếc ghế chàng đã ngồi, để bàn tay lên bàn nơi chàng đã chạm vào và tưởng như tôi và chàng đang đối ẩm đêm trăng khi trăng càng về khuya càng sáng.

Tối nay khác hẳn tối mùa hè trước, chàng đã nói chuyện với tôi khá nhiều, có lúc tôi và chàng đứng riêng hình như chàng nhìn tôi sâu lắng hơn? Hình như chàng nói với tôi âm điệu triu mến hơn? Và chắc chàng sẽ không quên những gì tôi đã đáp lời chàng, ẩn chứa nhiều tình cảm thân mến. Nếu chàng cũng yêu tôi như tôi đã yêu chàng thì sớm muộn gì chàng sẽ tìm đến tôi. Tôi mỉm cười sung sướng và đợi chờ một tình yêu ở phía trước. Ánh trăng hắt trên bờ tường và hoa Hồng trĩu tình dưới chân tôi khi tôi đi dạo một vòng trong vườn nơi mà lúc này tôi và chàng đã đi qua. Trăng rằm đẹp mà ngắm một mình uổng phí quá, tôi ước gì chàng quay trở lại, chỉ riêng tôi và chàng sẽ cùng ngắm trăng suốt đêm nay.

Tiếng điện thoại ở đâu đó bỗng reo lên, tôi luống cuống đi tìm chiếc cell phone để xa, nơi chiếc ghế xích đu.

Hay là chàng thần giao cách cảm biết tôi đang đợi mong chàng sẽ đến với tôi? dù chàng chưa xin số cell phone của tôi nhưng nếu muốn biết thì đâu có khó khăn gì, chàng đã hỏi xin từ vợ chồng anh Lâm chẳng?

Anh ơi, khu vườn này sẽ đẹp một đêm trăng và chỉ đẹp khi có anh và em.

Tôi vội vàng không kịp nhìn số phone người gọi, mở phone ra vì chỉ sợ tiếng phone sẽ dứt vì đợi quá lâu.

- Hello..

Tiếng của Tuyết Dung ân cần:

- Bạn đi ngủ chưa? Hôm nay bạn tiếp khách bận rộn và mệt lắm đó.

Tôi hơi thất vọng khi nhận ra tiếng của Tuyết Dung chứ không phải là chàng, mà trách chi chàng, đêm nay chàng đã cho tôi quá nhiều những giây phút hạnh phúc rồi.

- Chưa ngủ đâu Tuyết Dung ơi, tôi còn ngồi ngoài vườn... tiếp tục ngắm trăng khuya.

Tuyết Dung lí lắc:

- Phải rồi, ai cũng khen đêm nay khu vườn của nhà bạn đẹp lắm, nhất là anh chàng độc thân 40 tuổi mà còn... ế ảm ả.

Tôi hồi hộp và tò mò:

- Anh ấy nói với Tuyết Dung thế à? Hai người nói chuyện gì lâu thế và là hai người ra về sau cùng ?

- Ừ, không ngờ anh chàng lãng mạn lắm cơ, anh chàng có vẻ thích tôi, lúc này vừa ra khỏi nhà bạn, anh đã mời tôi đi ra biển để ngắm trăng, tôi đang lái xe hướng ra biển đây.

Tôi chết lặng cả người, chiếc cell phone nhẹ tênh mà dường như tôi cảm không nổi. Tuyết Dung nói tiếp:

- Anh ấy nói rằng muốn đi cùng tôi ngắm trăng cho đến khi trăng tàn trên biển. Thú vị quá, tôi chưa bao giờ thấy trăng tàn trên biển.

Tôi chơi với như cánh diều vừa đứt giây, đầu óc tôi choáng váng vì men rượu và vì những lời nói vô tình của bạn tôi. Chàng vừa cho tôi hạnh phúc và hy vọng sao lại cho tôi nỗi thất vọng khổ đau thế này?

Tuyết Dung vẫn ríu rít, rõ ràng là nàng đang vui lắm:

- Thôi bạn nghỉ đi, tôi gần đến biển rồi, mãi nói chuyện lỡ đi lạc anh ấy đợi, mai mốt tôi sẽ kể bạn nghe có một đêm trăng sáng ngoài biển khơi, có hai người...

- Tạm biệt ...

Tai tôi như ù đi, mắt tôi hoa lên, tôi không muốn nói muốn nghe gì thêm nữa. Tôi cúp phone và ném nó trở lại nơi ghế xích đu rồi buông mình ngồi xuống. Thì ra chàng và Tuyết Dung đã cảm mến nhau, đêm nay tôi đã vô tình tạo cơ hội cho họ gần gũi và chia sẻ tâm tình.

Ánh trăng rằm xinh đẹp đêm nay là của chàng với Tuyết Dung, không phải của chàng với tôi.

Có lẽ giờ này chàng và Tuyết Dung đang sánh đôi đi dạo trên bờ biển, sóng đêm dữ dội lắm, sóng sẽ ào ạt lên bờ nhưng họ bên nhau chàng sẽ che chở cho Tuyết Dung, họ sẽ nắm tay nhau, họ sẽ nhìn nhau đắm đuối.

Biển rộng đêm dài và trăng sáng sánh trải trên mặt biển đẹp như mơ...

Tôi nghĩ thế và mặc cho dòng nước mắt hờn tủi nhạt nhoà.

Trăng vẫn sáng, soi thấp thoáng bóng cây trong vườn, nhưng tôi biết trăng trong vườn nhà tôi không đẹp bằng trăng trên biển kia.

Vàng trắng thu vườn nhà tôi bỗng chỉ là một vàng trắng vô duyên, bội bạc, vàng trắng lạnh lẽo tứ bề và lạnh buốt trái tim tôi...

Nguyễn Thị Thanh Dương.

HẾT DUYÊN RỒI ÔNG!

*Trái mơn mớn, càng trông càng muốn hái
Ai lại thêm người con gái hết duyên?
Ai lại ghềnh, lại sao xuyên đảo điên?
Thì đành học nhanh nhanh bài Hồ... Biển!
Á Nghi, 290915*

KHÔNG DÁM

*Dám không? Chạm mặt làm quen
Không, nên nổi đóa, hóa ghen nhiều người
Mỗi khi thấy miệng em cười
Nghe như bão tố ngập trời quanh anh
Không nhìn, chỉ liếc nhanh nhanh
Không gần, chỉ dám loanh quanh, lòng vòng
Á Nghi**290915*

CHIA SẺ

*Thương đau nếm thử cùng người
Mai sau biết quý nụ cười khi vui
Bên nhau cả lúc ngậm ngùi
Đắng cay, buồn tủi, ngọt bùi có đôi
Á Nghi, 290915*

Vàng Thu Tím Nhớ

*Hồi người thương đêm vương tình mộng!
Nhớ quay cuồng sương lạnh hôn em
Gió đưa trăng rụng bên thềm
Mùa thương như nụ hôn mềm ta trao.*

NHƯ NGÀY XƯA

**
Cảm tác, nhân đọc đặc san **BÁT KHUÁT**
“Hội Ngộ 2015”, của Khóa 8/72 B + C TB/TX
**

*Như cơn lũ tràn về
Nhịp tim đập thỏa thê
Sao mà em hồi hộp!
Bừng bừng nhịp đam mê.*

*Sao mà nóng! Nóng ghê!
Thèm chút hơi lạnh nè
Anh làm sao cho mát?
Kéo không cháy mùa hè!*

*Anh cứ ngồi yên yên
Em cũng ngồi như... thê
Hai người tình điên điên
Nhìn nhau cũng không dám*

*Rồi cũng hết một ngày
Rồi mình lại chia tay,
Anh đi về phương ấy,
Em lại về phương này.
Á Nghi**290915*

ANH VẪN THƯƠNG (2)

*Tóc em bạc mấy sợi thôi
Tình anh rồi sẽ nhuộm, nhồi cho đen
Không xinh anh vẫn cứ khen
Cho Hằng Nga phải nổi ghen mới chừa*

Lá thu rơi thì thào tình tự
Đêm chưa qua trăn trở mộng du
Lời ca ai hát như ru
Nợ em một khối thiên thu tình nồng.

Trên dốc nhớ mùa đông quạnh vắng
Những giọt tình nhỏ xuống trăm năm
Lời thương trong gió thì thâm
Em ơi tình lỡ thôi đành kiếp sau.

Lá vẫn theo nhau mùa vàng rụng
Những mùa thương tím nhớ khôn nguôi
Vị rằng đời có chia đôi
Ngàn trùng vọng tưởng, hồi người tình quân!
Ngọc Quyên

THU ĐẾN BÊN TÔI

Người đi theo gió xa rồi
Hương sen, hoàng cúc còn cười gió thu

Thu đến bên tôi trải lá vàng
Hàng phong chờ chiếc lá sang ngang
Bờ tường hoàng cúc reo theo gió
Rặng liễu buồn dài như chịu tang

Thu đến bên tôi đôi mắt buồn
Trời thu còn đọng chút hơi sương
Lá nằm gió đứng mây bay nhẹ
Mưa thả dùm ai những nhớ thương

Thu đến bên tôi khẽ thở dài
Tóc ai hong gió lả loi bay
Có chàng đắm đắm nhìn mây trắng
"Vân tường y thường"... Ai mắt cay!!!

Thu đến bên tôi đứng lặng im
Một trời thương nhớ ủ trong tim
Lá rơi có phủ thành ngôi mộ!!!

Tóc em rụng? Tóc anh thừa!
Chúng mình san sẻ, chịu chưa cô nàng?
Á Nghi**290915

Tạ Từ Nắng Hạ

Nắng Hạ rơi buồn,
Vương vàng tóc rối.
Em ngồi vô tội,
Vẫy gọi Thu về.

Ngọn gió u-mê,
Lê thê buồn bã.
Ngang qua xứ lạ,
Từ tạ thuở nào!

Cơn nóng lao xao,
Không còn ngắt ngoài...
Ve chẳng u hoài,
Mưa...bắt đầu rơi.

Thu đã đến rồi,
Bên đời hiu quạnh.
Mưa xưa vẫn lạnh,
Thương chuyện chúng mình!
Linh Đắc

HỘI NGỘ

*

Cảm tác, nhân đọc đặc san **BẮT KHUẤT**
"Hội Ngộ 2015", của Khóa 8/72 B + C TB/TX

*

Hết giờ mà chưa hết chuyện
Chuyện này nối tiếp chuyện kia
Từ ngày trăm ngã cách chia
Anh em chân trời, góc biển.

Nhớ ngày bỗng súng Garant

Chôn kín tình yêu kỷ niệm dìm

Thu đến bên tôi, tay nắm tay
Tung tăng dạo bước nhẹ sen hài
Ngập ngừng ai đó làm thi sĩ
Viết vội bài thơ men ướp say

Thu đến bên tôi chẳng nói chi
Nửa dừng nửa bước dáng sầu bi
Phải chăng! Chàng cũng như thu đó
Đâu muốn tôi sầu... Khi biệt ly!!!

Kiều Mộng Hà

Lúc -11.30 sept 28. 2015

TUỔI GIÀ

Mẹ thôi đi chợ nữa rồi
Tay chân yếu ớt, chỉ ngồi chờ con
Mệt tim đau, đợi mỗi mòn
Con đâu tứ xứ, món ngon ai bày?
Ra vô nhờ gậy mỗi ngày
Có ai nâng đỡ giúp tay Mẹ già?
Con xa, thương Má, nhớ Nhà
Chân chưa về được, biết là cậy ai?

Ý Nga, 27-9-2015

NHỮNG NGƯỜI TÙ BẮT KHUẤT

*

Cảm tác, nhân đọc đặc san BẮT KHUẤT
“Hội Ngộ 2015”, của Khóa 8/72 B + C TB/TX

*

Chân quen gót “botte de saut”
Vì ai lê lếch héo khô chân trần?
Bàn chân “*Bảo Quốc, An Dân*”
Mọi miền đất nước dân thân tuyên đầu
Bây giờ đất nước về đâu?
Thương bao chiến sĩ sống lâu, buồn nhiều:
Bạn bè đồng khóa bao nhiêu

Tuổi trẻ hào hùng chiến trận
Chiến trường nổi bước tiên nhân
Ngăn chặn kẻ thù gậy hần.

Nhớ nếp “kaki” trắng tấp
Áo vàng về phép thăm em.
Nhớ áo trận bạc, đêm đêm
Tuyên đầu ướt màu máu bạn.

Nhớ giày “saut” đen quân trường
Nhớ thời anh em bắt khuất
Hiên ngang! Chưa từng khiếp nhược!
Nhớ thời tù đầy chân thương.

Cho nên bây giờ mắt Nước?

Ý Nga, 280915

ĐI ĐI!

Cái nghèo đeo đẳng làm chi
Bao nhiêu năm, đã đuổi đi, cứ về
Bám hoài thiên hạ xúm chề
Chúng mình không xứng. Khổ ghê là nghèo!
Nhà người ốm tẻo tèo tèo
Theo hoài lẻo đẹo, nhăn nheo cả người
Đi đi! Để lại nụ cười!
Ý Nga, 27-9-2015

Ai còn, ai mất cô liêu Quê nghèo?
Ai đem tâm huyết mang theo
Lưu truyền hậu bối: cột kèo Nhà Nam?
Ý Nga, 280915

Gon Song
- Sương Lam -

Linh thúy

Ồi! Những ngày xưa sao đẹp quá
Ngây thơ áo trắng mộng nguyên trinh
Tâm tư gửi trọn qua trang sách
Tươi đẹp tâm hồn tựa ánh minh

Nhưng nàng con gái lớn dần lên
Sách vở đôi lần gác một bên
Để ngắm mây trôi chiếu nắng nhạt
Hoặc ngồi thơ thẩn ngắm trăng lên

Có những chàng trai tụ bốn phương
Hay người bạn cũ đứng ven đường
Nhìn nàng đôi mắt! Ôi! Say đắm
Đã thấy lòng trinh gợn vẩn vương

Giấc ngủ đôi mươi thoáng chập chờn
Chàng trai lịch lãm nét xuân sơn
Dáng người oai dũng, hồn trong sáng
Lá thắm để thơ, cánh bướm vờn

Và nàng con gái thấy băng khuâng
Má đỏ hây hây cứ mỗi lần
Bắt gặp tia nhìn êm ái ấy
Thuyền yêu hơi gợn sóng lằng lằng

Nụ cười sao vỡ còn đâu nữa
Cô gái giờ đây biết thẹn thùng
Đã biết điểm trang thêm sắc thắm
Biết buồn vợ vắn, nhớ mộng lung

Thổn Thức

Sao lạ! Đêm nay trăng sáng quá!!!...
Để bầu trời cao rộng thêm hơn...
Như trái dài theo nỗi nhớ mong...
Gió nhẹ thoảng lất lay cành lá...
Cùng hiu hắt buồn xao động con tim!
Trăng ơi! Cao tít trên trời thăm...
Trăng hãy cùng ta dõi bóng ai ...
Ngắm trăng, người có thấu chăng ?
Chốn này đơn lẻ, trăng thanh thêm buồn!
Lê Thị Mỹ-Công

ANH GIẬN EM CHI?

Giường đôi, giận đôi: rộng thình
Mai mua giường... chiếc xem Minh giận ai?
Hay bơi cho... mập hình hài
Giả vờ khờ dại đụng... vai làm hòa?

THỪA EM

Năm non, bảy núi lòng vòng
Thương em hồng dắm tỏ lòng tương tư
Ngoa ngôn thư viết thậm từ:
-Thương ai từ thuở cá ngừ chưa... sinh
Bây chừ mới dám thừa trình
Thương không thì bảo? Cho mình lấy ta!
Á Nghi, 250915

AI BIỂU LẠNH... LỪNG!*

Tha hương chớ sống mô coi!
Ung ai cũng mệt, ung tôi cho rồi
Thay giường, đôi nệm, gói đôi
Cần chi lò sưởi! Ấm hơi hai người.
Á Nghi, 250915
*Nghịch chữ lạnh lòng: lòng tìm cái lạnh

Á Nghi, 250915

LO GÌ KHI YÊU?

Hỏi han tíu tíu môi hồng
Thương nhau quán quýt, ăm bông, nâng niu,
Cho nhau từng chút nuông chiều,
Bên nhau, từng bước cũng dìu nhau đi
Á Nghi, 250915

CHO ĐỦ TRĂM NĂM!

Chờ em những bốn mươi năm
Bây giờ em mới ghé thăm. Thật mừng!
Bốn mươi năm nữa, có ưng
Anh qua bên ấy rồi dừng chân luôn?
Á Nghi, 250915.

NÉN HƯƠNG TƯỞNG NIỆM TR/U PHI CÔNG: P.Đ.C.Phi đoàn Thần Tượng 215

Anh ạ! Đã bao nhiêu năm qua rồi, em vẫn luôn cầu nguyện cho linh hồn anh được siêu thoát về cõi vĩnh hằng. Chắc anh không thể cảm nhận được mùi khói nhang em vừa đốt để tưởng niệm anh, dù hôm nay không phải là ngày 9 tháng 9, ngày mà hằng năm em vẫn thắp nén hương để tưởng nhớ về anh, đôi lần trong hoàn cảnh khó khăn phải tạm đốt nén hương lòng.

Nhưng, một kỷ niệm chợt bùng lên, oà vỡ không thể nào tan biến được khi em đọc trên trang cánh thép, bài viết của tác giả phi công VĨNH HIẾU "Ngày Chim Vỡ Tổ", người đã nhắc lại những hình ảnh đau thương về một cái chết "vô duyên" tức tưởi khôn cùng.

Trong số bảy người chết thảm khốc đó, bạc phận làm sao lại có cả anh, mà trong những giấc mơ sau thời gian đó, em vẫn thấy anh về trong bộ đồ bay, xô cửa bước vô nhà, nhoẻn miệng cười và bảo rằng: "Anh đâu có chết, anh chỉ bị thương thôi mà!"

Ngày đó, ngày đầu tuần thứ hai sau lễ khai giảng năm học mới, em vẫn còn nhiệm sở ở Ninh hòa, trước khi bàn giao cho cô giáo mới để về lại Nha Trang. Vẫn là những chuyến xe hàng đưa em đi đến nơi đó mỗi buổi sáng sớm, nhưng sao không có chuyến nào còn chỗ cho em đi, một chuyện xảy ra không bình thường. Máy người tài xế và lơ xe vẫn dành riêng cho "cô giáo" một chỗ ngồi phía trước, nhưng hôm đó xe nào vừa cập bến cũng vội chạy đi, để chú lơ xe thò đầu ra ngoài và nói.... xin lỗi cô giáo, chờ xe sau nghe!.

Trời nắng vội, đã hơn tám giờ rồi, giờ trống trường đã đổ để học sinh vào lớp học, vậy mà cô giáo vẫn còn ngồi tại bến xe NT. Ruột gan em như có lửa đốt, nó nóng bức một cách kỳ lạ, em cứ nghĩ

là mình chờ xe không có, nên bức rức, bực mình. Cuối cùng thì một chiếc Da-hat-su trở tới và gọi em lên xe. Gần 9 giờ sáng, trễ lắm rồi, nhưng dù trễ em vẫn phải đi.

Một buổi “bàn giao lớp học” đơn giản, em vừa nhận lớp lại giao lớp, tình cô trò chưa có nên không có cảnh chia ly, ấy vậy mà sao em thấy buồn nẫu ruột. Em đón xe trở về thành phố trong trạng thái bồn chồn, lo lắng.

Mọi bữa, đứa em trai của em vẫn đón em từ bến xe trở về nhà trong tiếng nói cười vui vẻ, nhưng hôm nay sao nó không nói, không cười. Linh cảm có điều gì không ổn, em nhìn nó hồi lâu không chịu ngồi lên yên sau chiếc Honda, em bảo nó: “Nói đi, hình như có chuyện gì phải không? Hôm nay chị thấy nóng ruột quá, nên không ghé xuống đèo mua ốc-sò để về làm tiệc buổi tối như lời anh Công dặn”. Nó bỗng khóc oà và nói: “Sáng nay, lúc hơn tám giờ, anh Công đã bị rớt máy bay và chết rồi!”

Em bước vào nhà như kẻ vô hồn, mắt ráo hoảnh nhưng không nhìn thấy gì hết, đến khi Ba em lên tiếng: “Con đi rửa mặt, rồi ra ngồi may mấy cái áo tang này, để mai liệm xác cho mấy anh!” Hình như em thấy có mấy người mặc áo bay trong phi đoàn ngồi đó, những người bạn mà hằng ngày họ đến nơi đây nói cười vui vẻ, nhưng hôm nay họ lặng lẽ u buồn đến lạnh người nên em chẳng chào hỏi được ai.

Em ngồi vào bàn may và cặm cụi may, em may những chiếc áo để liệm xác- một tập tục lâu đời, do ba em cắt vải sẵn, em may mà đôi mắt cay xé, những màng mỏng nước cứ giăng ngang, ruột gan quặn thắt, từng mũi kim lướt đi là ngàn ấy giọt nước mắt chảy ngược vào lòng. Em đã may thật nhanh những chiếc áo trắng, tấm áo gói ghém hình hài không lạnh lặn của những người phi công và xạ thủ trẻ mà những tháng ngày qua, với nhiều trận chiến khốc liệt, máy bay trúng đạn thù không chết, lại chết tức tưởi trong một phi vụ “phi diễn” trong ngày đại lễ của phi đoàn.

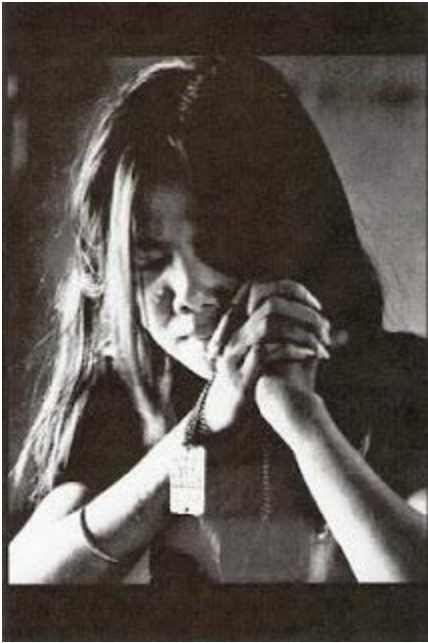
Bạn anh mang những tấm áo ra đi mà không cho em theo, còn có người ở lại để canh chừng em nữa. Nhưng cuối cùng, trước sự năn nỉ của em, anh “Thành Đen” đã đưa em đến nhà xác, nơi để những xác người trong hộp tủ lạnh, nơi có những đồng đội đang đứng lặng người để “nghiêm chào” cũng như từ giã lần cuối trong đời với những người bạn đồng ngũ vẫn sống.

Anh Thành và mấy người bạn anh nhất định cấm, không cho em nhìn anh lần cuối, các anh ấy bảo em nhìn thấy rồi sẽ “chết siêng”, nhưng em vẫn từ từ đi vào gian phòng lạnh lẽo, buộc anh Thành phải kéo hộp tủ ra. Không biết vô tình hay cố ý, mà anh kéo... nhằm, để hiện ra trước mắt em một người mặc quân phục Bộ binh, mặt mày bê bết máu, hình hài không nguyên vẹn. Em không còn cảm giác và từ từ quỵ xuống.

Dù không ai cho đi khỏi nhà, nhưng rồi em cũng thoát ra và một mình trên chiếc Honda, em đã chạy lòng vòng cùng thành phố, rồi ra nhìn biển cả mà đầu óc trống rỗng. Đến khi trở về nhà, được

má em sai đi mua trà để liệm xác ngày mai. Bao nhiêu trà thơm ở mấy tiệm buôn em mua hết, như món quà lần cuối trong đời em được phép tặng cho anh.

Người ta đứng chung quanh chiếc hòm kẽm đông lạnh, vài người níu giữ em lại bên ngoài. Ban

chung sự đang tấm liệm xác. Hình như có một sức mạnh vô hình nào đẩy em đi tới, không ai cản được em, để em nhìn thấy một dạng người cháy đen, co rút lại, hai chân cong lên, đến nỗi muốn đập nắp áo quan, mấy người lính chung sự phải cố đè hai chân xuống, hèn chi họ bảo mua trà thật nhiều vì trà... hút nước! Em không còn thấy và biết gì nữa nên mấy cái bông mai em vừa thêu xong định tặng anh vừa vinh thăng trung úy, đã rời tay không biết có ai bỏ dùm theo anh vào cỗ áo quan?

*Đứng lặng nhìn anh trong áo quan
Hình hài cháy nát thật kinh hoàng.
Hồn anh nương gió về đâu nhỉ,
Có thấu người thân dạ nát tan?*
LTHN.

Những người bạn thân của anh, đã đưa anh về trên... chiếc trực thăng sơn màu tang trắng. Hình như quan tài về đến nhà trước khi gia đình biết đưa con, người em, anh trai yêu quý của mình đã vĩnh viễn ra đi(?).

Thiếu tá V. đến nhà em thật sớm hai ngày sau đó, đón em vào phi đoàn để đi lên ĐL dự lễ di quan. Phi hành đoàn trên chiếc trực thăng đông lạnh, họ nhắc nhiều kỷ niệm về anh, về những ... “người yêu” của anh. Ôi chà! ông pilot nào chẳng thế. Một thi sĩ nào đó đã viết:

*Đời phi công không bao giờ chung thủy
Mỗi lần bay...thay một cánh hoa rơi..?”(nhiều thế?)*

Và anh, một phi công cao ráo, đẹp người chắc cũng không khác mấy với họ? Anh có một chị Th., một chị H. vẫn đến nhà em để tìm anh mỗi khi họ đến NT, từ lúc anh rời nhà anh S. để về ở trong cư xá phi đoàn. Em vẫn thắc mắc tại sao chị ấy lại đi tìm sai chỗ vậy? anh chỉ cười và nhún vai: "Mặc kệ! để ý làm gì?". Có phải vì anh vẫn đến nhà em hằng ngày, ngoại trừ những tuần biệt phái, anh vẫn hay đứng chờ trước cửa trường trung học tư thục V.H. ban đêm, nơi em có giờ dạy thêm buổi tối. Thậm chí có hôm anh làm em giật nảy người, khi đang ngồi lớp tận Ninh Hoà, vừa nhìn ra cửa sổ, thấy một người trong bộ đồ bay lù lù đứng đó.

Nhiều lần anh đến nhà em, và vui vẻ chuyện trò với “bạn” của em ở đó. Anh đã biết nhưng vẫn gắng hỏi nhiều điều. Trong gia đình, anh vẫn là Anh mà, người lớn quen nhau, thì con cái không là

người xa lạ, do đó, mỗi khi gặp bạn bè trong phi đoàn, anh vẫn tươi cười giới thiệu với họ em là “con Bà Dì” bên Mẹ!

Anh đau nặng sau những ngày hành quân biệt phái. Anh “Sơn 5” ra nhà em, đưa em vào cư xá sĩ quan vì anh muốn gặp. Không có phận sự và người bảo lãnh làm sao vào cư xá được? Anh cảm nặng, Bác sĩ cho thật nhiều thuốc, nhưng anh không hề uống viên nào. Nhìn cà-mên cháo vẹt do anh bạn nào đó mua ngoài chợ mang vô, em nghe mùi đã ớn, hưởng chi người bệnh. Thế là em đã thành cô “y tá” bắt đắc dĩ, mỗi ngày được bạn anh ra cổng đón vào, nhờ đó những “bùm thuốc” của bác sĩ cho, anh uống vào mà không còn nhăn mặt, và những chén cháo trắng ăn với thịt kho mặn không còn lạt lưởi đắng môi. Anh dần dần bình phục. VẬY mà anh lại ra đi thật tức tưởi.

Đêm hôm trước, anh đến nhà, còn dặn dò em rằng: "Tối mai anh sẽ không dự tiệc vui trong phi đoàn, anh sẽ ra nhà chơi, thôi thì lần cuối rời khỏi Ninh Hòa, hãy mua một số ốc, sò huyết đem về làm ... món nhậu, tối mấy anh ra... chúc mừng “người về lại thành phố”!

Đúng là người về lại thành phố! Thành phố Đà Lạt thân thương. Em đi sau quan tài trong đoàn người đưa tiễn. Những tiếng khóc than não ruột của mẹ anh, của Hiền - em gái anh, và những bà con thân thuộc như xoáy vào làm quặn nát ruột gan em, nhưng em cố giữ không buông tiếng khóc. Những người bạn già của mẹ anh, không biết vô tình hay cố ý, họ đến an ủi, hỏi han em, họ “săn sóc” em rất kỹ. Thì ra, trong những ngày về phép trước đó, anh đã xin phép cha mẹ anh sẽ về Nha Trang hỏi xin cô giáo về làm vợ! Một sự “chọn lựa” từ tình cảm của riêng anh. Từ lâu em vẫn thường nghe anh tâm sự: “Bồ bịch thì sao cũng được, chứ lấy vợ phải chọn đảng hoàng, khỏi có cảnh chén bay, đĩa bay...!”

Anh đã nằm yên trong nghĩa trang trên ngọn đồi cuối con đường dốc đó. Trời Đà Lạt mù sương đã áp ủ nắm mồ anh trong ngàn ấy năm dài. Người sống vẫn hướng về phía trước nhưng kỷ niệm thì vẫn hoài là kỷ niệm. Hôm nay, ngày mai và mãi mãi về sau, những người chiến sĩ hy sinh khi tuổi đời còn quá trẻ, vẫn chiếm ngự một chỗ trong tim, những thân tình .... Mãi mãi và mãi mãi...

Xin cảm ơn T/G VH đã gọi lại kỷ niệm năm nào.

Lê thị Hoài Niệm

VÔ DUYÊN ĐỐI DIỆN...

Nếu ai đó có ý gợi nhớ về Nha Trang, người ta hay nhắc đến thành phố có bờ biển dài và đẹp, với hàng dừa xanh nghiêng mình lá ngọn đong đưa theo gió, dỗi theo những bước chân trần đùa vui trên cát trắng, lượn lờ, ve vuốt những con sóng bạc đầu chạy dài trên bãi, làm bạn đời với những hàng thông cắt xén thật công phu. Bên cạnh những thắng cảnh hữu tình như Cầu Đá, Tháp Bà, Hòn

Chùa, Nhà thờ Đá, Chùa Phật học v.v.. Nhưng có mấy ai nhắc nhớ về một điểm đặc biệt, đó là mấy cái... chợ.

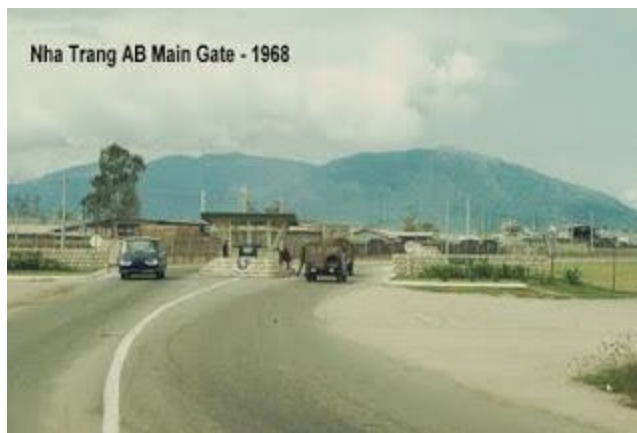

bãi biển Nha trang

Thật vậy, mỗi khi định hướng chỉ đường, người ta không chỉ về hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, mà thường lấy chợ làm chuẩn như: chị Hai ở gần chợ Đầm; Cô Ba ở sát chợ Sinh Trung, thiếu Tư ở khu chợ Xóm Mới, anh Bảy lại ở gần chợ Phương Sài, hay bác Năm ở tít chợ Phước Hải. Và không biết có phải vì Nha Trang đẹp, Nha Trang có nhiều phong cảnh hữu tình, có khí hậu mát mẻ, hay tại Nha Trang có nhiều chợ, sẽ có nhiều cô gái đi mua sắm, và ông trời chắc có muốn se duyên cho những người hùng thời đại, phù hợp với câu ca dao “*Trai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân*”, mà ở Nha Trang không phải chỉ có ...ba quân mà đã có quá nhiều quân, ngay cả những nơi đào tạo quân nữa kia.

Nếu đi đường Duy Tân hướng về tiệm phở Chặt gần cầu Đá, chắc chắn phải qua “Trung tâm huấn luyện Hải Quân”, nơi đào tạo hầu hết những Sĩ quan ưu tú của ngành lính biển, cạnh bên trại Tây Kết, cũng là đơn vị của những người trai yêu sông nước hải hồ (?). Băng qua con đường đi Bình Tân là phi trường rộng mênh mông với phi đạo dài ngoằng, ôm hẳn một đoạn đường ven bãi biển.

Đi vào bên trong công Long Vân, là gặp ngay “Trung tâm huấn luyện Không Quân”, nơi đào tạo hàng hà sa số những tài xế máy bay đi mây về gió, không bao giờ “có quân” dưới trướng, những sĩ quan kỹ thuật, và ngay cả những người lính không quân thực thụ. Cạnh đó là cả một không đoàn 62 chiến thuật của Sư đoàn 2 Không Quân với thật nhiều phi công của nhiều loại máy bay khác nhau, như trực thăng; khu trục, máy bay bà già hay vận tải cơ cỡ bự, rồi thêm bên ngành kỹ thuật...

ảnh từ cánh thép phi trường NT

Lính dưới nước, lính trên trời đều ngự ngay trên phố biển, khiến cho những người lính Bộ cũng chẳng chịu thua. Chỉ cần đi về hướng Bắc của thành phố, qua khỏi cầu Bông, vượt qua ngã rẽ xuống Hòn Chồng, là gặp ngay làng Đồng Đế, tại đây lại có một quân trường, đã đào tạo không biết cơ man nào là Hạ Sĩ Quan cho binh chủng Lục Quân, với tên gọi thân thương: “Trường Hạ Sĩ Quan Đồng Đế”, (có một thời gian ở những năm 70, nhiều khóa Sĩ quan cũng được huấn luyện ở đây) mà có một dạo, người dân Nha Trang đã phải nghe câu thơ buồn tê tái: “rớt tú tài anh đi trung sĩ, em ở nhà....!”

Nhưng chưa hết đâu, rời thành phố Nha Trang đi về hướng Bắc hơn 30 cây số, từ Ninh Hòa rẽ về hướng Tây, lại gặp phải “trường Pháo Binh Dục Mỹ”, chỗ huấn luyện những người lính chuyên bắn súng ‘Cà nông’, rồi có cả “Trung tâm huấn luyện Biệt động quân”, nơi đào tạo những người lính mũ nâu “sát-sát”. Dưới chân đèo Phụng Hoàng là “Trung Tâm huấn luyện Lam Sơn”, những người chiến sĩ phục vụ hầu hết những đơn vị ngoài chiến trường miền Trung, đều được đào tạo ở trung tâm này.

Thành phố Nha Trang vào những ngày lễ lớn hay cuối tuần, đường phố hầu như có đủ mọi sắc lính. Đây là những chàng sinh viên Hải Quân với bộ lễ phục trắng tinh, mũ trắng, dây biểu chương toong teng, giày chùi láng cón. Còn sinh viên sĩ quan Không Quân lại mặc màu vàng, cũng đủ mũ-giày-dây nhợ chẳng thiếu thứ chi, chưa kể một số đã là... tài xế máy bay với áo liền quần màu đen hoặc

HN chụp ở Hòn Chồng NT 72

xám, có ca-lô đội lệch trông oai nghi, đẹp đẽ vô cùng, họa hoàn lắm mới thấy bộ màu cam. Rồi khóa sinh hạ sĩ quan cũng đồng phục màu vàng, cũng phù hiệu quân trường, chỉ thiếu dấu alpha trên vai áo. Rồi thì xe Jeep nhà binh chở mấy chàng pháo thủ, xe Honda đèo lính biệt động miền xa...

Bởi vậy nên thành phố Nha Trang đông vui quá cỡ, quán xá buôn bán tấp nập, chợ búa đầy người và con gái Nha Trang lúc nào cũng có ... giá! nhất là đám nữ sinh áo trắng. Nhạc sĩ Phạm đình Chương bảo: “Anh

đi chiến dịch xa vời, nòng súng nhân đạo cứu người lâm than!” Người ta đi lính là để giữ gìn an ninh cho đất nước, nếu không tình nguyện thì cũng bị bắt buộc phải đi ...thì hành nghĩa vụ quân sự, có nhiều nhiệm vụ, chức năng mà người lính phải nhận lãnh, phải chu toàn trách nhiệm, khổ ải vô vàn. Ấy vậy mà hầu như bọn con gái choai choai ở Nha Trang lại có toàn quyền chọn binh chủng, nếu thích làm “người yêu của lính”.

Nói nào ngay, hồi đó đa số các cô thích chọn lính áo liền quần, đi mây về gió, có bộ vớ bánh trai, tuy rằng có lúc chẳng có một đồng xu trong túi, ăn cơm tháng Thọ Lộc hay Hoài Linh thì ghi sổ dài dài, nếu không chịu đóng tiền từ đầu tháng, nhưng chuyện đó hạ hồi phân giải. Cô nào có máu ưa phiêu lưu thích người hùng, thì chọn lính rừng, lính Biệt động, lính Nhảy dù cho oai phong lẫm liệt, nếu nghĩ rằng ít có cơ hội làm góa phụ ngay thơ thì chọn lính pháo binh, hay huấn luyện viên ở quân trường. Và khổ nổi, không biết tự bao giờ và tự nơi ai mà lại có câu than bất hủ: “Thà chết cạnh rừng mai hơn là chết trên vai anh cánh gà!” Nên trại tiếp tân ở quân trường Đồng Đế, dù cũng gần bãi biển, có gió mát, có sóng gào, có tượng đá hùng dũng hiên ngang “Anh đứng muôn đời thao diễn nghi, Em nằm xoa tóc đợi chờ mong”, nhưng chỉ thấy mấy bà Mẹ già, bà chị lớn, em thơ mà ít thấy bóng hồng từ Nha Trang ra viếng. Chả bù với quân trường Hải quân và Không quân, vào những buổi lễ gắn alpha hay mãn khóa là cứ y như rằng có vô số người đẹp sẵn sàng ăn mặc thật đẹp, ngồi xe lam đến để chia vui, để chúc mừng và có khi đến để... khóc chia tay nữa.

Và tôi, cũng tại, bị, vì mê biển hay nói đúng hơn là thích tắm biển, nhất là những ngày nghỉ hoặc cuối tuần, mới hơn bốn giờ sáng là tôi đã có mặt ngoài bãi rồi, lúc đó tận phương đông xa tí chỉ thấy một vầng hồng lò mờ gói đầu lên mặt biển xanh, không khí trong lành mát mẻ làm sao! Gió lờn vờn xoay nhẹ quanh người, biển êm, nước lạnh như mặt hồ, không có thú nào hơn là cứ đi nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ ra xa đến khi làn nước âm âm sắp ngập tới đầu, là xoắn mình nằm thả ngửa, nếu đừng có những tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa của những người bạn chung quanh, tôi nghĩ mình có thể nằm ngủ được, và khi mặt trời ửng đỏ, vài đợt sóng lăn tăn vỗ nhẹ vào bờ, là tha hồ bơi lội.

Bởi thích biển nên tôi muốn chọn lính biển làm người hùng. Có lúc mấy đứa bạn bảo tôi... khùng, quen chi lính biển để rồi phải chờ đợi: “tàu dzia bến anh hẹn mình dạo phố!” (Tụi nó quên còn nhiều HQ đang ở quân trường). Chúng còn phân tích những điều kiện ắt có và đủ của quý chàng để có thể giung giăng giung giẻ với bọn tôi ngoài phố, rằng có lẽ vì mấy chàng bạn học quá (ban toán mà lì) nên ốm cà tong cà teo, có chàng thì cao lêu nghêu như cây nêu ba ngày tết, còn chàng thì hơi thiếu thớt, và có nhiều chàng lại phải mang đôi kính dày cộm như hai cái đít chai. Nói chung là có bộ vớ ít đẹp giai (xấu-đẹp tùy người đối diện?), không giống như anh trai của bạn Hồng đang là lính đi bắt gió gói mây, và Hoàng Mai thì suốt ngày ca tụng lính pháo binh, vì có người anh trai đang làm huấn luyện viên ngoài đó. Nhưng mặc cho các bạn chê, khen, tôi vẫn cứ chọn lính Hải Quân làm... thần tượng!

Nhưng nghĩ mãi vẫn chưa ra cách nào để làm quen, bảo bạn giới thiệu thì quê quá, lỡ “muốn người ta mà người ta không muốn!” chỉ còn có nước “xách xe đạp cà tàng đi xuống đi lên” mà thôi, hồng lĩ xuống bãi biển đi ló ngó, xem có chàng nào cũng xớ rớ như mình, làm bộ trượt té chân xuống nước cho chàng tới cứu, cái lương quá độ. Rồi chẳng lẽ ra phố Độc Lập, cứ đi xuống đi lên, rồi đụng đầu làm bộ đau chân để làm quen, nghĩ tới mà ể mình. Có một vài dịp theo ban báo chí nhà trường vào quân trường bán báo thì có mấy bà cô kè kè bên vách, thiệt hết cách!

Ấy vậy mà tôi được bạn của anh Tùng chọn giữa đám con gái choai choai trong bữa tiệc sinh nhật của nhỏ Minh mới là lạ, chàng Hải Quân trung úy vừa được đổi về quân trường sau những năm đi lách lòn trong sông rạch. Chàng (xin miễn nêu tên) có nước da ngăm ngăm, nhưng nụ cười thật sáng, và đôi mắt biết cười, mấy đứa bạn rù rì phê bình sát ván. Thu Cúc, Nguyễn Hương cứ tức anh ách, vì chúng nó đẹp gái, con nhà giàu nhưng có điều học dở và không hát được như tôi. Không hiểu sao bữa đó tôi chọn bản “Biển Tình” của nhạc sĩ Lam Phương, hát lên nghe cũng hợp tình hợp cảnh ớn. Rồi thì chàng tình nguyện song ca với tôi bài “Trăng Rụng Xuống Cầu” của nhạc sĩ Hoàng thi Thơ, tôi khoái quá trời, có điều hát xong, tụi bạn bảo tôi với chàng song ca sao giống cặp Ngọc Cẩm+Nguyễn Hữu Thiệt! (?)

Rồi chàng kể chuyện đi tàu, lồi kể chuyện giọng miền Nam sao hấp dẫn lạ (tôi nghĩ vậy), thỉnh thoảng chàng pha trò nên cả bọn cứ lăn ra mà cười. Nói rồi chàng thòong một câu cảnh cáo: “Mấy cô đừng tin vào sự tưởng tượng của mấy ông nhạc sĩ, văn sĩ mà mê cuộc sống bồng bênh của lính Hải Quân (chàng nói khiến tôi hơi nhột). Đi biển mà gặp sóng to gió lớn thì người hùng cũng có thể ngất ngư, chứ ở đó mà tìm hoa sóng về tặng em. Còn đi trên sông rạch hả, có bữa cũng bị VC nó... rượt chạy trốn chết, cực lắm mấy cô ơi!” Và tối hôm đó, tôi đã nằm mơ thấy chàng nắm tay tôi đi vào một khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ, có trăng sáng lung linh, vắt ngang qua dải Ngân Hà. Ôi sao mà tình tứ quá!

Bạn Minh cho tôi một lô hồ sơ lý lịch, tướng mạo quân vụ của chàng, tôi yên chí lớn, mạnh dạn bước vào con đường tình yêu. Mộng quen lính Hải Quân giờ đã thành sự thực nên tôi yêu đời dữ, thấy mình thông minh hơn, nên kỳ thi tốt nghiệp tôi đậu trót lọt. Nhà tôi ở cạnh Nhà Thờ Núi, mỗi sáng tinh mơ, tiếng chuông nhà thờ đổ đôn những hồi chuông, báo hiệu một ngày mới, thành thói quen, thì mỗi chiều chàng cũng ghé đến nhà tôi trở thành thông lệ. Ôi cái thuở ban đầu lưu luyến ấy nó đẹp như mơ, chưa chắc tiểu thuyết của Quỳnh Giao đã có những đoạn tả tình đẹp bằng tình của tôi đối với người hùng lính biển.

phố Độc Lập NT

Tôi đã có những buổi tối ngồi sau chiếc xe Honda (hơi cũ) dạo phố Độc Lập, rồi lang thang xuống bãi biển hứng gió đêm, uống nước dừa, có khi xoi... hột vịt lộn, có lúc ngồi nhìn trăng lên cứ ngỡ mình là thi sĩ, cũng bày đặt “tung” ra vài câu thơ, nhưng vẫn điệu chắc chẳng giống ai, rồi cũng ngâm nga bài “Hoa Biển” cho ra vẻ ta cũng thuộc bài hát của binh chủng chàng. Ấy những ngày tháng yêu đương, cuộc đời tình ái của những kẻ đang yêu cứ loanh quanh, lẩn quẩn ở quán kem Màu Hồng, quán Fuzi, quán Chiều Tím, quán nem Ninh Hòa ở đường Trần Quý Cáp.

Các rạp xi-nê thì Minh Châu, Rạp xi-nê Tân Tân chuyên chiếu phim Âu Mỹ, rạp xi-nê Tân Tiến chuyên chiếu phim Ấn độ hoàn toàn nói tiếng Việt Nam do hãng phim Mỹ Vân chuyển âm, và mấy chỗ đông người ở đường Độc Lập, Phan Bội Châu, đến mấy quán chè để làm khách hàng thường trực. Chàng Hải Quân Trung úy của tôi coi mời cũng lậm tôi dữ, chàng bèn đưa tôi qua Tháp Bà xin thăm, để xem tình duyên gia đạo có cơ phát triển (?), chàng sẽ về nhà xin phép ông bà già mua tặng tôi ít phong pháo nổ vang trước cửa nhà cho vui. Đâu đó xong xuôi tôi kể như được làm quan tể trong một sớm một chiều.

Đi lính mấy năm trời cực nhọc trăm bề, cái chết cứ cận kề mới gần được lon Trung Úy, còn tôi mới quen chàng sơ sơ một năm hơn mà sắp được làm quan bà, bộ không sung sướng lắm sao? Nhứt là bộ vó của ông bà Bô cũng không lấy gì làm hắc ám. Ôi cuộc đời khi ta yêu cái gì chung quanh cũng màu hồng ráo trội, nó dễ thương vô vàn. Vả lại ông trời đã ban sẵn cho tôi một trí tưởng tượng phong phú nữa mới là tuyệt diệu. Nào là hình ảnh một mái nhà gạch đơn sơ (không có nhà tranh ở thành phố đâu à) có giàn hoa tím tím leo quanh cánh cổng khép hờ, đang nhốt hai quả tim chưa bao giờ ngừng đập. Còn những thứ linh kính bên trong nhà thì khỏi tả cho đỡ tốn giấy. Rồi chiều chiều tôi ra ngõ đón chàng về từ trung tâm huấn luyện, trên chiếc Honda 90 phân khối, dù chàng có bị mồ hôi muối toát ra qua bộ đồ lính suốt ngày giang nắng gió, tôi vẫn ôm lấy chàng, miệng không ngớt khen chàng vẫn còn thơm cho chàng mát dạ. Rồi thì bữa cơm chiều có đủ thịt, cá, muối, dưa (lúc

đầu tháng còn tiền, chứ cuối tháng thì coi mò hơi... thiếu). Ôi! Tôi vẽ ra nhiều thứ lắm, đời đẹp vô vàn, nếu một ngày...

*****

Người đàn bà đến gõ cửa nhà tôi cũng vào một buổi chiều đẹp nắng (Nha Trang mà, lúc nào chẳng nắng đẹp!) Nhìn cái rope ngăn cũn cỡn và lối trang điểm của bà ta, tôi cũng đoán sơ sơ bà ta thuộc hạng người nào. Mới đầu tôi ngỡ bà gõ lộn cửa, nhưng không, bà ta hỏi đúng tên tôi tròi ạ, bà ta đứng chống nạnh, mắt long lên, miệng há to sừng sộ hỏi tôi biết bà là... ai không? (Chưa nói sao biết!). Rồi bà tự giới thiệu là vợ của chàng, hai người đã là vợ chồng và đã có một con. Thấy tôi chưa tin, bà ta còn hét toáng lên sao tôi đi “cướp chồng bà”, và rồi bà đưa tôi xem tấm hình của chàng, chụp trên boong tàu đầu hồi năm, nhưng vẫn đích thị là chàng.

Tôi thấy đầu óc hơi choáng váng, có lẽ bà nhìn thấy mặt tôi tái ngắt, hay tím rìm cũng không chừng, bà bèn đổi sang chiêu: khóc. Bà ta sụt sùi khóc lóc kể lẽ tựa hồ như cha vừa mới chết, cái đám con nít trong xóm tôi vốn dĩ tò mò, bây giờ được xem kịch sĩ trở tài mà không cần mua vé nên cứ ùn ùn kéo đến. Sân nhà tôi đông ơi là đông, nhưng lỗi tai tôi đã bị lũng bùng rồi. Pháo kích, lựu đạn, cốt mìn tôi đã từng nghe nổ, nhưng chẳng hề hấn chi. Động đất, núi lửa vẫn có cơ may chạy thoát, thậm chí bom nguyên tử nổ cũng có cơ hội sống còn, còn quả bom bà ta mang đến nhà tôi, đã làm tôi nổ đom đóm mắt, thủng màng nhĩ rồi tròi ạ, tim tôi thủng mấy lỗ rồi. Tôi đứng chết trân nhưng vẫn mơ hồ thấy chiếc Honda của chàng tròi tới cửa, rồi vọt đi, bà ta vội vã chạy theo. Và tôi, xin miễn đeo nhẫn của chàng từ đó. Rõ là vô duyên!

Ngày tháng đông đưa, chuyện tình chàng lính biển dần dần đi vào dĩ vãng, tôi cũng vẫn lang thang trên phố biển Nha Trang, và rồi một hôm tôi được vợ chồng anh Phạm Tấn Ph. (anh đã quy tiên rồi) mời đến thăm nhà, Anh Chị vừa mới đổi về dạy học tại Nha Trang, sau nhiều năm trấn thủ tận trường trung học Kiến Hòa. Anh mới mua căn nhà ở đường Bá Đa Lộc, nên tổ chức ăn mừng tân gia. Trong đám thực khách đông đúc, cũng có vài bộ lễ phục trắng phau, là học trò cũ của anh từ miền xứ dừa ra học. Và tôi, cũng lại lọt vào đôi mắt cận thị của chàng SVHQ, nên chàng ta cứ theo hỏi đủ thứ chuyện. Tôi biết mình vô duyên với lính biển, lại sợ nổ đùng đùng, nên cũng lơ lơ, nhưng cuối tuần nào chàng cũng ghé thăm (chắc tại không biết đi đâu vì lỡ làm con ba phước?). Thôi thì cứ chuyện trò cho qua ngày tháng.

Rồi mùa hè đến, anh chị Ph. định tổ chức một buổi Picnic ở Hòn Tre, anh thì lo đi mượn ghe, đám đàn bà con gái lo bánh trái, rau sống, nước chấm và anh Tr. sẽ làm món gỏi cá tại chỗ. Và cá, dĩ nhiên sẽ được đánh ngay ngoài biển bằng... lựu đạn. Chàng SVHQ xung phong đảm nhận (vì chàng có bạn đang làm HLV ngoài Đồng Đế, xin lựu đạn không mấy khó).

Sáng Chủ nhật trời trong, gió mát rồi cũng đến mau, người nào cũng náo nức trong lòng, tưởng tượng bãi cát êm, biển thưa người với vô số dã tràng, vỏ sò, vỏ ốc đẹp, bỏ lại sau lưng thành phố náo nhiệt ồn ào, nên cứ cười nói huyền thuyên. Chiếc ghe nhỏ xuất phát từ bến Cầu Đá ra khơi xuôi

chèo mát mái, hình bóng đảo Hòn Tre đã thấp thoáng xa xa, mấy chị, mấy cô trông mau tới bờ để tìm bóng mát mà trú, vì có vài chị hơi ngất ngư vì sóng, mấy anh thì thao thao bất tuyệt về món gỏi cá đặc sản của Nha Trang.

Bỗng một tiếng nổ... bùm, cả một vùng nước biển giao động mạnh, chiếc ghe nhỏ lao đao, chao mạnh sắp nghiêng, tiếng la chới với, bà con hốt hoảng đổ nhào qua hướng ghe nghiêng, mấy anh hét toáng lên bảo nín lấy be ghe, vài anh nhảy ùm xuống nước nín với chiếc ghe, nên cuối cùng chiếc ghe con đã trở lại thăng bằng mà không bị lật. Nhưng chiếc ghe con đã không bao giờ đến được bến Hòn Tre, vì mấy chị nhất định đòi về sau cơn chết hụt, mặt mày tái ngắt tái ngợt, gỏi cá tạm ăn tưởng tượng, vỏ ốc, vỏ sò khỏi tìm cho mất công. Hỏi ra mới biết tại chàng SVHQ sơ ý, chưa biết cách quăng lựu đạn xuống nước như thế nào mà “bốc ầu” làm như rành lắm.

Buổi du ngoạn cũng tan theo tiếng nổ, và chàng SVHQ hình như bị quê nên đã đổi ngành sang “thợ lặn”, và tôi không còn dịp gặp lại chàng lần nào nữa. Rõ là vô duyên đối diện nổ đùng đùng!!!

Lê Thị Hoài Niệm

Những Bà Mẹ Quê

Thật tình ngày xưa khi còn trẻ, tôi nghe bài hát Bà Mẹ Quê này không lấy gì làm xúc động cho lắm vì mặc dầu má tôi là dân Cần Thơ, nhưng tôi lại sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn nên tôi ít gặp bà mẹ quê miệt ruộng vườn.

Tôi chỉ theo má tôi về Cần Thơ chơi một hai ngày để ăn đám giỗ ông bà ngoại và thăm các dì của tôi rồi về Saigon ngay cho nên hình ảnh về “vườn rau xanh ngắt một màu”, hay việc “nắng nhiều, nắng nhiều thì phơi lúa ra” không sâu đậm trong trí nhớ của cô nữ sinh Sài Gòn như tôi.

Nhưng bây giờ tôi “không còn trẻ nữa, ngồi nghe lại những bài hát ngày xưa nơi xứ lạ, tôi mới thấy thấm thía và thương cho những bà mẹ quê ngày xưa quá.

Mời quý bạn nghe Khánh Ly diễn tả tình cảm của bà mẹ quê qua Youtube dưới đây nhé.

Bà Mẹ Quê - Khánh Ly

<https://www.youtube.com/watch?v=xKKnwGP0qIQ>
và đọc lời ca sau đây:

"Vườn rau, vườn rau xanh ngắt một màu
Có đàn, có đàn gà con nướng nấu
Mẹ quê, mẹ quê vất vả trăm chiều
Nuôi đàn, nuôi một đàn con chất chiu
Bà bà mẹ quê !
Gà gáy trên đầu ngọn tre
Bà bà mẹ quê !
Chợ sớm đi chưa thấy về
Chờ nụ cười con, và đồng quà ngon.

Trời mưa, trời mưa ướt áo mẹ già
Mưa nhiều, mưa nhiều càng tươi bông lúa
Trời soi, trời soi bốc khói sân nhà
Nắng nhiều nắng nhiều thì phơi lúa ra
Bà bà mẹ quê ! Đêm sớm không nề hà chi
Bà bà mẹ quê ! Ngày tháng không ao ước gì
Nhỏ giọt mồ hôi, vì đời trẻ vui.

Miệng khô, miệng khô nhớ bát nước đầy
Nhớ bà, nhớ bà mẹ quê xưa ấy
Mùa đông, mùa đông manh chiếu thân gầy
Cháu bà, cháu bà ngủ ngon giấc say.
Bà bà mẹ quê !
Chân bước ra đời cõi xa
Bà bà mẹ quê !
Từ lúc quê hương xóa nhòa
Nhìn về miền quê, mà giọt lệ sa"

(Nhạc và Lời - Phạm Duy)

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Chính những bà mẹ quê này đã hy sinh, chịu đựng và gian khổ để nuôi đàn con, đàn cháu lớn khôn, công thành danh toại.

Sang xứ Mỹ, những bà mẹ quê này lại là những “babysitter” chịu thương chịu khó trông nom cháu nhỏ để cho con trai, con dâu, con gái, con rể an tâm đi làm. Bà còn dạy cháu nhỏ học nói tiếng Việt, lễ nghĩa văn hoá Việt Nam. Những đứa trẻ được bà nội, bà ngoại chăm sóc ở nhà thường nói tiếng Việt giỏi hơn, ăn thức ăn Việt Nam dễ dàng hơn những đứa bé được gửi cho những “babysitter” người Mỹ chăm sóc.

Bạn sẽ thấy một quê hương Việt Nam được thành hình nơi xứ Mỹ qua những líp rau cải xanh tươi, những quả cà chua chín mọng, những giàn bầu giàn bí sai quần những trái trong sân sau nhà của những bà nội bà ngoại nhà quê này nơi xứ Mỹ.

Bát phở thơm ngon, nồi thịt kho hột vịt mặn mặn ngọt ngọt nước dừa, tô canh chua cá bông lau nóng

hỏi, đĩa rau muống luộc xanh đờn bát mắt và nhiều món ngon đầy hương vị Việt Nam khác vẫn còn hiện diện trong mâm cơm gia đình, trong các nhà hàng, quán chợ, đã nói lên tình yêu quê hương chân thật của những bà mẹ quê Việt Nam nơi xứ lạ mà không cần trồng chiêm phụ họa um sùm. Những bà mẹ quê này thật đáng yêu đáng kính, đáng được trân quý phải không bạn?

Hôm qua là ngày giỗ của ba mẹ tôi. Những người con, người cháu lưu lạc nơi xứ Mỹ của ba mẹ tôi sum họp trong một buổi cơm chay đạm bạc để tưởng nhớ đến

công ơn của ba mẹ tôi, những người xuất thân từ miền quê miền Nam nước Việt đã cực khổ nuôi dạy chúng tôi khôn lớn nên người. Từ đây tôi có cảm hứng viết nên bài tâm tình này.

Bây giờ tôi lại càng thương nhớ:
“....Tháng năm cũ là tháng ngày ngà ngọc
Bên Mẹ Cha con tuổi trẻ vô tư
Yêu thương con, cha mẹ chẳng chối từ
Chăm sóc trẻ, quý yêu như vàng ngọc

Rồi năm tháng làm đổi thay màu tóc
Con bây giờ tuổi cũng đã bảy mươi
Đã bao phen mê, tình, lỡ khóc cười
Theo vận nước lạc loài nơi xứ lạ

Đã ra đi đành phải xa tất cả
Mái chùa xưa, cha yếu với mẹ già
Những chiều buồn lặng ngắm áng mây xa
Mà thương nhớ kỷ niệm ngày xưa ấy
....”

(Thơ Sương Lam)

Bây giờ tôi đã về hưu và đã trở thành “bà mẹ quê” nơi xứ Mỹ vì tôi ở nhà nấu cơm cho chồng, cho con, cho cháu chứ không còn “oanh oanh liệt liệt” làm xếp văn phòng ở Việt Nam hay làm cô giáo ở Mỹ như ngày xưa nữa. Smile!

Nhiều khi tôi thấy tôi “nhà quê” dễ sợ vì có nhiều điều tôi không biết, không thích, không làm dù tôi ở đất Mỹ này hơn ba chục năm trời rồi, bạn ạ!

Người viết còn nhớ hồi mới đến xứ Mỹ năm 1981, tôi đi “học đại” ở “đại học cộng đồng” Portland Community College (PCC), trung tâm Sylvania, tôi không thích vào phòng ăn của nhà trường để mua “hamburger” ăn trưa vì món thịt bò nướng kiểu Mỹ, có cheese màu vàng béo ngậy này hoàn toàn xa lạ đối với một người chỉ thích thức ăn Việt Nam như tôi. Tôi nghĩ chắc là không ngon rồi, cho nên tôi không bao giờ “rờ” tới nó trong khi các bạn học khác của tôi ăn ào ào, ăn ì ì, ăn ngon lành và còn chê tôi là “dân nhà quê” không biết thưởng thức thức ăn Mỹ. Mãi đến gần hai năm sau đó, tôi mới bắt đầu thưởng thức món hamburger này, tôi thấy cũng ngon thật! Tuy nhiên, mãi cho tới bây giờ, tôi cũng vẫn không ăn được món cheese của Mỹ vì béo quá! Nhà quê thật!

Sau bao nhiêu năm làm việc, đóng thuế cho nhà nước Mỹ đầy đủ mỗi năm, trả nợ nhà nợ xe, trả tiền bill đủ thứ “hầm bà lằng” đúng hạn, tôi chỉ xin có 2 credit card bỏ túi mà thôi. Tôi không bao giờ mua hàng online làm chi cho rắc rối cuộc đời. Muốn mua sắm gì thì tôi chạy ù ra các shopping mall gần nhà, thấy tận mắt, sờ tận tay những gì mình muốn mua, nếu thích, thì mua là xong ngay, khỏi phải chờ đợi, hay ra UPS gửi hoàn trả lại nếu không vừa ý, mệt quá! Như vậy các bạn sẽ chê tôi là “bà nhà quê” là cái chắc rồi!

Mèn ơi! Mà tôi “nhà quê” thật, bạn ạ, vì tôi đang sống ở xứ Mỹ có đầy đủ tiện nghi về các dịch vụ tài chính ngân hàng, có đầy đủ các thức ăn ngon bổ, thế mà tôi không sử dụng các dịch vụ này, không biết thưởng thức thức ăn Mỹ như đa số Mỹ trắng, Mỹ đen, Mỹ vàng khác đã làm thì “một trăm em ơi, một trăm phần trăm”, tôi quả là “bà mẹ quê” rồi!

Nhưng tôi lại là “bà mẹ quê” thời “a còng” (@) nơi xứ Mỹ, bạn ạ, vì tôi cũng biết lăm bồm một tí về cách sử dụng computer và internet, biết làm trang nhà, biết làm youtube, biết lên internet tìm tài liệu để chia sẻ tâm tình với bạn bè trong cõi thật, cõi ảo tí tị, bên cạnh việc tôi phải nói chuyện hàng ngày với “ông bếp... điện”. Kể cũng vui vui và thấy đời vẫn còn đẹp sao đây. Smile!

Bạn có muốn làm “bà mẹ quê” như tôi không nhi?

Hôm nay là Ngày đầu Thu ở xứ Mỹ, xin mời bạn xem Youtube Mùa Thu Portland so người viết thực hiện đẹp như thế nào nhé. Smile!

Youtube Mùa Thu Portland

<https://www.youtube.com/watch?v=b8UXYaiGruc>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

DÌ THẢO

Ông bà ngoại tôi có ba người con, mẹ tôi là lớn nhất, kể đến cậu Ngọc, mãi hơn tám năm sau, bà ngoại mới sanh thêm cô con gái út là dì Thảo. Vì là út nên được cưng nhất nhà, dì Thảo học không giỏi nhưng rất đẹp, năm mười sáu tuổi dì đã nổi tiếng xinh đẹp, có thể nói dì đẹp nhất trường, đẹp nhất tỉnh. Đến tuổi cập kê, nhan sắc của dì lọt vào cặp mắt đa tình của một chàng trai xứ Huế, dòng dõi hoàng tộc, bác sĩ Ưng Bửu, trong một buổi đón tiếp phái đoàn y tế từ Huế ra Nha Trang làm cố vấn cho việc thiết bị một bệnh viện mới thành lập: quân y viện Nguyễn Huệ.

Dì Thảo và một số nữ sinh của trường trung học Võ Tánh được cử ra phi trường để đón mừng phái đoàn, và choàng vòng hoa thân hữu. Đáng dấp yêu kiều của cô nữ sinh hoa khôi đã thu hút anh

chàng bác sĩ trẻ tuổi ngay tức khắc. Cô nữ sinh e lệ núp sau lưng bạn, trốn tia nhìn say đắm của người thanh niên hào hoa và rất điển trai, mặt cô hồng lên, sáng tươi, rục rịch, đẹp hơn cả hoa đào... Ngay buổi trưa hôm sau, lúc vừa tan học, dì Thảo đã thấy chàng thanh niên đa tình đang đứng chờ ngay trước cổng trường. Tim đập mạnh những cảm giác xôn xao, nàng cúi mặt thẹn thùng khi chàng bước tới... Thế là bắt đầu một cuộc tình thơ mộng. Tình yêu đã nảy nở giữa đôi trai tài, gái sắc trong khung cảnh biển xanh, cát trắng tuyệt vời của thành phố Nha Trang. Đến ngày chia tay, Ưng Bửu phải theo phái đoàn trở về Huế, ông đi mà lòng bịn rịn, không muốn rời.

Đường xa không là trở ngại, bởi vì khi yêu thì chín sông cũng lội, năm, bảy đèo cũng qua, Ưng Bửu như con thoi, hết ra Nha Trang rồi lại trở về Huế, rồi lại đi Nha Trang để gặp người yêu hàng tuần. Họ yêu nhau rờn rã như vậy mấy năm liền, tới khi dì Thảo học xong Sư Phạm tiểu học thì mới tính chuyện hôn nhân, tại ông ngoại muốn thế, ông không muốn cho cưới quá sớm. Năm đó dì Thảo vừa tròn hai mươi tuổi, một lễ hỏi trọng thể đã được cử hành, sắp sửa đến đám cưới thì xảy ra một chuyện đáng buồn: ông hoàng thân tử nạn xe hơi trong chuyến đi từ Huế ra Nha Trang thăm người yêu, và chuẩn bị cho lễ cưới vào đầu tháng tới. Chiếc xe hơi nhà do chính ông cầm lái, trong lúc tránh một cái xe khác đi ngược chiều, đã đâm vào vách núi bẹp rúm. Ưng Bửu ngất đi trên tay lái, phải khó khăn lắm, người ta mới đem được ông ra. Hôm đó trời mưa bão lớn, đường xá lầy lội, trơn trượt, đáng lẽ nên ở nhà, nhưng ông không muốn bỏ buổi hẹn quan trọng với người yêu, sắp đám cưới rồi, còn bao nhiêu việc cần phải bàn tính, và cần sự có mặt của ông như việc đặt nhà hàng, đo nhẫn cưới, và đăng ký kết hôn. Họ đã hẹn sẽ gặp cha xứ vào sáng Chủ nhật, để bàn về chi tiết trong việc tổ chức đám cưới tại nhà thờ. Đàng nào cũng đi, thì nên đi cho sớm, để có nhiều thì giờ bên nhau, thứ Hai phải đi làm lại rồi. Công việc của một bác sĩ trưởng khu giải phẫu thật là bận rộn, bởi vì ngoài vấn đề chuyên môn, ông còn phải phụ trách việc giảng dạy cho các sinh viên y khoa đang thực tập tại bệnh viện. Ông dự tính sau đám cưới, sẽ xin thôi công việc giảng dạy cho trường Đại Học Y Khoa Huế, và xin đổi ra Nha Trang đi làm tại nhà thương. Mặc dù với chức vụ giảng sư đại học có nhiều oai quyền, và lương bổng cũng khá hơn, nhưng ông không ham địa vị, cũng không ưa làm giàu. Hơn năm năm làm việc đủ tạo cho ông một số vốn đáng kể, ngoài ra ông còn được thừa hưởng một gia tài khá đồ sộ do cha mẹ ông mất sớm để lại. Từ khi có ý định xây dựng gia đình, ông đã tom góp vốn liếng, quyết định sẽ ra Nha Trang lập nghiệp. Ông chiều dì Thảo là chuyện dĩ nhiên, nhưng chính ông cũng thích được sống ở vùng biển, có khí hậu trong lành, có khung cảnh nên thơ, đẹp như trong các truyện cổ tích đời xưa...

Để chuẩn bị cho tổ ấm tương lai, ông đã mua một căn nhà nhỏ ở trên đồi, nơi vùng biển vắng, đẹp và yên tĩnh nhất của thành phố Nha Trang, chỉ cách nhà ông bà ngoại tôi có một khúc quanh ngắn ngủi. Nhà có mặt sau trông ra biển xanh bao la bát ngát, bãi cát trắng phau chạy vòng tới chân núi phía xa, và trên bờ là những rặng phi lao, gió thổi rì rào nghe như điệu nhạc, khung cảnh thanh tịnh và đẹp tuyệt vời. Hai người đã bỏ vào đấy bao nhiêu công sức, thuê người tu sửa, sơn phết trong ngoài đẹp đẽ, họ sắm sửa đồ đạc, trang trí các phòng, biến căn nhà nhỏ thành một tổ ấm tuyệt vời. Công việc vừa xong, mọi thứ đều sẵn sàng để đón chờ cặp uyên ương lý tưởng.

Tai nạn xảy ra, người ta chở nạn nhân đi bệnh viện, hoàng thân Ưng Bửu bị dập phổi và xuất huyết nội tạng, thương tích rất nặng, nhưng không bị hôn mê. Ông tỉnh dậy trong bệnh viện, và sống thêm được ba ngày. Trong ba ngày đó, ông rất tỉnh táo và đã viết di chúc để lại toàn bộ tài sản cho người vợ chưa cưới của ông là dì Thảo. Được tin dữ, dì Thảo ngất đi, tỉnh lại mấy lần. Hôm đám tang, dì hứa trước quan tài của người chồng chưa cưới là tình yêu của dì dành cho ông không bao giờ thay đổi, cho dù ông không còn nữa.

Cái chết của ông đã làm đảo lộn cuộc sống đang yên bình của dì. Từ một đứa con cưng trong gia đình, lớn lên dưới sự thương yêu, bảo bọc của mẹ cha, dì Thảo non nớt, yếu mềm như một nụ hoa.

Đến tuổi biết yêu, may mắn gặp được người tình trong mộng, Ưng Bửu là một chàng trai tuyệt vời, và yêu dì như chưa ai từng yêu đến thế. Dì Thảo đúng là được trời chiếu đãi, dì đang nhìn đời qua lăng kính màu hồng, đột nhiên một cơn giông chợt đến bất ngờ làm đất trời tối xảm lại, mọi vật đều trở nên màu xám, ông trời ác nghiệt đã lấy lại tất cả những gì đã cho ra. Cái chết của người yêu đã xô dì xuống hố sâu của tuyệt vọng, dì Thảo ủ rũ như một cành cây khô không còn nhựa sống. Dì tự giam mình trong ngôi nhà lẻ ra là cái tổ ấm của hai vợ chồng, dì chuyển sang đây tất cả những vật dụng riêng của dì, những đồ kỷ niệm của người yêu, và ở luôn tại đó, chỉ thỉnh thoảng mới về thăm nhà. Dì thôi nghề dạy học, khi mà sinh kế không còn là một vấn đề thiết yếu, dì thấy không cần thiết phải đi làm nữa. Dì dành tất cả thì giờ để mộng mơ, để tưởng nhớ đến người đàn ông mà dì đã yêu với tất cả say đắm của mối tình đầu, để đắm mình trong hạnh phúc tưởng tượng mà lẻ ra hai người sẽ được hưởng.

Vì chưa từng trải đời, dì chỉ thích sống như trong tiểu thuyết, dì muốn tình yêu của dì phải khác hơn mọi người. Việc Ưng Bửu để lại toàn bộ tài sản cho dì, khiến dì càng thêm cảm động, dì luôn luôn tự hỏi phải đau khổ đến mức nào mới xứng với tình yêu Ưng Bửu đã dành cho dì? Tuổi mới hai mươi mốt, dì sống khắc khổ như một nữ tu, và từ chối tất cả mọi đám mai mối, mặc dù có nhiều đám rất danh giá. Không thiếu gì người si tình dì, bởi vì dì vẫn rất đẹp, hình như cái vẻ nghiêm trang, lạnh lùng lại làm tăng thêm những nét quyến rũ cho cái sắc đẹp vốn trời cho của dì. Nhưng dì Thảo không màng để ý đến ai cả, đã ba năm qua, dì vẫn sống lặng lẽ, âm thầm một mình, một bóng, buồn bã, cô đơn như người lữ khách một mình đi giữa đêm đông. Thế rồi bà ngoại mất đi, dì lại càng cô đơn hơn nữa, mẹ tôi bận rộn bán buôn suốt ngày, dì không có ai là bạn cả, ngoài tôi năm đó mới lên tám tuổi. Tôi thường được dì dắt đi biển chơi, hai dì cháu ngồi trên bãi cát, dưới bóng mát của một cây thông già, nhìn ra biển khơi, ngắm không chán mắt những lượn sóng từ xa xô vào bờ rồi dạt ra, tung bọt trắng xoá, hơi nước như một làn sương mù bay cao, che mờ một vùng. Dì trở cho tôi thấy:

- Cháu nhìn xem tảng đá ở ngoài xa kia, hình dạng như năm ngón tay của một bàn tay đang dơ thẳng lên trời, như người đang thề...
- Cháu thấy rồi, giống lắm. Rồi sao nữa dì?
- Vị hôn phu của dì, và dì đã có lần thuê thuyền ra tới đó, cùng sờ tay lên tảng đá, để thề nguyện sẽ yêu nhau trọn kiếp.

Dì thở dài, nhắm mắt lại như để hồi tưởng, một lúc sau mới buồn bã nói tiếp:

- Lãng biết không? bây giờ mỗi khi ra đây nhìn thấy tảng đá, dì nhớ lại lời thề, và tự nguyện với lòng là sẽ giữ vẹn thủy chung với người dì yêu, cho đến lúc chết. Lời thề của dì nhất định sẽ bền hơn cả đá.

Hai năm sau, cha mẹ tôi rời Nha Trang vô Sài Gòn làm ăn, tôi xa dì từ đây, tính đến nay cũng đã hơn ba năm. Ba năm qua, bao nhiêu thay đổi, tôi lớn bồng lên thành cô bé mười ba, sắp sửa thi trung học, ông ngoại già đi nhiều, tóc bạc trắng như bông, cậu mợ Ngọc đã có thêm một em bé nữa... Mọi sự đều khác xưa, chỉ riêng dì Thảo là vẫn không thay đổi, vẫn âm thầm một mình một bóng. Mẹ tôi buồn lắm, bà than với cậu mợ Ngọc:

- Không hiểu tương lai con Thảo rồi sẽ đi về đâu? không lẽ nó cứ sống như vậy suốt đời? Tội nghiệp cái số nó đúng là số khổ, cứ xem sắc mặt hồng hồng của nó, các cụ ngày xưa thường nói hồng nhan đa truân...

Tôi không tin tướng số, mà chỉ thấy nét mặt như hoa đào của dì là rất đẹp, tiếng nói trong trẻo, nụ cười đôn hậu của dì khiến người đối diện có cảm giác thư thái, tin cẩn. Một người vừa đẹp, vừa hiền lành như thế, không thể khổ suốt đời được, tôi thầm cầu mong một phép lạ sẽ đến, đem dì ra khỏi vùng trời kỷ niệm tang thương mà dì đang tự giam mình vào.

Khi ông ngoại sắp tròn bảy chục tuổi, cha mẹ tôi bàn với dì Thảo và cậu mợ Ngọc sẽ tổ chức một lễ mừng thượng thọ thật lớn vào dịp hè này. Tôi vô cùng náo nức, vì đã lâu lắm chưa được về quê ngoại, và hôm nay cái ngày mong đợi đó đã tới. Ra đón chúng tôi ở phi trường Phú Bài là dì Thảo. Trong phòng đợi lố nhố những người, dì đi len lỏi giữa đám đông, ngơ ngác tìm kiếm. Tôi nhìn thấy dì đầu tiên và lớn tiếng gọi:

- Mọi người đây nè, dì Thảo! dì Thảo!

Dì quay ngay lại, tôi chạy thật nhanh tới vừa lúc dì dang tay ra đón, hai dì cháu ôm chầm lấy nhau, dì kêu lên mừng rỡ:

- Lãng đây hả? Trời ơi! lớn bằng từng này rồi cơ à?

Tôi cao gần bằng dì, chỉ cần kiễng chân lên một chút, tôi đã bá lấy cổ dì, và được dì đặt một cái hôn thật kêu lên má. Mẹ tôi mỉm cười, vừa lúc đó cha tôi và chú Lãm cũng đang đi tới, dì hơi khựng lại khi nhìn thấy người lạ. Cha tôi giới thiệu:

- Đây là cô Thảo em của nhà tôi, còn đây là chú Lãm, người em con cô, con cậu ruột của tôi từ Sài Gòn ra đây nghỉ mát vài tuần, tôi rủ đi chung cho vui.

Dì Thảo cúi đầu chào, dưới cái mũ rơm, mặt dì ửng hồng vì nắng, màu áo đen làm tôn nước da trắng nõn của dì. Bây giờ tôi mới có thì giờ ngắm nghía, mặc dù tuổi gần ba mươi nhưng trông dì còn trẻ, và vẫn rất đẹp. Chú Lãm kín đáo khẽ liếc nhìn, và lịch sự nghiêng mình đáp lễ, chú vui vẻ nói:

- Thật ra cũng không phải hoàn toàn chỉ đi nghỉ mát đâu, tôi ra đây là vì công việc. Tôi định mở một cuộc triển lãm tranh, và nếu thích thì ở lại ít lâu, vẽ vài cái phong cảnh.

- Nếu thế thì ông chọn đúng nơi rồi, vì phong cảnh ở đây đẹp lắm. **Dì Thảo nói.**

Cha tôi vui vẻ:

- Đúng ra thì chú Lãm là một họa sĩ truyền thần, chú có biệt tài vẽ chân dung sống động như người thật, và đã được giải thưởng quốc tế cách đây mới hai năm.

- Lại quảng cáo rồi, chú Lãm cười, anh đợi đến hôm khai mạc hãy nói có hơn không, ở đây làm gì có khán giả?

Mọi người cùng cười xoà, dì Thảo cũng mỉm cười và quay sang mẹ tôi:

- Đạo này trông chị hơi gầy đi, nhưng khỏe ra. Mọi người đi đường có mệt không?

- Không! bay có hai tiếng mà mệt gì?

Hai người nói chuyện thời tiết, trong khi cha tôi và chú Lãm đi lấy hành lý. Mẹ tôi ghé tai dì, nói nhỏ:

- Cho chú Lãm quá giang về khách sạn ở gần nhà mình, vì chú ấy không có người quen nào ở tỉnh này cả.

Dì Thảo gật đầu :

- Được, để em sẽ bảo bác Tài.

Mẹ tôi hỏi:

- Đạo này cha có khỏe không? Cuối tháng này, chị em mình sẽ tổ chức lễ thượng thọ cho cha, anh chị có ý định sẽ tặng cha một bức họa truyền thần, do chú Lãm vẽ. Kể ra thì cũng hơi gấp, vì chỉ còn có mười ngày nữa, nhưng Lãm nói không sao cả, chú ấy sẽ cố gắng làm cho xong trước ngày lễ mừng.

- Được vậy thì tốt lắm.

Câu chuyện tới đây tạm ngưng, vì hai người đàn ông đã quay lại, trên tay khệ nệ những hành lý, túi xách.

Những ngày chú Lãm đến vẽ cho ông ngoại thì dì Thảo lánh mặt ở nhà riêng, dì chỉ xuất hiện vào hôm lễ thượng thọ. Mẹ cần nhân :

- Bữa nay cô làm ơn bỏ cái bộ đồ đen đó đi, được không?

Dì Thảo cau mày, hơi có vẻ bất bình:

- Tại sao em lại phải thay đổi một thói quen?

Tám năm qua, từ khi người yêu qua đời, quanh năm dì Thảo chỉ mặc toàn đồ đen, như để tang cho người xấu số, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mẹ tôi nhìn dì bằng cặp mắt thương xót lẫn ái ngại, nhưng bà vẫn cương quyết nói:

- Tại sao à? Vị hôn phu của cô qua đời đã tám năm rồi, cô định để tang cho tới bao giờ? Hôm nay là ngày lễ mừng thọ cha, cô mặc đồ tang như thế sẽ đem lại điềm xui, chứ còn sao nữa?

Dì Thảo có vẻ nghĩ ngợi một lúc rồi thờ ra:

- Thôi được rồi, để em đi thay áo.

Một lúc sau, dì trở lại, tôi vô cùng ngạc nhiên trước sự thay đổi khác lạ của dì. Dì Thảo trông đẹp hẳn lên trong chiếc áo dài bằng lụa Hà Đông màu vàng nhạt, mái tóc đen óng ả trước đây dì vẫn buộc túm lên sau gáy, bây giờ được thả xuống tự nhiên, những lọn quăn buông xõa trên hai vai, dì Thảo trông đẹp như tiên nữ. Mẹ cười hài lòng:

- Như thế có phải hơn không nào? Tội gì cô cứ phải tự làm cho mình già và xấu đi?

Dì Thảo lặng thinh không trả lời. Có tiếng bấm chuông, vì tôi đang bế em bé, con của vợ Ngọc, nên mẹ nhờ dì ra mở cửa. Chú Lãm đến, khệ nệ đem theo bức tranh sơn dầu vừa mới hoàn thành, có lồng khung cẩn thận. Cũng như tôi, chú ngẩn người ra ngẩn dì, chú nhìn không chớp mắt người con gái mà mới gặp lần đầu đã làm tim chú xao xuyến, hôm nay trông đẹp quá.

Dì Thảo bối rối quay đi trốn ánh mắt say đắm của người đàn ông đang đứng trước mặt, tay dì run run và mặt dì đỏ bừng, trong một thoáng, dì hơi ngỡ ngàng, ánh mắt sao giống như ánh mắt người xưa...

Nhưng rồi rất nhanh chóng, dì lấy lại bình tĩnh, mở toang hai cánh cổng, mặt dì trở lại thản nhiên như cũ. Tuy nhiên, những biến chuyển tình cảm trên mặt dì, không qua khỏi cặp mắt tinh tường của chú Lãm. Qua phút xúc động, chú chợt tỉnh và thấy mình hơi có vẻ sỗ sàng, chú ngượng nghịu nói giọng cố làm ra vẻ tự nhiên:

- Chào cô Thảo! cô vẫn khoẻ chứ? Tôi đến có sớm quá không?

- Ô không đâu, dì Thảo vội vã nói, gần trưa rồi, mọi người cũng sắp tới bây giờ. Mời ông vào!

Dì khép cổng rồi quay vào nói:

- Để tôi phụ với ông một tay.

Chú Lãm cố từ chối nhưng không được, hai người khiêng bức tranh vào nhà, lớp giấy bao được bóc đi, mọi người xúm lại ngắm nghía, tấm tắc khen tranh giống y như người thật. Dì Thảo đứng ngắm bức họa rất lâu, nét mặt đăm chiêu như đang suy tính việc gì. Quả vậy, ngay chiều hôm sau, khi chú Lãm đến chơi, dì đề nghị:

- Tôi muốn nhờ họa sĩ vẽ dùm một bức tranh.

- Tôi sẵn lòng, cô muốn vẽ gì thế?

- Vẽ hình tôi.

Chú Lãm gật đầu một cách sốt sắng:

- Tưởng gì chứ chỉ có thế, tôi rất hân hạnh.

- Tôi phải nói trước, bức tranh này có hơi đặc biệt một chút...

- Cô cứ nói!

- Tôi muốn nhờ họa sĩ vẽ hình tôi mặc áo cô dâu, đứng bên người chồng sắp cưới của tôi là hoàng thân Ưng Bửu.

- Nhưng ông ta đã chết rồi kia mà?

- Không sai! Chúng tôi đang chuẩn bị làm đám cưới, thì anh ấy tử nạn. Tôi nghĩ điều tiếc hận duy nhất của anh ấy là chưa cưới được tôi, nên tôi muốn làm thỏa mãn ước mơ của anh ấy.

- Nghĩa là cô muốn có một bức tranh đám cưới với người đã chết?

- Đúng vậy! Ưng Bửu đặt bao nhiêu hy vọng vào ngày thành hôn, chắc chắn anh ấy sẽ rất hài lòng khi thấy hình đám cưới của hai vợ chồng được trưng trong căn nhà hạnh phúc của chúng tôi. Từ nãy giờ, mọi người đều xúng sốt trước ý định kỳ lạ của dì Thảo, ông ngoại thờ dài bỏ ra ngoài trước tiên, sau đó là cha tôi và cậu mợ Ngọc. Tới đây, thì mẹ tôi không thể im lặng được nữa, bà bực bội lên tiếng:

- Tôi không muốn ngăn cản em gái tôi, nhưng thật sự tôi không tán thành cái ý định ấy.

- Không sao cả! Chú Lãm vội vã nói, chị cứ để cô ấy làm theo ý muốn, đó cũng là quyền tự do tín ngưỡng mà chúng ta phải tôn trọng.

Quay sang dì Thảo, chú hỏi:

- Cô có hình của anh ấy chứ?

- Dĩ nhiên! nhưng đó là hình mặc thường phục, hoạ sĩ có thể biến nó thành lễ phục chú rể được chứ?

- Chuyện đó dễ thôi, tôi sẽ vẽ hình cô trước, sau đó sẽ vẽ hình anh ấy đứng cạnh cô như đôi tân hôn trong ngày cưới. Cô muốn như vậy phải không?

Dì Thảo mỉm cười hài lòng, nhưng nét mặt rất buồn, sau đó hai người bàn bạc về ngày giờ và địa điểm làm việc. Mẹ tôi nắm lấy tay tôi kéo ra khỏi phòng, bà lắc đầu ngao ngán và nói nhỏ với riêng tôi:

- Dì Thảo mà điên rồi, không hiểu rồi đây sẽ còn nghĩ ra những trò quái gở nào nữa? Lạ một điều là chú Lãm lại đồng ý hợp tác trong việc này?

Tôi mỉm cười:

- Mẹ chẳng tâm lý tí nào, mẹ không để ý đến ánh mắt của chú Lãm mỗi khi nhìn dì Thảo hay sao? Con biết ngay là chú đã si tình dì Thảo lắm rồi, đây là cơ hội để hai người gặp gỡ hàng ngày, đại gì chú lại bỏ qua?

Mẹ tôi ngẫm nghĩ rồi gật đầu, nét mặt tươi như hoa:

- Con nhận xét đúng lắm!

Bà ngẫm nghĩ tôi một lúc rồi vui vẻ nói:

- Lãng đã lớn rồi đó.

- Dĩ nhiên! con sắp mười bốn tuổi rồi chứ bộ?

Dì Thảo sau lần hội kiến đó, lại trở về nhà riêng, đóng cửa lại, thả hồn theo những tưởng tượng về cái hạnh phúc lứa đôi lẽ ra dì sẽ được hưởng, nếu không bị cái số phận cay nghiệt kia ngăn lại. Ôi! thật là tội nghiệp cho người con gái xấu số, chưa lấy chồng đã thành goá phụ. Người dì đáng thương của tôi từ nhỏ vẫn sống trong tháp ngà, chưa từng va chạm với đời, nên không có sức phấn đấu. Bản chất yếu đuối, nhu nhược, dì muốn buông xuôi tất cả, chỉ để tưởng nhớ đến người tình đã khuất. Tính dì Thảo rất kiên cường, khi đã quyết định việc gì thì không ai khuyên can được, kể cả bà ngoại lúc còn sống, và mẹ tôi bây giờ, vì thế nên tôi rất mừng khi chú Lãm đến với dì, hy vọng chú sẽ làm chảy tan đi cái tảng băng lạnh lùng kia. Cuộc hẹn là tuần sau, ngày hẹn, dì Thảo mặc cái áo đẹp nhất và trang điểm như cô dâu khi chú Lãm đến. Chú lịch sự trao cho dì một bó hoa thật đẹp:

- Cô quên là cô dâu thì phải cầm hoa hay sao?

Vì chú nói thế, nên dì Thảo phải vui vẻ nhận. Hôm đó là một ngày đẹp trời, không khí mát mẻ, trong lành. Mới hơn 7 giờ sáng, nên cỏ non còn lóng lánh sương đêm, chim chóc mới ra khỏi tổ, nháy chuyền trên cành ca hát riu rít, từng cơn gió nhẹ thoang thoang mùi hương hoa trong vườn, hơi hướng của mùa hè đang độ rực rỡ nhất. Dì Thảo ngồi trên ghế kê ngoài vườn, dưới gốc một cây tường vi nở đầy hoa màu tím nhạt. Mặt trời mới lên sau ngọn cây, chiếu những tia nắng sớm vàng nhạt xuống cảnh vật, ánh nắng lọc qua khe lá rơi lốm đốm trên áo cô dâu màu trắng, nắng chiếu

phót nghiêng qua mái tóc, ánh nắng làm mặt dì ửng hồng. Mặt chú Lãm cũng ửng hồng, chú đưa tay ra hứng nắng, dần đỏ một lúc, rồi sửa lại thế ngồi cho dì:

- Như thế nhé? nhưng cô phải vui lên mới được, làm cô dâu không được buồn.

Dì Thảo hơi mỉm cười, nét mặt tươi lên, đôi môi mọng đỏ xinh đẹp, hai cọng tóc mai uốn quăn thả lơ hai bên má, đong đưa theo mỗi cơn gió nhẹ, chưa bao giờ tôi thấy dì đẹp đến thế. Chú Lãm đã mặc áo choàng và đang mở hộp đồ nghề sơn và cọ, một khung vải được dựng bên giá vẽ. Bàn tay người nghệ sĩ tài hoa hơi run vì xúc động, chú khẽ liếc nhìn người thiếu nữ ngồi trước mặt với một vẻ say đắm, như người đang chiêm ngưỡng một tuyệt tác phẩm của tạo hóa. Chú cầm cọ lên, và bắt đầu những nét phác họa đầu tiên... Chú Lãm vẽ cẩn thận và tỉ mỉ lắm, để hết cả tâm hồn vào bức tranh, hình như trong đời chú, chưa bao giờ chú làm việc một cách hứng khởi và say mê đến thế, hai người vừa làm việc vừa nói chuyện.

Chú Lãm là một người vui tính, và có biệt tài pha trò rất có duyên, mỗi khi chú có mặt ở đâu, thì nơi đó rộn ràng những tiếng nói, cười. Căn nhà của ngoại xưa nay vẫn lặng lẽ vì vắng khách, từ dạo có chú bỗng vui vẻ hẳn lên. Thường thì chú làm việc từ sáng sớm cho tới khi mặt trời lên cao mới ngưng. Chú nói với dì Thảo:

- Tôi chỉ ngại cô không chịu được nắng, chứ được làm việc với cô bao lâu tôi cũng không thấy mệt.

Dì Thảo khẽ chớp mắt nhưng không nói gì, chú đưa cho dì mấy cuốn sách, bảo dì đọc cho đỡ buồn rồi mới ra về. Ông ngoại sai cha tôi đem bức tranh vào nhà, và sáng hôm sau lại đem ra để ở chỗ cũ, cho họa sĩ vẽ tiếp. Bây giờ đã thành cái lệ, hôm nào chú không đến, nhà như thiếu vắng một cái gì, mọi người đều mong đợi chú với vẻ nôn nóng. Chắc dì Thảo cũng thế, tuy dì kín đáo không nói ra, nhưng đã có lần tôi bắt gặp dì nhìn đồng hồ tới mấy lần hôm chú tới trễ. Dạo này dì cũng ít về nhà riêng, dì gần như ở hẳn tại nhà ông ngoại “ *để có thì giờ riêng tư với mẹ cháu* ”, dì giải thích. Lũ trẻ con chúng tôi được dịp tha hồ ăn những món ngon do dì nấu nướng.

Ba tuần lễ trôi qua nhanh chóng, sau cùng thì bức tranh sơn dầu vẽ hình cô dâu cũng hoàn tất, xem cách chú Lãm trân trọng bức tranh, tôi có thể đoán đây là tác phẩm ưng ý nhất của chú. Mọi người xúm lại ngắm nghía và trầm trồ khen ngợi :

- Đẹp lắm, đẹp lắm! giống y như người thật.

- Cô dâu trông tươi quá!

Tôi nhìn lên khung vải, dưới nét bút tài tình của người họa sĩ, khuôn mặt dì Thảo hiện ra sống động như một người bằng xương, bằng thịt, có điều là một dì Thảo trẻ trung xinh đẹp, một dì Thảo vui tươi yêu đời, với ánh mắt long lanh và nụ cười rạng rỡ.

- Họa sĩ tài thật. Mẹ Ngọc nói, mới biết đây thôi, làm sao ông có thể vẽ lại hình ảnh của cô Thảo thuở chưa biết buồn?

- Chỉ cần chú ý đến những nét đặc biệt của người mẫu, họa sĩ có thể diễn tả được hình ảnh của đối tượng qua đủ mọi sắc thái, khi vui **cũng như lúc buồn**.

Chú Lãm nói xong quay sang nhìn dì Thảo với một vẻ rất chân thành:

- Tôi đâu có vẽ cô Thảo bây giờ, mà là cô Thảo trong tương lai... Tôi muốn cô sống vui vẻ.

Dì Thảo nhìn chú Lãm tỏ vẻ biết ơn. Mẹ tôi nói giọng cảm động:

- Nhìn tranh, chị nhớ lại hình ảnh của em lúc còn đi học, vui tươi nhí nhảnh, ca hát suốt ngày như chim sơn ca, chứ không ủ dột như bây giờ. Em nên quên cái chuyện rủi ro đó đi mới phải, nỗi buồn nào rồi cũng phai theo thời gian, miễn là mình đừng cố ý nuôi dưỡng nó.

Mỗi khi mẹ dùng tiếng em để gọi dì là lúc bà rất xúc động, dì Thảo cũng thế, tôi chợt nhận ra là mắt của hai người đều đỏ hoe. Chú Lãm không nói gì, nhưng ánh mắt chú nhìn dì Thảo đã nói lên cả một trời yêu thương.

Hôm sau, chú Lãm lại đến để tiếp tục công việc, chú nói với dì Thảo:

- Bây giờ đến lượt vẽ hình chú rể, cô cho tôi xem một tấm hình của anh ấy.

Dì Thảo lục trong túi xách, đưa ra một cái hình nhỏ đã được dì trân trọng đặt vào trong một cái khung bằng bạc có lồng kiếng :

- Tôi chỉ có tấm hình này là hình mới nhất của Ưng Bửu, chụp trong ngày lễ đính hôn của chúng tôi.

- Nghĩa là cách đây đã tám năm?

- Phải!

Chú Lãm cầm tấm hình đã hơi vàng ố lên xem và khen:

- Chà! anh ấy trông trẻ và đẹp trai quá.

- Chính thế! Dì Thảo nói một cách hãnh diện, anh ấy đẹp trai như tài tử Alain Delon, chỉ tiếc là chết rất trẻ, Ưng Bửu chết lúc mới ba mươi hai tuổi.

- Thật là chuyện đáng buồn!

- Đúng vậy, cú sốc kinh khủng đó đã làm cho tôi chới với, tôi không biết làm thế nào có thể đứng vững lại được.

- Tôi hiểu, sau cái tai hoạ bất thành linh giáng xuống, thái độ đau khổ của cô là lẽ dĩ nhiên, ai cũng có thể thông cảm, miễn là đừng kéo dài quá lâu.

- Nhưng tôi đã đánh mất niềm tin vào cuộc đời rồi ông ạ! Đối với tôi bây giờ, cuộc đời không còn nghĩa lý gì hết, trước đây tôi sống vì Ưng Bửu, bây giờ anh ấy không còn nữa, tôi còn gì để vui sống? Nhiều lúc tôi ước mình có thể hoá điên để khỏi cảm thấy đau khổ..

- Ai lại ước đại đột thế? Chú Lãm cười dịu dàng, nhiều người đau khổ vì bệnh tật, chỉ cầu mong được khoẻ mạnh, còn cô... Xem ra ở đời hiếm ai được hoàn toàn như ý muốn, mỗi người một hoàn cảnh, và ai cũng có đôi lúc gặp trở ngại, nhưng phải cố gắng mà vượt qua. Hãy quên cái quá khứ đau buồn đó đi! Chẳng lẽ cô định sống suốt đời với một bóng ma à?

- Chắc là vậy, bởi vì tôi yêu cái bóng ma ấy. Mỗi khi tôi nhắm mắt, hình ảnh của Ưng Bửu lại hiện ra y hệt như lúc còn sống. Tôi hình dung ra Ưng Bửu vào thời gian cuối cùng trước khi anh ấy mất...

- Và hình ảnh ấy mãi mãi vẫn không thay đổi, đúng không? vì người chết đâu có già đi. Nhưng chúng ta, những người còn sống, chúng ta không thể đi ngược lại qui luật của tạo hoá, chúng ta vẫn phải quay theo bánh xe của thời gian, tôi muốn nói chúng ta mỗi ngày một già đi. Cô định chờ anh ấy cho tới bao giờ?

- Cho tới ngày xuôi tay nhắm mắt... Tôi sẽ nói lại tình xưa với Ưng Bửu ở bên kia thế giới.

- Cái ngày đó có thể không bao giờ có, hoặc nếu có, thì tình thế cũng sẽ thay đổi, đâu còn giống như xưa?

- Tại sao?

- Cô thử nghĩ xem? ba, bốn chục năm nữa, cô sẽ thành một người đàn bà sáu, bảy chục tuổi, trong khi Ưng Bửu mãi mãi vẫn là một chàng trai ba mươi, liệu hai người có còn xứng đôi với nhau nữa không? Ấy là chưa kể theo kiếp luân hồi, anh ấy đâu có thể tồn tại mãi để mà đợi cô? Như thế, sự chờ đợi của cô có phải là vô ích không?

Dì Thảo cúi đầu nghĩ ngợi, nét mặt hết sức buồn bã. Chú Lãm lại gần, đặt tay lên vai dì, dịu dàng nói:

- Cái gì đã qua nên để cho nó qua đi, không nên níu giữ. Thời gian chẳng dừng lại đâu, chúng ta có tuổi xuân, đừng để qua đi uổng lắm. Cuộc đời không đến nỗi tệ như cô nghĩ đâu, còn thiếu gì cái đẹp? Cô hãy nhìn xem ngoài kia!

Vừa nói chú Lãm vừa mở tung các cửa sổ, một cơn gió nhẹ ủa vào đem theo làn không khí mát mẻ làm dịu lòng người. Theo ngón tay chỉ của chú Lãm, dì Thảo nghiêng mình bên cửa sổ, nhìn ra xa

xa, rặng núi xanh rì mập mờ ẩn hiện trong làn sương mù buổi sớm, dưới chân núi là mặt biển màu xám bạc,

vài con chim hải âu bay liệng trên không trung, vừa vỗ cánh vừa cất tiếng gọi bạn nghe ríu rít.

Thật lạ lùng, khung cảnh quen thuộc này đâu có gì mới lạ, dì vẫn nhìn thấy hàng ngày, nhưng lần đầu tiên dì chợt chú ý và nhận thấy là rất đẹp, rất thơ mộng. Dì nghĩ người đứng ngắm, lòng bồi hồi một cảm giác rung động nhẹ nhàng. Chú Lãm đưa tay ngắt một bông hồng đang đong đưa bên cửa sổ, trao cho dì, dịu dàng nói:

- Đi! Chúng ta ra ngoài một lúc, cô có muốn đi dạo biển không?

Dì Thảo gật đầu, lặng lẽ đi theo chú ra cửa, hai người bước đi song song bên nhau. Đang đi, bỗng nhiên dì vấp phải một tảng đá nhỏ và ngã chúi xuống, chú Lãm vội đỡ tay ra đỡ, chú nắm tay dì kéo đứng lên. Qua phút bàng hoàng, dì gượng lại được và ngượng ngùng khẽ rút tay lại, cảm giác của sự đụng chạm với người khác phái làm dì rùng mình, nóng ran hai má. Để che dấu bối rối, dì vội cúi xuống phủi một cái lá mới rơi vương trên áo. Khi ngẩng lên, dì chợt có cảm tưởng như cảnh vật vừa đột nhiên sáng bừng lên, trong một phút, dì Thảo ngỡ ngàng tưởng mình đang lạc vào một vùng trời xa lạ nào đó, dì ngần ngại một lúc rồi mới tiếp tục bước tới.

Phong cảnh đẹp hơn khi hai người ra đến bên ngoài. Bình minh đang lên, mặt trời to như một cái đĩa lửa khổng lồ, đang từ từ nhô lên khỏi mặt biển, chiếu những tia sáng đỏ rực làm hồng một góc trời ở phương đông. Những lượn sóng nhuộm ánh vàng xô vào bờ nghe rạt rào như tiếng nhạc của một điệu luân vũ. Gió biển ào ạt từng cơn làm lá ngọn những rặng phi lao mọc thành từng hàng trên bãi. Trên nền trời trong vắt, những đám mây trôi lang thang, không biết đi về đâu. Đứng trước thiên nhiên hùng vĩ, con người cảm thấy nhỏ bé, yếu đuối và vô cùng cô đơn, tự nhiên dì Thảo đi sát vào chú Lãm như tìm một sự che chở, chàng thanh niên này trông vững vàng quá, và đầy vẻ bao dung. Hai người ra gần mé nước, những dấu chân in trên cát ướt phút chốc bị xoá ngay bởi sóng. Họ nắm tay nhau đi tới, rồi cùng chạy thật nhanh vào bờ mỗi khi có một lượn sóng to xô tới, hai người nghịch ngợm như trẻ con. Tự nhiên dì Thảo cảm thấy trẻ lại như thuở còn vô tư, hít một hơi dài làn không khí thơm mùi gió biển, dì cảm thấy đầu óc trong sáng như vừa thoát khỏi một cơn ác mộng. Dì khẽ liếc nhìn người đàn ông đang đi bên cạnh, lắng nghe anh ta kể chuyện đời mình, và những ước mơ trong tương lai:

- Tôi làm họa sĩ chỉ vì yêu nghệ thuật, chứ không sống bằng nghề này. Thành thạo tôi mới mở một cuộc triển lãm tranh, và bán với giá rất đắt cho những ai hiểu được giá trị của hội họa. Số người này không có nhiều đâu, nhưng tôi không nhắm vào thị trường tiêu thụ, và tôi cũng không vì mục đích kiếm tiền. Tôi có một căn nhà nhỏ, và một trang trại ở Đà Lạt trồng đủ mọi loại hoa, cung cấp cho các tỉnh miền tây Nam kỳ, hoa lợi đủ sống. Tôi định sẽ về ở hẳn tại đó, khi tôi lập gia đình với người con gái tôi yêu...

Chú Lãm ngưng một lúc, rồi lại tiếp tục:

- Bao nhiêu năm qua, tôi đã đi khắp nơi, mong tìm được một người bạn đời hiểu tôi, và cùng tôi chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống. Hai vợ chồng sẽ sống một cuộc đời giản dị, không bon chen tại trang trại vắng vẻ, nhưng rất nên thơ của tôi, cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc. Nơi đó phong cảnh đẹp lắm, có rừng phong lá đỏ, có núi đồi, có suối trong, và quanh năm hoa nở bốn mùa...

- Nghe tả thôi, Thảo đã thấy là thơ mộng lắm.

- Đúng vậy, khi nào Thảo chán cuộc sống buồn tẻ ở đây, và muốn có một sự thay đổi, tôi sẽ đưa cô lên Đà Lạt thăm trang trại thần tiên đó, ý cô ra sao?

- Để Thảo suy nghĩ lại.

- Cô cứ nghĩ cho chín chắn, tôi sẽ đợi, bao lâu cũng được.

Sau ngày triển lãm tranh khá thành công, chú Lãm đến chơi đề từ biệt. Hai người lại rủ nhau ra biển, chú Lãm nói:

- Tôi chỉ còn ở đây nốt tuần này, hoàn tất xong bức tranh cho cô, tôi sẽ rời Nha Trang.

Dì Thảo hơi giật mình:

- Nhanh vậy sao?

Dì đưa mắt nhìn ra ngoài khơi mênh mông, mặt biển trắng xóa dưới nắng trưa, dì nói giọng trầm hẳn xuống:

- Vắng ông biển sẽ buồn lắm...

- Còn Thảo có buồn không?

Dì Thảo quay mặt đi chỗ khác, tránh không trả lời, chú Lãm thở dài:

- Quên chuyện đó đi! Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không đến nữa, tôi phải tập làm quen với ý nghĩ không có cô. Ngày mai tôi sẽ bắt đầu vẽ, và sẽ hoàn tất bức tranh trước khi rời Nha Trang. Tôi sẽ đặt giá vẽ ở đây, để vừa vẽ vừa ngắm cảnh.

- Ông vẽ gì thế? vẽ biển hay vẽ đồi thông?

- Không, vẽ hình chú rể của cô chứ, cô quên rồi à? bức tranh chưa hoàn tất, mà tôi đâu còn bao nhiêu thì giờ.

Dì Thảo giật mình, ngẩn ngơ tiếc những ngày vui sắp qua đi, nghĩ đến việc sắp phải từ biệt chàng trai đã đem đến cho mình những đổi thay mới lạ, dì cảm thấy nao nao như nuối tiếc một cái gì. Còn chú Lãm nói xong, nhìn đăm đăm vào mắt người con gái, tia nhìn vừa buồn rầu, vừa thiết tha đăm đúi, làm dì Thảo cúi mặt bâng khuâng. Trời ơi! dì kêu thầm trong lòng, thì ra tình cảm trong ta vẫn chưa chết hẳn, ta còn biết rung động hay sao? Dì thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên, hai vành tai đỏ ửng, không biết vì nắng hay vì mắc cỡ. Toàn thân dì nóng bừng trong một cảm giác xôn xao kỳ diệu, tưởng chừng như có một luồng sinh khí mới thổi qua, làm ấm lại con tim băng giá, làm hồi sinh những tình cảm tưởng như đã chết... Dì Thảo bàng hoàng như người vừa tỉnh dậy sau một cơn mê dài, dì thấy cảnh vật hôm nay sao đẹp quá, nắng buổi trưa không còn gay gắt, mà chỉ làm hoa cỏ thêm rực rỡ, tiếng chim hót, tiếng sóng biển và tiếng gió rì rào nghe như một điệu nhạc hoà tấu vui tươi...

Khẽ chớp cặp mắt rất đẹp, dì Thảo nhìn chú Lãm dịu dàng nói:

- Thảo thấy là không cần thiết nữa .

- Tại sao vậy? Chú Lãm hỏi, mắt sáng ngời, hình như chú không dám tin ở tai mình.

- Tại vì Thảo đã thay đổi ý định rồi. Dì Thảo cúi mặt xuống nói nhẹ như hơi thở, không cần phải hoàn tất bức tranh đó nữa. Thảo muốn ông dành thì giờ vào việc khác, ông hứa ông sẽ đưa Thảo đi thăm trang trại trồng hoa của ông, phải không?

Chú Lãm cười thật tươi:

- Đúng vậy! nhưng... lẽ ra cô phải nói là trang trại thần tiên của chúng ta mới đúng.

Vừa nói, chú vừa nhìn dì Thảo một cách tình tứ, khiến dì thẹn thùng không dám ngẩng lên. Dì ngồi im bối rối, trong khi bàn tay dì vẫn vô tình vẽ nguệch ngoạc trên cát những hình thù vô nghĩa. Còn chú Lãm sau khi thốt ra những lời tỏ tình kín đáo đó, cũng không biết nói gì thêm. Hai người cùng im lặng, lắng nghe tiếng lòng xôn xao, lắng nghe hai con tim cùng đập chung một nhịp điệu yêu đương. Đưa tay gỡ một chiếc lá rơi vương trên tóc người yêu, chú Lãm đắn đo một lúc rồi mới hỏi:

- Thảo này! còn bức tranh, em có để ý gì không?

- Làm sao ạ?

- Tôi thấy bên cô đâu còn chỗ cho một người, em muốn tôi vẽ gì vào khoảng trống đó?

Mặt ửng hồng, dì Thảo bẽn lẽn cúi đầu, nói thật nhỏ :

- Thảo nghĩ chẳng lẽ anh lại không biết tự họa hay sao?

Mỉm cười sung sướng, chú Lãm bạo dạn kéo dì Thảo sát lại gần, hôn phớt lên tóc dì, âu yếm:

- Hãy quên đi dĩ vãng buồn, em nhé? Sau cơn mưa, trời sẽ lại quang đãng...

Dì Thảo gật đầu, ngược nhìn người tình với cặp mắt đầy tin yêu:

- Bóng tối đã qua rồi, cảm ơn anh đã đem ánh sáng đến cho đời em.

Chú Lãm xiết nhẹ dì Thảo vào lòng, cả hai cùng nhìn theo đôi chim hải âu đang tung cánh bay về phía biển khơi xanh thẳm ngoài xa, chú cúi xuống, âu yếm hôn lên đôi mắt rất đẹp của người yêu, thì thầm:

- Chúng ta cũng giống như hai con chim liền cánh kia, cùng bay về hướng chân trời tươi sáng. Anh tiếc không thể cho em tình yêu đầu, nhưng anh sẽ cho em tất cả tình sau và cũng là tình cuối.

PHƯƠNG LAN

Truyện này được trích trong tác phẩm *Tiếng đàn xưa của Phương Lan*

Nhà sách Tự lực phát hành

NĂM NÀO CŨNG CHẴNG THỜ Ơ!

*Thành kính tưởng niệm:

Tất cả **Những CHIẾN SĨ QL VNCH** đã hy sinh vì Tổ Quốc.

*Thành kính tri ân:

Tất cả các **QUÂN, BINH CHŨNG**
cùng toàn thể **QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH**
và **LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA**
đã và đang chiến đấu cho một **VIỆT NAM KHÔNG CỘNG SẢN.**

Gương bao chiến sĩ rạng ngời

Hai mươi tuổi, ấy là thời hoa niên

Năm sau, năm trước võ biên

Ngũ quân* tham chiến giữ yên thành trì

Lang bang bất kể xuân thì

Năm nào cũng dưới quân kỳ vì dân.

*

Chiến y bạc giữa ba quân

Thương màu áo trận phong trần lập công

Chiến trường ứng biến Tây, Đông...

Xuyên rừng, vượt suối... non sông gót mồn.

Bạn bè kẻ mất, người còn

Bao nhiêu là trái tim son Cộng Hòa

Dem chính nghĩa, dẹp gian tà

Tiếp ơn lập Quốc, dựng Nhà ấm no

Cờ vàng bảo vệ tự do

Có đâu nhuộm đỏ, dâng cho kẻ thù.

*

Đêm buồn, trời mới chớm thu

Đọc trang sách kể chuyện tù mà thương!

Bao nhiêu Chiến Sĩ can trường

Vì đâu vận Nước đủ đường nhiều nhường?

Khúc Tình Sầu

Em viết bài thơ, tình khúc sầu,

Khối tình ần dẫu đã từ lâu,

Bao lần nước mắt sầu ly hận,

Là bấy nhiêu lần đau rất đau!

*

Thương quá ngày xưa tình gắm hoa,

Ngây thơ tình ấp ủ thiết tha,

Em vẫn rơi rơi dòng nước mắt,

Mỗi lần nhung nhớ xót tình ta!

*

Thăm một lần thôi cách biệt rồi,

Đời chia hai lối tình pha phôi,

Lần ấy vào thăm lần sau cuối,

Em về ôm giấc mộng lẻ loi!

*

Anh đau đón bảo em đừng đợi,

Đừng trông đừng ngóng bước anh về,

Đời Anh, giờ vùi chôn...bèo bọt,

Em hãy quên đi mọi ước thề...

*

Anh gạt lệ sầu tiễn bước em

Tình ta chết lặng tháng ngày câm,

Nhớ thương giờ chỉ là mộng ảo,

Cuộc đời dẫu bề, có thành không!

*

Em đi xa mãi tận phương trời,

Anh còn cơ khổ, núi xa xôi,

Tình ta đã quá tâm tay với,

Khối u tình nhưc nỗi ...

Tháng ngày đau!

Phạm Thị Minh-Hung.

**Chiến trường chiến đấu thơm hương
Những trang quân sử lừng gương hào hùng!**

*

Ai khua hời trông Quang Trung,
Hồng tâm bản trướng, giương cung bầy giò?

**Không ai được phép thờ ơ!
Chúng ta phải quyết đổi cờ ngay thôi!**

Ý Nga, 23-9-2015

*Ngũ quân = 5 đạo quân: trung, tiền, hậu, tả và hữu quân

THU NGUYỆT

Vào năm huyết đất chưa sâu
Em tôi mười bảy mái đầu còn xanh
Chưa năm thời tiết nở đàn
Con mưa xối xả lấp nhanh huyết đầy
Làm sao đất lấp huyết lầy?
Nước mưa hòa lệ những ngày Bình Tuy!
Theo con hồng thủy hiểm nguy
Gia đình tử biệt, sinh ly cả nhà.

*

Giỗ em: bánh, mứt, hương, hoa
Lời thương tưởng nhớ, xót xa tim này

Ý Nga, 24-9-2015

CON THƯƠNG MÁ LẮM!

Đánh máy suốt ngày hai tay con mỏi
Thương Má già nua bị thoái hóa xương.
Con làm bản thảo, ngồi ghế, cong lưng
Thương Má thể cong gánh gồng buồn bán.

THỐNG NHẤT GÌ?

Một thời kỳ loạn lạc
Giữa chúa Trịnh, vua Lê
Dân vẫn còn sung sướng
Hơn thời “thống nhất” hề.

Bao người thông minh, giỏi
Phải khăn gói ra đi
Kẻ đốt nát, ngu si
Dạy dỗ người học nói.

Trách nhiệm với đất nước?
Trong tay lũ vô thần
Nghìn năm sau hay trước
Vẫn là chuyện vong ân!

Dù sự sống hiếm hoi,
Hay đói nghèo réo gọi,
Dù hy vọng nhỏ nhoi
Tự do: dân phải đòi!

Ý Nga, 22-9-2015

Tiếc Thu

*Người về đầu thu đã lụi tàn
Trong vùng biển nhớ sâu miên man
Từng cánh hoa bay như tim vỡ
Tình phai rơi rụng giữa mùa sang.*

*Bèo mây chưa hợp đã vội tan
Huyết lạnh mồ chôn giấc mộng vàng
Hồn ai lơ lững theo cơn ảo
Phù vân một kiếp tình vương mang.*

*Con mộng năm xưa chợt bẽ bàng
Cuồng phong bông dây giữa mùa sang
Cây tình trái đam mê vừa chín
Tả tơi vàng úa chết bên đàng.*

*Lá thu tan tác sâu trên lối
Mây tím buồn bay tận cuối trời
Dấu tình chôn kín trong thương nhớ
Tình lỡ trao rồi sâu sao vơi.*

Má tê bả vai, dù trời nắng hạn
Mưa: đau đầu gối, nhức nhối miên man
Lung Má cong vòng, cơn đau hành hạ.
Con gái xa nhà lấy ai hỏi han?

Một mình, không Ba, xương cốt lệch lạc
Ai xoa, ai bóp cho Má bờ vai?
Trật xương, gãy, vỡ... ai đỡ trong ngoài?
Lòng con thương Má, khóc hoài vẫn xót!

Ý Nga, 22-9-2015

CHƯA THẤY NỂO VỀ

*

Cho một chuyện tình có thật, được nghe kể lại

Tiếng hò dưới ánh trăng quê
Giữa mùa cau nở, ai về muốn đi?
Vậy mà mình phải chia ly
Bốn mươi năm, nhớ cách gì em tôi
Nào riêng quê cũ! Than ôi!
Việt Nam cả nước đã rời nát tan!

Hàng cau ai oán hỏi han:
Thân em rách nát dặm ngàn, làm dâu
Qua Tàu hay tận đâu đâu?
Ai hay sống, chết, lo âu, muộn phiền?

Nào riêng em khóc triền miên
Cả dân tộc khóc! Bao quyền cười vui.

Ý Nga, 22-9-2015

THÌ THÔI!

Thương anh bất kể đất trời
Sao anh cộc lốc những lời: “Có, không!”
Thì thôi! Chẳng ngóng, không trông!
Không thương, chẳng nhớ, phập phồng một tim./.

Á Nghi**21-9-2015

RÕ RA HAI CHỮ HẸN... HỒ

Trộm nhìn ai, nhẹ bàn tay
Mân mê dấu ái, bao ngày cách xa
Giờ trôi qua, sáng trôi qua

Em về ôm bóng lẻ bên đời
Hiu hắt từng chiều đếm lá rơi
Con đường tình tự giờ xóa dấu
Bóng người đi biệt mây trôi .

Ngọc Quyên

VẪN CÒN THƠ NGÂY

Hôm nay gặp lại người năm ấy
Này mắt, này môi: vẫn thế này
Quen thuộc bàn tay từng đã thấy
Đan nhau: mười ngón còn thơ ngây!
Á Nghi**21-9-2015

CHƯA BIẾT TỔ TÌNH

Tóc em khét nắng cả ngày
Anh hôn chi, để tim này thêm run?
Gà kho nào nuốt dây thun
Ăn cơm mà thẹn, hóa... giun cong vòng
Cắn môi nhìn trái thanh long
Cám ơn anh đã phải lòng năm xưa.

Chia tay, nhớ buổi trời mưa
Em đi vượt biển, lời chưa dám trình
Thương làm sao, chuyện tình mình
Thêm trăm năm nữa tổ tình làm sao?
Á Nghi, 21-9-2015

Tình Khúc Mưa Số 36

Từng cơn mưa hạ rơi tuôn
Trong chiều nhưng nhớ gió luồng qua tim

*Chỉ nghe hai đứa tấu hòa nhịp tim
Như người thợ vụng mắt kim
Tay chân lúng túng, lặng im cả ngày.*

*Nắng mai mà nóng tóc mai
Đôi gò má ửng biết ai che giùm?
Liều xanh lá thông xanh um
Được mà giấu mặt um tùm cho khuấy
Say gì mà cứ ngất ngây?
Chim bay, bướm lượn cả bầy nhìn ta
Hai pho tượng sống, thật thà
Khen ai khéo tạc, đều là... hò... khoan!
Á Nghi, 21-9-2015*

KHÔNG DÁM NÓI, CHẴNG DÁM NHÌN

*-Thềm ôm thật chặt người thương
Mà lòng quý mến cứ vương ngập ngừng
Đưa tay muốn nắm, lại dừng
Thương anh nhút nhát quá chừng em ơi!
-Thương em hồi hộp từng lời
Nhìn nhau không dám, sợ trời sáng trưng
Đưa tay: em nắm, có mừng?
Run run hai đứa, thơm lừng hương yêu
Anh hôn lên tóc, nâng niu
Khi tay đan chặt, nắng chiều vàng theo.
Lặng yên nghe gió hòa reo
Nước hồ mát dịu, vệt kêu giùm mình
Chim hòa thêm bản nhạc tình
Cau cao, cỏ thấp thưa trình lá loi
Anh hôn ngón út, tay cười
Hôn em rón rén, thương người ngàn năm
Người đi tìm, kẻ đi thăm
Đôi tim tái ngộ, mấy trăm nhịp hòa*

Á Nghi**21-9-2015

*Giọt gieo tí tách bên thềm
Lạnh lòng ngõ vắng dài thêm cơn sầu .*

*Hỡi người yêu dấu về đâu ?
Hạ đi thu đến một màu quanh hiu
Co ro bóng nhỏ đường chiều
Mưa tan tác giữa tiêu điều phố xưa .*

*Đâu lời êm ái trong mưa
Ngàn sau xin vẫn gió mưa mặc đời
Vẫn xanh như thuở đôi mươi
Mặn mà nồng thắm tình vui không tàn .*

*Ngờ đâu mơ ước võ vàng
Người đi đi mãi lỡ làng tơ duyên
Đợi chờ ôm mối sầu riêng
Trái tim tan nát vẫn nguyên ân tình .*

*Chiều nay mưa gió lặng thinh
Theo từng cơn nước lênh đênh hạ buồn
Biết còn mê mãi dòng thương
Trôi về bên ấy tơ vương trọn đời.*

Ngọc Quyên

CHÚNG MÌNH HAI ĐỨA

Trời vào Thu thật đẹp, những dải mây trắng như những sợi tơ trời giăng giăng khắp nơi, nổi bật trên bầu trời xanh thẳm. Trong vườn, những ngọn gió mang một chút hơi lành lạnh, nhẹ nhàng thổi qua những tàn lá cây đang trở màu vàng ửng trong khu vườn nho nhỏ của bà, làm những chiếc lá lãnh đãng bay đầy sân. Ngồi trên chiếc xích đu trong vườn, nhẹ đu đưa, bà thích thú, thoải mái ngắm cảnh vườn êm ả của một buổi sáng thứ bảy được nghỉ không phải làm babysitter. Hôm nay

không có các cháu, nên nhà chỉ còn có hai vợ chồng già. Bà hay gọi đùa là hai con khi già và còn làm một bài thơ tự trào:

Có hai con khi già
Ở chung cùng một nhà
Đụng nhau là chí chóc
Những lúc vào hay ra
Khi già ôi khi già
Trông chẳng giống người ta
Nhăn nheo cùng dùm dó

Soi gương ghê thấy bà
Nhưng khi già thương nhau
Một con khi mà đau
Con kia lo sốt vó
Bỏ cả ăn vì râu
Thôi, già đành chịu mà
Xấu như khi, như ma
Mình còn nhau là quý
Bên mình vẫn có ta.

Cầm ly cà phê sữa nóng trong tay, bà nhâm nhi hưởng thụ. Ly cà phê này cũng vẫn của ông pha cho bà. Giờ này không biết ông còn làm gì trong nhà mà chưa ra vườn đi dạo chung với bà vậy. Nghĩ tới ông, bà thấy lòng mình ám áp thật nhiều.

Sáng nào cũng vậy, ông luôn luôn là người dậy trước và là người vào đánh thức vợ sau khi đã pha sẵn một ly cà phê sữa nóng hồi cho bà, một thói quen của ông sau khi nghỉ hưu:

_ Em ơi, dậy đi, cháu sắp tới rồi.

Bà mở mắt ra, cái nhìn đầu tiên bà thấy là nụ cười của ông bên gối, nụ cười mà từ bốn mươi mấy năm về trước cho tới bây giờ, vẫn làm bà rung động.

Từ khi kinh tế Mỹ xuống dốc, các hãng xưởng đua nhau dọn ra nước ngoài vì lương công nhân ở đó rẻ. Hãng Spectra-Physics, nơi bà làm việc từ mười mấy năm nay cũng không ngoại lệ. Sau khi training cho đám công nhân từ Thái Lan sang học việc, bà và các đồng nghiệp đã phải khăn gói quả mướp ra khỏi hãng, chấm dứt cảnh “sớm vác ô đi, tối vác về”. Từ đây bà có một job mới đó là làm babysitte cho thằng cháu ngoại mới sanh và cũng có thời gian nhiều hơn để viết và trông nom mảnh vườn sau nhà, đó là những thú vui của bà lúc về già. Vì có thói quen hay thức khuya để viết bài, nên sáng nào bà cũng dậy trễ và khi mở mắt ra bà luôn luôn nhìn thấy nụ cười quyến rũ cố hữu của chồng:

_ Dậy đi, cháu sắp tới rồi, anh đã pha sữa sẵn cho em, dậy đánh răng rửa mặt xong rồi uống cho nóng.

_ Sao hôm nay em mệt quá, chả muốn dậy tí nào.

Bà nhõng nhẽo, ông lại cười:

_ Thế để anh gọi điện thoại bảo mấy đứa khỏi đem con tới nhe.

Bà bật nhôm dây, tung chăn ra khỏi giường:

_ Thôi được rồi, đừng dọa em, em dậy đây, anh khỏi phải gọi tụi nó nữa.

Mỉm cười, ông nhìn bà nhanh nhẹn đi vào buồng tắm như chưa hề nói một bao giờ. Ông biết, dù mệt tới đâu mà nói đến thằng cu cháu ngoại là bà tỉnh như con sáo sậu ngay, chả là thằng bé này là đứa cháu độc nhất được bà chăm nuôi từ lúc mới sanh đến giờ. Mấy đứa cháu nội ngoại khác không được bà lo như thằng cháu này vì lúc đó bà phải đi làm, bà chỉ trông chừng vào những ngày bà được nghỉ thôi. Thời gian đó ông thấy bà thật cực, ngày nào bà cũng dậy từ ba giờ sáng đến sớm làm tới bảy giờ tối mới về tới nhà. Bà thường đùa bảo ông:

_ Chả bao giờ em thấy ông mặt trời cả, sáng ra khỏi nhà thấy toàn là trăng với sao, tối ra khỏi sở lại chỉ nhìn thấy sao và trăng không hà. “

_ Anh nói em rồi, làm over time ít thôi, mấy năm nay cứ quần quật như thế làm sao chịu nổi.

_ Nói như anh ấy thì bao giờ mình mới trả xong nhà. Vợ chồng mình qua đây trễ, nếu bây giờ còn trẻ, còn sức, không rảng cày để trang trải cho xong cái nhà thì đợi đến lúc nào nữa. Con cái chúng nó phải lo cho cuộc sống của chúng nó, mình đâu có thể dựa vào con được. Với lại ở bên Mỹ này em thấy hai vợ chồng mình nên có căn nhà riêng sống với nhau tự do hơn, thoải mái hơn, em không muốn ở chung nhà với các con đâu, dù con mình ngoan, có hiếu với bố mẹ nhưng chung đụng sẽ có nhiều phiền toái lắm, anh nghĩ có phải không?

Ông thấy bà nói cũng có lý. Ông đọc báo thấy có nhiều hoàn cảnh gia đình chung đụng khá phức tạp. Gia đình ông may mắn hơn họ, ông bà đã có những đứa con thành danh và rất hiếu thảo. Đó là cái phúc trời cho ông bà. Tuy vậy thấy vợ quá cực, ông không đành lòng nhưng thôi bà đã thích ông cũng chẳng cản được.

Cuối cùng rồi căn nhà cũng trả xong, hai năm sau thì bà bị lay off vì hãng của bà chuyển ra ngoại quốc, bà cười bảo ông:

_ Anh thấy chưa hồi đó mà em mà không tham, chẳng bỏ xót một giờ over time nào, thì bây giờ làm sao có đủ tiền trả tiền nhà khi chỉ có mình anh đi làm. Nghĩ cũng may thật đó anh nhỉ, bây giờ thì em tha hồ có thời gian để take care cái vườn của em rồi. À, kỳ này Tí Dung sanh sẽ không phải đem con đi gửi nữa. Em sẽ làm vú nuôi cho con nó. Nghĩ lại mà thấy thương cho mấy đứa bé kia, cứ bị tha hết chỗ này đến chỗ khác để gửi.

Ông thấy phần lớn những người đàn bà VN giống như vợ ông: Bỏ cả một đời lo hết cho chồng, cho con, rồi bây giờ lại tới cháu, mà đều là tự nguyện cả. Hình như các bà lấy đó làm niềm vui và lẽ sống của đời mình thì phải.

Đối với vợ ông có lẽ chẳng có gì trên đời làm cho bà quan tâm bằng được lo lắng, chăm sóc, các con, các cháu. Cứ mỗi chủ nhật, bận gì thì bận, các con phải đem lũ cháu về thăm ông bà. Vẫn biết rằng khi chúng nó về thì bà sẽ rất cực vì phải lo nấu nướng đủ mọi thứ theo yêu cầu của chúng nó:

_ Mẹ ơi, mai tụi con về mẹ nấu cái gì hờ mẹ, bún bò hả mẹ, phở hả mẹ, hay là mình đi ăn tiệm cho mẹ đỡ mệt mẹ nhé.

_ Vẽ chuyện, ăn tiệm chi cho tốn tiền, muốn ăn gì nói, mẹ nấu cho ăn. Một mỗi cái gì, tao làm chỉ một loáng là xong thôi.

Rồi chúng nó đến thăm, bà lại tất bật túi bụi, nấu nấu, nướng nướng, hết món này tới món khác, Nhìn các con, các cháu sì sà, sì sụp, bà vui lắm. Ăn xong, bà lại lo gói phần cho từng gia đình mang về, nhiều khi chả chừa lại gì cho ông cả, hỏi đến bà cười trừ:

_ Anh muốn ăn gì thì em nấu, chứ các con nó thích mà mình không đưa thì coi sao được.

_ Anh biết, các con chúng nó thích về nhà mẹ ăn, vì ăn xong còn có food to go, làm gì mà chả thích.

Bà rất là tình cảm, mỗi khi đưa các con cháu ra về, bà vẫn luôn đứng thật lâu ở trước cửa, nét mặt thần thờ, dù xe các con đi khuất đã lâu. Và lần nào ông cũng phải ôm vai vợ đưa bà vào nhà:

_ Vào nhà đi em, tuần sau tụi nó lại đến nữa mà.

Bà làm mệt như thế đấy, mà làm cho các con, ông lại thấy bà khỏe ra mới lạ chứ, chả thấy than tiếng nào, nhưng khi chỉ có hai ông bà với nhau, bà thỉnh thoảng lại :

_ Anh ơi, sao hai cái vai em nó nhức quá , anh massage dùm em đi.

Hoặc ;

_ Anh ơi, sao em mệt quá, cái đầu nó nặng nặng làm sao ấy, anh bắt gió dùm em đi.

Cái điệp khúc “ anh ơi” này chả bao giờ thấy xuất hiện khi các con, các cháu đầy nhà. Ông biết bà buồn vì nhớ các cháu nên nhõng nhẽo ông một chút, thôi thì chiều bà một tí cũng chả sao coi như trả lại cái công bà lo cho ông khi còn trong tù:

_ Anh nói em rồi, trời nắng chang chang thế này mà cứ lo cho mấy cái cây, rồi khuôn khuôn, vác vác chỗ này ra chỗ kia, làm sao mà không nhức đầu, nhức tay, không mệt sao được, cái cây nó chưa chết thì em đã lăn đùng ngã ngựa ra rồi, bảo chả bao giờ chịu nghe chồng cả.

_ Nhờ có một tí mà đã trù vợ lăn đùng ngã ngựa, em mà lăn đùng ngã ngựa í à, cứ là cho anh ở một mình, mò côi vợ lúc đó mới biết thế nào lẽ độ, mới thấy không có vợ là cô đơn như thế nào cho biết, cứ ở đó mà trù đi.

Nghe bà đay nghiến, ông bật cười:

_ Ai dám trù em, cái tướng em sống lâu như ông Bành Tô ấy, trù cũng không chết được. Với lại..., ông tình tứ, thiếu em làm sao anh sống được, lấy ai để yêu anh, để dạy dỗ anh, để la anh nhi, hì hì.

Bà lườm yêu ông một cái thật dài:

_ Ai dạy ông ăn nói nham nhở vậy, già rồi đó nhe, không phải trai tơ như ngày xưa đâu đấy trung ụy ạ.

_ Đại ụy chứ không phải trung ụy đâu, nhầm rồi.

_ Em chỉ thích trung ụy thôi.

Ngày xưa, khi còn trẻ, trong cái gia đình nhỏ bé của ông, khi chưa có con thì ông là nhân vật số một của bà, khi đưa con ra đời ông thuộc về vị trí thứ hai, bây giờ về hưu rồi, trong căn nhà nhỏ ở nước Mỹ này thì đang từ số hai ông tụt hậu về tới số bốn, theo thứ tự ưu tiên như sau: thứ nhất là thằng cu Paolo, thứ hai là mảnh vườn , thứ ba là cái computer và sau cùng mới tới ông. Những hôm bà phải lo cho thằng cu vì nó bị ể mình, bà nhờ ông tưới cây dùm đằng trước và đằng sau nhà. Không hiểu, tại vì ông tưới cây kiểu “qua loa rơ măng” hay tại trời Tucson quá nóng, cái nóng của vùng sa mạc làm cây của bà héo queo, bà bực ông quá trời:

_ Nhờ có mỗi một việc là tưới dùm đám cây mà cũng không xong. anh coi, anh tưới kiểu gì mà cây của em chết khô hết vậy. Em đã nói rồi, tưới nhiều nhiều nước một chút, nước mới thấm xuống rễ chứ, tưới cái kiểu “đi qua hàng nước” như anh ấy hả, cây không chết mới là lạ đó.

_ Em ơi, có giấy báo cảnh cáo xài nhiều nước quá rồi đó, nó tăng tiền nước không nói làm gì, nó cúp mới là có chuyện đấy, chứ ở đó mà tưới nhiều nhiều vào.

_ Thôi đi ông nội, lúc nào cũng có lý do, chứ không phải anh sợ phải trả tiền nước hả? Vậy chứ mà khi nào cây cối ra hoa, ra quả thì ai đến nhà cũng khoe là tôi take care đấy. Ghét cái mặt, lần sau không thèm nhờ nữa.

Nói xong bà vác cái mặt xung xĩa, nặng chình chịch, ngoe nguẩy đi ra vườn. Ông nhìn theo hóm hỉnh:

_ Này, đũa nào ngày xưa nói yêu người ta đấy nhỉ, sao bây giờ lại nói ghét thế.

Bà không quay đầu lại, mỉm cười một mình khi nghe ông léo nhéo, nhưng kệ ông, bà đã nói rồi, bà biết mình sẽ không đấu lại cái miệng của lão già Tâm Lý Chiến này đâu, lờ đi là thượng sách.

Bà nhớ lại ngày xưa, cũng vì cái miệng khéo nói của chàng trung úy trẻ tuổi, đẹp trai của cục Tâm Lý Chiến mà bà đã theo chàng dzè dinh. Đúng là duyên trời định. Chuyện là như thế này: Ngày ghi danh vào trường Luật hôm ấy rất đông, các cô cậu sinh viên chen lấn nhau đã vô tình đẩy chàng trung úy đứng sau xô trúng bà, bị đau bà đã quay lại quạt chàng trung úy vô tội một mách, tưởng rằng chuyện đụng độ giữa bà và anh chàng trung úy trong cái ngày ghi danh đó chỉ là sự tình cờ, ai ngờ sau đó, ông bồ đại úy của cô bạn lại ngẫu nhiên giới thiệu bà với người bạn của ông ta, cái anh chàng trung úy có cặp mắt tình tình và nụ cười hớp hồn mà bà gặp ngày nào ở trường Luật đấy. Ôi, thế mới biết cái số “chạy trời không khỏi nắng” nên oan gia lại kết thành duyên ương.

Lấy nhau rồi mà chàng cứ quen như hồi còn độc thân, mỗi lần chở vợ đi ra đường là chàng lại quên bưng đi mất có cái rờ mọc phía sau, cứ thản nhiên ngó các cô đèm đẹp chạy xe quanh mình, vợ hỏi gì cũng không nghe để trả lời. Cô vợ ngồi phía sau thấy vậy, để ý vài lần là bắt quả tang ánh mắt chàng đang phiêu du tại đâu ngay. Tức lắm, nhưng giữa đường không lẽ gây gổ, thôi thì anh làm sao, em làm y vậy cho bỏ tức. Chàng hỏi, không thèm trả lời, thấy vậy chàng bèn quay lại:

_ Anh hỏi sao em không trả lời, đang nhìn ai vậy, quen hả?

_ Ai đâu? Có quen đâu? Tại thấy đẹp trai quá thì ngó vậy thôi.

Nàng tỉnh bơ trả lời.

_ Ăn nói với chồng như vậy đó hả? Đừng quên cô là gái có chồng rồi đó nghe?

_ Bộ có chồng thì không có quyền thưởng thức cái đẹp sao?

_ Thưởng thức cái đẹp thì không ai cấm, nhưng không được quyền ngó đàn ông khác, đẹp xấu gì kệ người ta, nhìn chồng đủ rồi, nghe chưa?

_ Nhìn chồng? Ngồi đằng sau có thấy gì đâu mà nhìn, thấy có cái gáy không hà, nhìn chán thấy mờ. Ê, bộ ghen hả? Biết vậy thì đừng nhìn các cô khác nữa, người ta cũng biết ghen chứ bộ. Đừng có độc tài đảng trị với vợ chứ.

_ Nói không nghe lại còn dám cãi nữa à? Ghê thật!

“Minh làm thì không sao, vợ làm thì mắng”, tức quá không lẽ lại khóc nhè giữa đường sao, nàng bèn không thèm ôm eo ếch người ta nữa, nắm cái yên xe coi bộ còn thích hơn. “Phải trả thù mới

được” nghĩ vậy, vừa lúc xe ngừng tại đèn đỏ, trong khi chàng còn đang mãi giảng moral dạy vợ, nàng bèn nhẹ nhàng xuống xe, đi vào lề đường, mặc cho chàng lái nhái một mình. Đèn xanh bật lên, chàng thản nhiên phóng xe đi mà không hay cái rờ mọc mắt tiêu rồi. Nhìn theo xe chồng chạy đi, nàng tủm tỉm cười, và cứ thủng thẳng, từ tốn bước như kẻ lãng du nhàn hạ và chờ ông chồng quay trở lại. Chỉ vài phút sau, nàng thấy chàng leo lề đường, phóng xe cái két tới bên cạnh, mặt hầm hầm như ông Trương Phi:

_ Em làm cái trò gì vậy? Làm người ta hết hồn tưởng té ở đâu. Lớn rồi mà cứ như con nít ấy, động một tí thì dỗi. Lên xe đi, còn đứng đây làm gì nữa? Bộ em muốn để người ta tưởng tôi tán em sao, tôi đang mặc đồ lính đó, lên xe đi.

_ Lên thì lên, làm gì mà sừng cò với em vậy. Cái mặt em cũng đáng để cho anh tán lắm chứ. Vừa nói nàng vừa dí mặt mình sát mặt chồng:

_ Ngó coi, đẹp không, đáng cho trung úy tán không?

Chàng bật cười, giận hết nổi vì cái mặt xí xọn của vợ:

_ Rồi, đẹp, đáng lắm, thôi lên xe đi bà.

Nàng leo lên ngồi phía sau, chàng bèn vòng tay lại cầm tay vợ đặt vào eo mình và giữ ở đấy:

_ Thế này cho chắc ăn, khỏi bị rớt nữa.

Nàng áp đầu vào lưng chồng, nhắm mắt lại mà nghe hạnh phúc tràn đầy :

_ Lung anh êm quá.

Nghĩ tới đây, bà mỉm cười một mình cho cái tính đàn hạnh của cô gái Bắc kỳ ngày nào. Lan man bà lại nghĩ tới những năm tháng ông phải lao đao trong ngục tù Cộng Sản, bà đã theo chân chồng đi thăm nuôi từ Nam ra Bắc rồi lại từ Bắc vào Nam. Những ngày khốn khó, cực khổ ấy nhờ ơn trên thương rồi cũng qua đi, bây giờ vợ chồng con cái đã có một cuộc sống bình an nơi quê người. Các con của ông bà cũng đã thành danh, nên người, lúc này là lúc ông bà có thể hưởng thụ cuộc sống an nhàn của tuổi già, bên đàn con ngoan, bên bầy cháu dại.

_ Hạnh này, sáng nay ngoài này hơi lạnh, em lại quên mặc áo ấm rồi, áo đây, mặc vào đi kẻo cảm lại thì khốn. Em vẫn chưa khỏe đâu đó

Đang nhắm mắt để mơ về ngày xưa, nghe tiếng ông, bà mở mắt ra đã thấy ông với chiếc áo len trước mặt, ông âu yếm khoác chiếc áo lên người bà:

_ Em là chúa lười mang áo lạnh theo, trời trở gió rồi đấy, ôm lại rồi thì mới làm sao.

Bà cảm động nhìn ông không nói gì, nhưng bà đã thấy trong mắt ông cả một trời yêu thương ông dành cho bà. Lo lắng cho bà, chăm sóc cho bà đó là những điều ông thường làm cho vợ mình. Và chính bà, bà cũng hiểu tình yêu bà dành cho ông không gì có thể so sánh được. Những lúc ông ốm đau hay mệt mỏi, chỉ có bà luôn ở bên cạnh ông, nâng giắc cho chồng, cơm cháo, thuốc men cho đến khi ông bình phục. Ngày hôm nay ông bà hiểu rằng họ vẫn còn có nhau đó chính là niềm hạnh phúc vô bờ mà Thượng Đế đã ưu ái ban cho mình vậy. Bà nắm tay ông kéo đi:

_ Ra đây em chỉ cho anh xem, cây gấc nó đậu quả rồi đấy anh ạ.

Đâu đây tiếng chim riu rit trong lùm cây như đang chia sẻ niềm hạnh phúc với đôi vợ chồng già, như đang chúc phúc cho họ mãi mãi bên nhau trọn đời.

Thân Phận Con Con

Tôi nhìn rất đổi bàng hoàng,
Em như con vật tìm hang nấp vào.
Lòng tôi đau xót như bào,
Em thơ, bé bỏng dựa vào đường ngăn.
Đoàn xe nườm nượp, lấn hàng,
Kẻ nhìn, người ngó, bàng quan hững hờ.
Em ngồi nấp đến bao giờ?
Hàng xe vô tận có chờ em đâu!
Em ngồi nấp đã bao lâu?
Tình người cạn kiệt nơi đâu em về!
Em ngồi co rúm, ủ ê,
Chờ mong phép lạ: tứ bề trống không!
Em là trụ cột giống dòng?
Tương lai nước Việt nằm trong thân này?
Buồn cho vận nước bi ai!

Nguyễn P. Thúy

September 18, 2015

CĂN BẾP ĐÁNG YÊU.

(Cảm hứng từ câu nói của Sophie Hồng Mai yêu thích làm bếp và yêu thích nhất căn bếp)

Tình yêu của em là từ căn bếp,
Em làm cho anh những bữa ăn ngon,
Có khi em là “Cô bé Lọ Lem”,
Em tất bật giữa bộn bề bếp núc.

Trong nhà mình có nhiều nơi ấm cúng,
Phòng ngủ dịu dàng, phòng khách dễ thương,
Có patio, hoa lá trong vườn,
Để mộng mơ thả hồn theo chuông gió.

Nhưng em thích nhất một nơi thực tế,
Từ căn bếp cho đến cái bàn ăn,
Những lúc gia đình dùng bữa quây quần,
Những lúc tiếp bạn bè gần xa đến.

Không cần ngôi nhà sang hay rộng lớn,
Căn bếp của em vẫn đẹp, đáng yêu,
Em không so sánh, không ước mơ nhiều,
Hạnh phúc là những gì mình đang có.

Em sẽ bước ra từ trong quả thị,
Thời đại nào cô Tấm cũng hiền ngoan,
Món ăn cầu kỳ giỗ tết đảm đang,
Món giản dị ngày thường đều ngon miệng.

Nghệ thuật nấu ăn có nhiều bí quyết,
Trong tay em những gia vị cuộc đời,
Hạt tiêu vừa xay, ớt hiểm đỏ tươi,
Đường ngọt, dấm chua, gừng cay, muối mặn.

Mỗi món ăn em học thêm kinh nghiệm,
Còn nhiều gia vị chưa kể hết đâu,
Đầu bếp giỏi có bàn tay nhiệm màu,
Khi chế biến, khi ướp từng gia vị ...

Bếp nhà mình anh muốn gì cũng có,
Em nấu cho anh với cả tâm tình,
Những thứ này không có ở nhà hàng,
Kẻ bán người mua trả tiền sòng phẳng.

Món ăn theo mùa hay theo cảm hứng,
Em biết ý anh mặn ngọt, vui đây,
Đừng bực mình nếu em trót lỡ tay,
Nhạc sĩ có khi đàn sai nốt nhạc.

Căn bếp này em ra vào quen thuộc,
Văng bóng đàn bà bếp sẽ quanh hieu,

MẶC KỆ VÔ THƯỜNG

Ta bây giờ có mong chi thêm nữa
Để mắt để còn so với trăm năm
Tóc buồn ủ rũ, lá úa chiều thu
Đã là thế một màu mây bàng bạc...

Thời gian ơi sao tàn phai nhan sắc
Nếp da nhăn đôi khóe mắt hao gầy
Vàng trán cao thông minh vô tội lỗi
Nụ cười tươi có nở mãi trên môi?

Mặc kệ thời gian, cứ an nhiên tự tại
Sống âm thầm hẹn gì nữa tương lai
Nhìn cuộc đời bằng đôi mắt dừng dừng
Đổi thay bão giông tả tơi không ngừng...

Tuổi đời chồng chất, năm tháng héo hon
Cứ yên vui quên hết những hao mòn
Mỗi bình minh thêm một ngày vui mới,
Dẫu nổi buồn gặm nhấm xác thân đau

Đời tình thức, thời khắc lướt qua mau
Buồn vui ngơ ngẩn khắc khoải âu sầu
Vắng lặng ngày qua đêm đen vơi vợi
Ta chỉ là hạt cát lạc lững giữa biển khơi!

Phạm Thị Minh-Hung.

AI MANG MÙA THU VỀ?

Ai đã mang mùa Thu trở về?
Mùa Thu ở gần hay ở xa,
Mùa Thu này cũng là Thu cũ,
Lại mới tinh khôi mùa từng mùa.

Có phải gió mang mùa Thu về?
Một chút lạnh trong giấc ngủ khuya,
Hay gió lang thang trên đường phố,
Kẻ ngược người xuôi giữa bộn bề.

Những ngày nắng Hạ đã qua mau,
Người ta thay áo để nhớ nhau,
Tình yêu theo mùa khoe hương sắc,
Áo em mùa Thu mới đẹp màu.

Có phải nắng mang mùa Thu về?
Vườn Hồng nhà em vẫn nở hoa,
Bao nhiêu hoa lá mùa Thu đẹp,
Chẳng đẹp bằng chút tình anh cho.

Từ thưở theo anh bước vào đường yêu,
Tình chồng vợ buồn vui cùng năm tháng.

Em vẫn là người đàn bà trong bếp,
Không đổi thay, không là cuộc bể dâu,
Căn bếp là nơi hạnh phúc ngọt ngào,
Căn bếp sao mà đáng yêu đến thế!

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Sept. 16, 2015)

Chiếc lá rơi trên đường bơ vơ,
Chiếc lá se mình lúc giao mùa,
Khoảnh khắc này lòng em trông trải,
Em viết chưa xong một bài thơ.

Có phải lá mang mùa Thu về?
Lá trở mình cho người ngẩn ngơ,
Hồn mùa Thu trong từng chiếc lá,
Còn trên cành hay đã bay đi...

Hay anh đã mang mùa Thu về?
Tặng em trời xanh mây trắng kia,
Anh xa xôi lắm trời mây ấy,
Qua cửa nhà em để hẹn hò.

Cám ơn nắng gió và lá rơi....
Đã mang mùa Thu về cho đời,
Cám ơn anh mùa Thu ảo mộng,
Bài thơ em đã viết xong rồi.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Sept.13, 2015)

Học Trò Xứ Mỹ

Một người bạn văn nghệ trong Nhóm Huệ Diệp Chi của tôi khi đang thưởng thức nét đẹp của hoa lan, hoa quỳnh mùa Thu lại nhắc đến bài văn Tôi Đi Học của Thanh Tịnh ngày xưa mà tôi rất thích đã gợi ý cho tôi viết bài tâm tình này.

"Hàng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường.

Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cành hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng.

Những ý tưởng ấy tôi chưa lần nào ghi lên giấy, vì hồi ấy tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết. Nhưng mỗi lần thấy mấy em nhỏ rụt rè núp dưới nón mẹ lần đầu tiên đến trường, lòng tôi lại tung bùng rộn rã.

Buổi sáng mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh. Mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: Hôm nay tôi đi học."

TÔI ĐI HỌC

Truyện Ngắn **THANH TỊNH**

Đây là hồi ức dễ thương về học trò xứ Việt thuở xa xưa mà bất cứ cô cậu học trò nào ở thế hệ 30, 40 như tôi đều nhớ thương, trân quý.

Bây giờ thì lại khác đối với học trò xứ Mỹ hiện nay. Người viết có thể diễn tả ngày tựu trường ở xứ Mỹ như sau nhé: "Hàng năm cứ vào cuối tháng tám, mỗi khi thấy các siêu thị quảng cáo chương trình bán đại hạ giá " Back To School" và có nhiều xe buýt học trò màu vàng chạy đầy đường vào tháng chín là tôi biết là đã đến ngày tựu trường rồi". Smile!

Theo thông lệ hàng năm, sau ngày Lễ Lao Động ở xứ Mỹ, học sinh các trường tại Portland và các vùng phụ cận đi học trở lại sau khi nghỉ hè. Thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó ba tháng hè trôi qua nhanh chóng. Cô cháu nội Mya yêu quý của tôi mới ngày nào còn bé tí tẹo trong vòng tay của bà nội, bây giờ lại là học sinh lớp 4 của trường tiểu học Montclair ở Beaverton. Nhìn cái cặp đi học của cháu đựng đầy dụng cụ học sinh theo sự đòi hỏi của nhà trường, người viết thấy tội nghiệp cho Mya quá vì ngày mai Mya phải vác cái cặp to tướng này vào trường trên đôi vai bé bỏng của cháu để bắt đầu một niên học mới.

Rồi đây Mya sẽ phải học hết chương trình tiểu học, chương trình trung học, chương trình đại học, rồi ra trường tranh đấu với đời để mưu sinh trong cuộc sống như người viết đã làm cách đây mấy chục năm về trước. Cái vòng lẩn quẩn đó lại tiếp nối từ thế hệ này sang thế hệ khác. Những người già nằm xuống, những đứa trẻ lớn lên, bánh xe thời gian vẫn quay và con người vẫn phải lập đi lập lại những gì các thế hệ cha ông đã làm trong cái vòng sinh tử luân hồi của kiếp nhân sinh.

Học trò xứ Mỹ dạn dĩ, xông xáo, khoái chí đi học chứ không nhát hít nắm tay mẹ đi học như cậu bé trong Tôi Đi Học của Thanh Tịnh ngày xưa vì nhiều cô cậu đã đi học các Lớp Tiền Mẫu Giáo lúc 3-4 tuổi trước khi nhập học chính thức lớp mẫu giáo các trường tiểu học công, tư tại địa phương nơi cư trú. Học bậc tiểu học ở Mỹ vui lắm vì bên cạnh các chương trình chính thức, bắt buộc phải học như văn

chương, tập viết, tập đọc, toán, còn có các chương trình thể thao, các sinh hoạt văn nghệ văn gừng với bạn bè vui quá là vui, nên học trò thích đi học hơn là ở nhà. Hơn thế nữa, chương trình giáo dục ở Mỹ có tính cách cưỡng bách giáo dục nên những cô cậu nào ở trong tuổi học trò mà đi lang thang ngoài đường trong những ngày “School Day” thì sẽ được cảnh sát hỏi thăm ngay, chỉ trừ trường hợp bị bệnh

phải đi bác sĩ hay có lý do gia đình chính đáng mà thôi.

Nhiều phụ huynh học sinh đưa con tới trường nhưng thực sự chưa hiểu rõ chương trình giáo dục ở Mỹ cấp tiểu học và trung học như thế nào? Người viết xin mời quý vị phụ huynh học sinh đọc tài liệu dưới đây do người viết sưu tầm từ wikipedia.org đem về đây chia sẻ với phụ huynh về Giáo dục Hoa Kỳ ở cấp tiểu học và trung học nhé.

Giáo dục Hoa Kỳ

“Giáo dục Hoa Kỳ chủ yếu là nền giáo dục công do Chính phủ liên bang, tiểu bang, và địa phương ở [Hoa Kỳ](#) điều hành và cung cấp tài chính. Việc giáo dục trẻ em ở độ tuổi nhà trẻ và mẫu giáo mang tính chất bắt buộc. Một phần của giáo dục bắt buộc được thực hiện thông qua nền giáo dục công. Giáo dục công có tính chất phổ cập ở cấp tiểu học và trung học. Ở các cấp học này, hội đồng học khu gồm những thành viên được bầu chọn thông qua bầu cử ở địa phương đề ra chương trình học, mức độ hỗ trợ tài chính, và những chính sách khác. Các học khu có nhân sự và ngân sách độc lập, thường tách biệt khỏi các cơ cấu có thẩm quyền khác ở địa phương. Chính quyền các tiểu bang thường quyết định các tiêu chuẩn giáo dục và thi cử. Độ tuổi bắt buộc đi học thay đổi tùy theo tiểu bang, độ tuổi bắt đầu ở khoảng từ 5 đến 8 tuổi và độ tuổi có thể nghỉ học ở khoảng từ 14 đến 18.[[] Càng ngày càng có nhiều tiểu bang yêu cầu thanh thiếu niên phải học cho đến khi đủ 18 tuổi.

Hầu hết trẻ em [Hoa Kỳ](#) bắt đi học trong các cơ sở giáo dục công lập ở tuổi lên 5 hay 6. Năm học thường bắt đầu vào tháng 8 hay tháng 9, sau kỳ nghỉ mùa hè. Trẻ em được phân thành từng nhóm xếp theo năm học gọi là lớp (*grade*), bắt đầu với các lớp mầm non, sau đó là mẫu giáo, và tích lũy dần lên lớp 12. Ở mỗi lớp, trẻ em thường học cùng với nhau cho đến cuối năm học (vào tháng 5 hay tháng 6). Tuy vậy, trẻ em chậm phát triển có thể ở lại lớp hay học sinh tài năng có thể học lên lớp nhanh hơn so với các bạn học cùng tuổi.

Nói chung, hệ thống giáo dục phổ thông Hoa Kỳ bao gồm 12 lớp tiểu học và trung học, học sinh học trong khoảng thời gian 12 năm học trước khi được tốt nghiệp và đủ điều kiện để vào học đại học. Sau khoảng thời gian trong nhà trẻ và trường mẫu giáo là 5 năm tiểu học. Sau khi hoàn thành 5 lớp ở trường tiểu học, học sinh vào học trường trung học để lấy bằng tốt nghiệp trung học (*high school diploma*) nếu hoàn thành chương trình học của tất cả 12 lớp.

Độ tuổi trung bình của học sinh ở mỗi lớp trong các trường công lập và tư thục có thể hơi khác nhau tùy theo từng vùng trong nước. Số liệu này có thể tìm thấy trên trang mạng của [Bộ Giáo dục Hoa Kỳ](#).”

Nhà trẻ và mẫu giáo

Hoa Kỳ không có các chương trình nhà trẻ và mẫu giáo công cộng có tính chất bắt buộc. Chính phủ liên bang hỗ trợ tài chính cho chương trình *Head Start* - chương trình nhà trẻ và mẫu giáo dành cho các gia đình có thu nhập thấp. Còn hầu hết các gia đình tự tìm trường và trả chi phí nhà trẻ và mẫu giáo.

Ở những thành phố lớn, đôi khi có những nhà trẻ và trường mẫu giáo phục vụ nhu cầu của các gia đình có thu nhập cao. Vì một số gia đình giàu có xem những trường này như bước chuẩn bị đầu tiên để con cái họ sau này vào học đại học ở các cơ sở trong nhóm [Ivy League](#), họ có cả những người tư vấn chuyên hỗ trợ các bậc cha mẹ và con cái họ ngay từ khi bắt đầu nhập học.

Giáo dục tiểu học và trung học

Trẻ em ở Hoa Kỳ bắt buộc phải đi học, nhưng khoảng độ tuổi theo yêu cầu thì thay đổi tùy theo tiểu bang. Hầu hết trẻ em bắt đầu chương trình giáo dục tiểu học sau khi xong mẫu giáo (thường là 5 hoặc 6 tuổi) và hoàn thành chương trình giáo dục trung học sau khi học xong lớp 12 (thường vào lúc 18 tuổi). Trong một số trường hợp, học sinh có thể học nhảy lớp. Một số tiểu bang cho phép học sinh nghỉ học ở tuổi 14 đến 17, trước khi hoàn thành trung học, nếu có sự đồng ý của cha mẹ học sinh; những tiểu bang khác yêu cầu học sinh phải đi học cho đến khi được 18 tuổi.

Hầu hết các bậc cha mẹ cho con cái họ đi học ở cơ sở giáo dục công lập hoặc tư thục. Theo số liệu của chính quyền, một phần mười học sinh ở Hoa Kỳ theo học trong các trường tư thục. Khoảng 85% học sinh học trong các trường công lập phần nhiều là do học sinh đi học ở các trường này thì không phải đóng tiền. Hầu hết học sinh đi học khoảng 6 giờ/ngày, khoảng 175 đến 185 ngày/năm. Hầu hết các trường có kỳ nghỉ hè kéo trong khoảng hai tháng rưỡi, từ tháng 6 đến tháng 8. Ở một số trường, học sinh đi học suốt năm.

Các bậc cha mẹ cũng có thể cho con cái họ học tại nhà; 1,7% trẻ em được giáo dục theo kiểu này.”

(Nguồn: Trích trong [wikipedia.org](#))

Người viết đã từng phục vụ trong ngành giáo dục ở Portland 20 năm trước khi về hưu nên có rất nhiều kỷ niệm vui buồn với học trò xứ Mỹ.

Con nít xứ Mỹ là “number one”. Đụng tới quý vị này nhiều khi cuộc đời bạn sẽ “hoa tàn trong ngõ hẹp” ngay đấy nhé. Hoa Kỳ có một chương trình đặc biệt dành cho trẻ em 4 tuổi thuộc gia đình có lợi tức thấp. Chương trình này được mệnh danh là Headstart Program (Lớp Tiền Mẫu Giáo). Đây là một chương trình miễn phí đã hoạt động hơn 30 năm nay trên toàn nước Mỹ để tạo điều kiện cho các trẻ em thuộc gia đình lợi tức thấp dân tỵ nạn Việt Nam mình cũng có mặt trong nhóm này vì có nhiều người vẫn còn lãnh lương của Tổng Thống Obama mà có cơ hội được giáo dục, dinh dưỡng, săn sóc y tế, tâm lý để phát triển về mọi mặt tinh thần, thể chất, tâm lý hầu chuẩn bị vào các lớp Mẫu Giáo lúc lên 5 tuổi một cách vững vàng như các trẻ em thuộc gia đình có lợi tức cao hơn.

Có một thời gian tôi về phụ giúp chương trình Head Start của Sở Học Chánh Portland. Ngày xưa tôi thường gọi đùa là nghề của tôi trong thập niên 1980 là nghề “vỗ đít con nít” trong thời gian tôi làm việc với chương trình HeadStart này.

Tôi đã hành nghề này nhiều năm rồi, tha hồ vỗ đít con nít Mỹ trắng, Mỹ đen, Việt Nam, Miên, Lào v.....v.....mà không sợ ra bị vác chiếu ra tòa vì tội “child abuse” (ngược đãi trẻ em), mà trái lại còn được bố mẹ các em quý mến nữa đấy! Thế mới lạ cho chứ! Tuy nhiên bây giờ quý vị cần đề cao cảnh giác rằng: Nếu quý vị vỗ đít con nít không phải là con em của quý vị, thì quý vị có cơ hội bị buộc tội là “sexual abuse” vì các đảng nhĩ đồng này đã được giáo dục là không

nên để cho người lạ rò mó vào các “vùng cấm địa” mà cái mông, cái đít là một trong các nơi không thể xâm phạm vào đấy. Bởi thế quý vị cần ”cẩn tắc vô ưu” nhé. Smile!

Đa số các cô cậu học trò tí hon ngày xưa của tôi đã học chương trình Head Start đều là học sinh giỏi sau này và bây giờ đã trở thành bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư, luật sư v...v...trong cộng đồng Việt Nam ở Portland, Oregon. Cô giáo ngày xưa bây giờ đã “không còn trẻ nữa” và đã về hưu. Thỉnh thoảng gặp lại các phụ huynh và học trò cũ ngày xưa của tôi nơi phố chợ hay nơi sinh hoạt cộng đồng, chúng tôi mừng mừng vui vui kể lại chuyện xưa tích cũ thật là cảm động.

Nhiều độc giả đã đề nghị người viết cần viết thêm những đề tài liên quan đến phụ nữ, gia đình v..v... nhưng tôi thường để tâm lưu ý đến những gì liên quan đến trẻ em và những vị cao niên hơn.

Đối với tôi, tuổi thơ và tuổi già là hai tuổi đáng yêu, đáng quý nhất trong cuộc đời. Trẻ thơ thì hồn nhiên vô tư, tuổi già thì lo âu, chịu đựng. Sống gần gũi với những người thuộc hai lứa tuổi này, tôi cảm thấy tâm hồn mình hình như cũng được an nhiên, thoải mái hơn vì tôi không phải tính toán, suy nghĩ, phiền muộn gì như khi phải đối đầu với các lứa tuổi khác.

Bạn làm sao có thể gạt dũ được khi nhìn ánh mắt ngây thơ của trẻ thơ hay ánh mắt chịu đựng của tuổi già? Đó chính là hình ảnh thật sự của bạn, của tôi vì chúng ta đều đã trải qua tuổi thơ và sẽ sống với tuổi già. Tôi viết về tuổi thơ để tìm lại những kỷ niệm đầu yêu của thời thơ ấu. Tôi viết về tuổi già để chia sẻ chút ít niềm vui nụ cười đến những người đang sống cô lẻ đơn côi. Người viết cũng “không còn trẻ nữa” nên cũng hiểu ít nhiều về nhu cầu tình cảm của những người bạn tuổi “mùa thu lá bay” này, nên tôi muốn cùng họ vui được ngày nào mừng ngày nấy mà thôi. Thôi thì, nếu còn đủ phúc duyên văn nghệ, người viết sẽ tâm tình thêm với quý vị nhé.

Mời quý bạn thưởng thức một youtube rất dễ thương và rất vui mở đầu cho một ngày học để biết một ngày sinh hoạt của Lớp Tiền Mẫu Giáo mà cháu nội, cháu ngoại hay con em của quý vị đã theo học như thế nào nhé. Smile

Older Toddlers Circle Time

https://youtu.be/NsXWxY_S_zs

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

RỒI CŨNG QUA

Tôi là một đứa con gái bất hạnh, chào đời trong sự lạnh nhạt của cha và sự hắt hủi của mẹ. Theo lời Cô -là chị ruột của Bố- lúc mang thai tôi, Mẹ rất vui mừng vì có những triệu chứng khác xa với năm người chị của tôi -điều mà người ta thường bảo là đổi đầu con- lại thêm ông thầy bói nổi tiếng quả quyết rằng đứa bé thứ sáu này nhất định là con trai. Bố háo hức chờ đợi. Mẹ nâng niu, cẩn thận trong từng cử động, từng bước đi.

Ngày Mẹ chuyển bụng, Bố đưa Mẹ đến bệnh viện bằng tất cả sự nôn nao, sung sướng. Năm đứa con gái trước lọt lòng mẹ một cách nhanh chóng dễ dàng, nhưng lần này "thằng quý tử" của Bố hành Mẹ vật vã. Bố cứ chắc lưỡi liên tục. Lo thì có lo nhưng gương mặt Bố không dấu được niềm vui đang chực chờ òa vỡ "đúng là con trai có khác, lì lợm, phá phách. Ra nhanh lên, không thì Bố tẩn một trận cho biết thân thằng cu tý của Bố". Cô ngồi bên cạnh, cảm thấy xúc động với những lời thì thầm đầy hạnh phúc của đứa em trai. "Tội nghiệp, biết bao năm nó đã đếm từng đứa con ra đời để chờ đợi một thằng con trai".

Bố đứng rồi ngồi, ngồi rồi đứng cho đến lúc cô y tá bước ra hỏi:

-Ai là thân nhân của bà Trần thị Hoa?

Bố đứng dậy, ưỡn ngực chờ đợi tin vui.

-Bà sinh xong rồi. Con gái !!!!

-Con ... gái???

Mặt Bố tái xanh, đôi mắt sững sờ. Bố nhìn Cô không chớp mắt. Cái nhìn chứa đựng câu hỏi "tại sao???". Vài phút nặng nề trôi qua, Bố quay bước, đi thẳng ra cửa, mặc cho Cô thảng thốt chạy theo, không ngừng gọi tên Bố.

Suốt một tuần lễ Bố không trở về. Suốt một tuần lễ Mẹ khóc vùi trong căn phòng kín mít tối tăm. Mặc cho Cô dỗ dành, khuyên lơn, năn nỉ, Mẹ bỏ ăn, bỏ uống. Chỉ tội cho đứa bé mới chào đời khát sữa, khóc khan cả cổ họng mà vẫn không được Mẹ đoái hoài. Cô một mình chăm chút đứa cháu bất hạnh. Ngày đêm, Cô thúc giục "đặt tên cho nó đi để còn làm khai sinh". Mẹ bảo chờ Bố trở về. Một tháng. Hai tháng ... Bố vẫn biệt tăm. Tháng thứ ba, khi Cô nhắc lại, Mẹ lạnh lùng bảo:

-Đặt nó tên Hợi.

Cô há hốc miệng:

-Sao lại thế? Năm đứa kia là Mỹ Lan, Phong Lan, Kiều Lan, Ngọc Lan, Tuyết Lan, sao nó không là gì... Lan mà lại .... tội nó quá, em ạ!!!!

Mẹ quay đi với câu nói rành rọt:

-Nó tuổi Hợi, cứ đặt là Hợi cho giản tiện.

Mẹ giận Bố. Mẹ hận Bố. Đứa con gái bất hạnh hứng trọn sự trả đũa của Mẹ bằng cái tên xấu xí mà nó phải mang cho đến hết cuộc đời.

Đó là "lịch sử cay đắng" của tên Hợi. Trương thị Hợi. Tên của tôi.

Khi tôi được bốn tuổi thì Bố trở về. Bố nhìn tôi bằng đôi mắt lạ lẫm. Tôi chui tọt vào lòng Cô nhìn Bố như một người xa lạ.

Sau này lớn lên tôi mới được Cô kể lại, khi biết tôi là con gái, Bố buồn và giận lắm, ông bắt đầu bê tha, trác táng. Sau đó, Bố có một người vợ khác -mà mục đích chính là để tìm một đứa con trai- nhưng cuối cùng thì hai đứa con của Bố và bà vợ sau cũng là con gái. Bây giờ thì Bố tin là không phải do lỗi của Mẹ. Bố trở về xin lỗi Mẹ, nhưng Bố lại quên đứa con gái vì thành kiến cổ hủ của Bố mà phải gánh lấy phần thua thiệt.

Khi bước vào tuổi dậy thì, tôi mới cảm nhận trọn vẹn sự thua thiệt và bất hạnh của mình. Trong gia đình. Tôi như một con sen phải gánh hết mọi việc từ nhỏ đến lớn. Bạn trai của các chị đến nhà thì:

-Hội rót nước cho khách!

-Hội, lấy cho tao đôi giày!

-Đói bụng quá, nấu cho tô mì coi Hội.

Có lần người bạn trai của chị Kiều Lan tò mò:

-Hội ... là gì của Lan?

Thắc mắc cũng phải, làm sao con bé Hội xấu xí này là em của chị Kiều Lan xinh đẹp, mỹ miều:

-Ồ! thì nó...

Hất mặt về phía anh ta, tôi trả lời bằng giọng đốp chát:

-Là con sen trong nhà này được không? Có đụng chạm gì đến anh không ....?

Nghĩ tôi là con sen thật nên anh chàng chọc ghẹo:

-Đâu có gì ... thấy tên ... ngờ ngộ nên hỏi cho vui.

Chị Kiều Lan nói một cách vô tư như vẫn thường hay nói với các chị tôi:

-Đừng chọc giận, nó kêu ột ột bây giờ.

-Kiều Lan!!! Con nói cái gì thế?

Tình cờ bước vào nhà và nghe được câu nói của chị Kiều Lan, Cô đã hỏi lại một cách giận dữ.

Trong số bạn bè nhón nháo của các chị có anh Lân là chững chạc và tế nhị nhất. Anh thường hay phụ giúp tôi khi tôi phải chạy ngược, chạy xuôi để làm những việc mà các chị sai biểu trong những bữa tiệc tùng, sinh nhật. Thoạt đầu, tôi cũng chẳng ưa gì anh, bởi trong mắt tôi, anh và những người con trai khác là đám thanh niên ham mê bóng sắc, họ đến nhà tôi chỉ để ve vãn, tán tỉnh những người chị xinh đẹp của tôi mà thôi chứ chẳng tốt lành gì. Nghĩ như thế nên lúc đầu tôi rất lạnh nhạt và khó chịu mỗi khi anh nhanh nhẹn giúp tôi bê những mâm thức ăn hoặc nước uống nặng trĩu, nhưng chưa bao giờ anh tỏ vẻ phiến lòng trước thái độ cộc lốc, thiếu thân thiện của tôi.

Ngày lễ hỏi của chị Kiều Lan, giữa lúc đang chuẩn bị trà nước để đãi khách thì tôi vướng phải sợi dây điện của cây quạt máy đang đặt giữa nhà. Mất thăng bằng nên chiếc mâm trên tay tôi rơi xuống đất,

những chiếc ly vỡ toang, nước văng tung tóe, bắn vào vạt áo của chị Kiều Lan. Chị không nói một lời, nhưng ánh mắt của Mẹ và các chị nhìn tôi như một lời kết tội khe khắc. Nỗi lo sợ và xấu hổ làm tôi luống cuống không biết phải làm gì. Anh Lân nhanh nhẹn gom những mảnh ly vỡ, lấy khăn lau chùi sạch sẽ. Vào nhà trong, anh Lân còn đưa để giảm bớt bầu không khí căng thẳng:

-Hà hà! Vậy là đám cưới của Kiều Lan sẽ dùng toàn ly mới.

Cô tôi nói thêm:

-Đám hỏi của chị Kiều Lan mà Bé Bảy run như thế, đến đám hỏi của mình, Bé Bảy còn run cỡ nào. Trong gia đình, chỉ có Cô không gọi tên thật của tôi mà gọi bằng Bé Bảy. Chị Phong Lan đứng gần đó cười rất ngây thơ".

-Bộ cô nghĩ sẽ có người cưới con Hợi hả?

Anh Lân quay sang hỏi:

-Sao không?

Chị Mỹ Lan già vờ tròn mắt:

-Ai thế? Anh biết hả?

Anh Lân nghiêm giọng:

-Anh không biết, nhưng anh tin rằng mỗi người con gái đều có một ngày vui nhất trong cuộc đời mình.

-Hừ! đẹp cỡ em mà còn chưa biết có hay không, cỡ con Hợi thì ... đó là chuyện khó tin mà không có thật.

-Sao Mỹ Lan nói vậy ... có thấy là quá tàn nhẫn với em của mình không?

-Nè, nè!! chuyện có gì đâu mà âm ỉ vậy anh! Sự thật là sự thật mà.

Tiếng cười của chị Mỹ Lan như xoáy vào tai nhưng tôi vẫn bình thản như không phải chuyện của mình. Đau đớn. Oán hận. Buồn tủi. Những chữ đó hầu như không có trong tự điển của cuộc đời tôi kể từ khi tôi tự nói với tôi, mình không thuộc về gia đình "Ngũ Long Công Chúa". Và tôi đã tự bảo vệ mình bởi một thành trì được xây bằng sự chai đá, lạnh lùng và xa cách -dù có đôi lúc tôi cảm nhận được rằng đó là chỉ là sự đánh lừa chính mình.

Từ hôm ấy, câu nói của anh Lân cứ lảng vảng trong ý nghĩ của tôi "mỗi người con gái đều có một ngày vui nhất trong cuộc đời mình". Có thật là tôi sẽ có ngày đó không? Này mắt, này môi, này vóc dáng, này thân thể .... tôi nhìn mãi cái bóng dáng trong gương rồi tự hỏi "bàn tay khéo léo" của thượng đế mà người đời vẫn thường ca tụng, sao lại có những "giây phút xuất thân" để tạo ra một tác phẩm vụng về đến thô kệch như thế này? Tôi không giống Bố cũng không giống Mẹ. Đến nỗi có lần bà ngoại nhìn tôi rồi thắc mắc:

-Con nhỏ này nó giống ai vậy kìa?

Rồi một giả thuyết được đặt ra:

-Hay nó là đứa con bị tráo?

Mẹ tôi bắt đầu bị lung lay với giả thuyết đó.

-Ừ! hôm đó con như sắp chết trong mười bốn tiếng đồng hồ lăn lộn với những cơn đau bụng kinh hờn. Khi sinh xong, con đâu còn biết gì, nếu có ai bế con mình đem đi đổi thì cũng không biết!!! Ừ! biết đâu. Chứ ông thầy bói quả quyết con sinh con trai. Mà con thấy kỳ này có thai cũng khác những lần trước, không thèm chua, không bị ói mửa. Cái thai cũng mạnh hơn, nó đập lung tung như đá banh vậy!!! Chắc là....!!!

Những lời nói cay nghiệt đó như một dấu ấn không thể bôi xóa trong đầu óc của tôi và cũng từ đó, tôi biết rõ ràng vị trí của mình trong gia đình. Cô đã ôm tôi bằng vòng tay âu yếm, an ủi tôi bằng những giọt nước mắt long lanh:

-Chắc tại Mẹ con còn giận Bố nên nói thế.

Năm tôi hai mươi tuổi Cô phải trải qua một cuộc giải phẫu vì căn bệnh trầm trọng. Khi Bố vào bệnh viện thăm Cô -lúc ấy tôi đang săn sóc cho Cô. Cô gọi tôi đến gần, vén tóc tôi lên và nói với Bố:

-Em nhìn cái dấu xếp ở vành tai của Bé Bảy nè. Có giống của em không? Chưa hết, ngón út bên chân trái của nó vảnh ra phía ngoài y hệt chân em? Đừng tin những lời vợ em nói mà hắt hủi nó tội nghiệp. Bố nhìn tai tôi rồi nhìn bàn chân tôi trần trụi. Tôi quay đi khi thoáng thấy nét xúc động trên mặt Bố - bởi tôi vốn ghét những ai ban bố cho tôi cái nhìn thương hại. Từ đó, trong mắt Bố đã có cái nhìn dịu dàng hơn. Nhưng trong mắt Mẹ vẫn là sự hoài nghi, thất vọng. Có lẽ Mẹ vẫn mong muốn Cô tôi đừng bao giờ nói ra điều đó để mọi người hoặc chính bản thân Mẹ đều nghĩ rằng, Mẹ đã sinh được một đứa con trai nhưng chỉ vì có người đánh tráo nên Mẹ phải mất đứa con trai đó. Có lần tôi hỏi Cô:

-Mẹ con có thấy cái tai và ngón chân giống Bố của con không?

Cô thở dài:

-Cô không biết ... có thể có mà cũng có thể không.

Cũng đúng, có bao giờ mẹ gần gũi, chăm sóc hay âu yếm tôi đâu. Tôi gần như là con của Cô chứ không phải là con của Mẹ.

Những ngày tháng kế tiếp anh Lâm thường hay trò chuyện với tôi. Rất khéo léo và tế nhị anh đã giúp tôi dần dần vui được một ít mặc cảm. Có lần anh nói với tôi:

-Sau này Bé Bảy sướng lắm đó.

Tôi ngạc nhiên:

-Sao anh biết?

Anh vỗ nhẹ lên bàn tay tôi:

-Bàn tay của Bé Bảy đẹp lắm. Coi nè, ngón tay dài và thon không có góc ở mắc tay. Người ta gọi là bàn tay búp măng đó.

Lần đầu tiên có người nhìn thấy một nét đẹp hiếm hoi nơi tôi. Câu khen ngợi thành thật, không giả dối gây cho tôi một niềm tin và sự yêu đời. Đôi lúc, tôi bắt gặp ánh mắt tràn đầy yêu thương anh Lân dành cho tôi. Đã có những đợt sóng ngầm xôn xao trong trái tim, nhưng tôi luôn tự nhắc nhở mình rằng, anh Lân chỉ xem tôi như một đứa em đáng tội nghiệp.

Năm tôi hai mươi lăm tuổi, Bố bệnh nặng. Lúc ở bệnh viện Bố nhấn cả gia đình vào gập Bó. Trước mặt Mẹ và các chị, Bố nói với tôi:

-Bố hối hận là đã gây đau khổ cho Mẹ. Bố mong con sẽ thay Bố săn sóc Mẹ. Các chị con rồi sẽ lấy chồng, Bố chỉ trông cậy vào con. Con sẽ ở..... để nuôi Mẹ cho đến ngày Mẹ theo Bố.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía tôi. Bố đã tin rằng tôi là con ruột của Bố nhưng Bố vẫn bắt công đối với tôi cho đến giây phút cuối. Tôi nuốt nước mắt ngược vào tim:

-Con nghĩ... con sẽ không có được cái điểm phúc chăm sóc Mẹ đâu. Bố không biết chứ từ bé đến lớn, có bao giờ Mẹ muốn gán gửi con đâu thì làm sao Mẹ sống với con được. Có lẽ Bố chọn chị Kiều Lan là đúng nhất, Mẹ thương chị Kiều Lan nhất nhà mà.

Những ánh mắt nhìn nhau ái ngại, Bố mếu máo:

-Nhưng con có biết, vì con mà Bố có lỗi với Mẹ không?

Tôi mím môi:

-Cuối cùng thì Bố đã nói ra điều con không dám nghĩ. Nhưng con xin thưa với Bố, Bố Mẹ đã tạo ra con chứ con hề không van xin ai để được sinh ra trên cõi đời này. Như thế, con đâu có lỗi gì trong việc làm rất nhẫn tâm của Bố? Con cũng biết tại sao Bố chọn con. Sao Bố không nói rõ hơn là tại vì con xấu xí quá nên sẽ không có người con trai nào dám rước con về làm vợ ....

Bố bật khóc. Chị Kiều Lan nhìn tôi giận dữ:

-Mày tự hiểu thì được rồi, sao lại nói ra làm đau lòng Bố.

Giọng tôi đành lại, mọi uất ức tràn ra như nước lũ:

-Thế... mấy mươi năm nay có ai nghĩ đến nỗi đau của em không? Các chị đã xinh đẹp mà lại còn được thêm cái tên quý phái. Còn em, xấu xí đã đành mà còn phải mang tên của một con vật thấp hèn. Các chị đã không tội nghiệp cho em mà còn chế nhạo em. Các chị có biết là mỗi tiếng cười của chị là hàng ngàn mũi tên đâm vào trái tim em không. Hãy thử tưởng tượng xem, nếu các chị mang cái tên nghiệt ngã đó các chị có thể ngẩng mặt với đời không? Thưa Bố ... xin lỗi, con không thể nghe lời Bố. Và con nói thật, con từ chối lời yêu cầu của Bố mà lòng con không chút hối hận....

Tôi chạy bay ra khỏi bệnh viện, ngồi bệt xuống lòng đường, vùi mặt vào cánh tay khoanh tròn khóc nức nở. Tôi tưởng mình sẽ hả hê lắm khi tuôn ra được hết mọi uất ức trong lòng, nhưng cuối cùng thì ... tôi lại giận tôi tại sao không kềm giữ lòng mình. Tại sao tôi lại nói những câu đáng lẽ không nên nói. Tôi trách Bố tàn nhẫn nhưng hình như trong câu nói của tôi cũng chứa đựng sự tàn nhẫn không kém: “con từ chối lời yêu cầu của Bố mà lòng con không chút hối hận”. Tôi vừa khóc vừa đấm ngực mình: “Con sai rồi, con sai rồi, Bố ơi!!”.

Bố tôi qua đời ngay ngày hôm sau.

Mọi người trong gia đình không ai nói với tôi một lời, nhưng trong những mảnh khăn tang dành cho các con không có phần của tôi. Đó là lời kết tội nặng nề nhất. Chị Phong Lan và Tuyết Lan đã vượt biên từ bốn năm trước và hiện đang sống ở Na Uy, nên khăn tang của hai chị được vắt ngang trên nắp quan tài. Còn tôi. Tôi đã bị tước đoạt quyền làm con từ khi từ chối sự phó thác của Bố. Tôi cố gắng không để rơi một giọt nước mắt. Tôi cố gắng thản nhiên, bất cần đời trong khi mọi người cũng tỏ thái độ bằng cách xem như không có mặt tôi trong tang lễ này.

Lần đầu tiên trong đời tôi có được hai ngày yên tĩnh không ai réo gọi tên tôi để sai biểu. Tôi ngồi lặng lẽ ở góc nhà nhìn mãi vào khuôn ảnh của Bố. Từ bé đến lớn, chưa bao giờ tôi dám nhìn thẳng vào mắt Bố và Bố cũng chưa bao giờ gọi tôi đến gần để vuốt ve trìu mến. Biết bao lần tôi rơi nước mắt khi nhìn thấy những cử chỉ âu yếm mà Bố dành cho chị Tuyết Lan là đứa con Bố yêu thương nhất nhà. Sự buồn tủi và mặc cảm đã tạo ra một khoảng vô hình trong tình phụ tử ngày càng đẩy tôi xa cách Bố hơn.

Buổi sáng, khi mọi người chuẩn bị để đưa Bố ra nghĩa trang tôi vẫn còn nằm co ro ở góc nhà sau hai ngày không ăn uống và hai đêm thức trắng. Tôi giật mình tỉnh giấc vì cảm giác những sợi tóc trên đầu bị xiết chặt. Tôi mở mắt và thấy Mẹ đang cột khăn tang lên đầu tôi. Có phải Bố xui Mẹ quyết định tha tội bất hiếu cho tôi vào phút cuối? Tôi nhìn mẹ, gương mặt hốc hác, đôi mắt thâm quầng và những sợi tóc bạc lòa xòa trên chiếc trán hằn những nếp nhăn làm se lòng tôi. Lời anh Lân nói hôm qua như vang lên trong tiềm thức: “anh biết Bé Bày, miệng cứng nhưng lòng mềm”.

Chuyện trôi qua đã gần hai mươi năm. Mẹ tôi giờ đã già lắm rồi. Các chị tôi đã an bề gia thất và họ đang ở xa tôi nửa vòng trái đất. Tất cả những buồn đau đã nằm yên trong quá khứ. Nụ cười hay nước mắt, niềm vui hay nỗi buồn, tất cả rồi cũng qua, nên giờ đây tôi rất bình an mà sống cuộc sống độc thân để “nuôi Mẹ cho đến ngày Mẹ theo Bố” như ước ao của Bố./.

Ngân Bình

Thơ

LÊ THỊ MỸ CÔNG

VỚT TRĂNG

Vàng trắng sâu chín rụng rồi!
Lâm sao thấp được trăng ngời mười lăm?
Mắt đêm hoài mờ đăm đăm
Ấn lòng sóng nổi- lặng- thâm xôn xao!...
Dưới dòng
Khám bạc ngàn sao...
Chơi vui...
Trăng...
Nước...
Lao đao một thuyền!
Nửa vầng trăng
Nửa khoang thuyền
Đợi rằm hát hội,
Xuôi thuyền bến mơ...

CÔI THƠ CỦA "VỚT TRĂNG"

Đến với thơ, hòa vào "Vớt Trăng", thơ sẽ đưa ta du vào một cõi riêng mà trong cuộc sống ồn ào, hối hả ta không thể có được giây phút ấy! Không gian thơ sẽ giúp ta thư giãn.

Ta du ngoạn mà không phải đi; nhưng được đến!

Ta đạt được cảm giác rung động với thiên nhiên, với tình của thơ, của người, và đôi khi cũng chính là của ta nữa; mà ta chưa hoặc không bao giờ bộc bạch!

"Vớt Trăng" đưa ta đến một miền sóng nước và sự chơi vui của số phận một cuộc tình, một chờ đợi êm đêm, trong sáng, thanh khiết như dòng nước phản ánh trăng sao; nhưng u uẩn vì trăng hao khuyết và lênh đênh như con thuyền đơn lẻ trên dòng mệnh mỏng đêm...

Những ẩn chứa dưới mặt nước phẳng lặng là nỗi lặng thâm với biết bao xôn xao của trăng sao phản chiếu; gợi nỗi réo rắt nồn nao lòng người thuyền du đang trầm mặc trên dòng phẳng lặng đêm!

Bởi lẽ trăng đã sâu chín rụng rồi! (xuống dòng nước mệnh mang này chăng?...) Người du thuyền ấy đang cố vớt trăng... và đợi... và vớt ánh trăng gây mong ngày rằm tròn sáng lướt thuyền về bến mơ!

Chữ "thuyền" được lặp lại ba lần để toát ra một hàm chứa và sự chơi vui : một phận đời, một cuộc tình còn lênh đênh như mảnh thuyền đơn lẻ ấy, lừng lờ chờ rằm hát hội, ngày hội ngộ lướt thuyền đến bến bờ đợi mong! Đôi khi sự so le khúc khuỷu của ngôn ngữ tạo ra một cảm xúc mà ai hòa nhập vào thơ sẽ cảm được nỗi lòng của người vớt trăng đêm ấy!

Toàn cảnh không gian thơ lại được nhìn vào mắt của đêm:

... "Mắt đêm hoài mờ đăm đăm

Ấn lòng sóng nổi lặng thâm xôn xao..."

... bầu trời đêm đăm đăm ...ngắm vào tận đáy lòng người...mà sự đơn lẻ của kẻ độc hành trên thuyền độc mộc với nửa vầng trăng soi rọi nửa khoang thuyền!!!

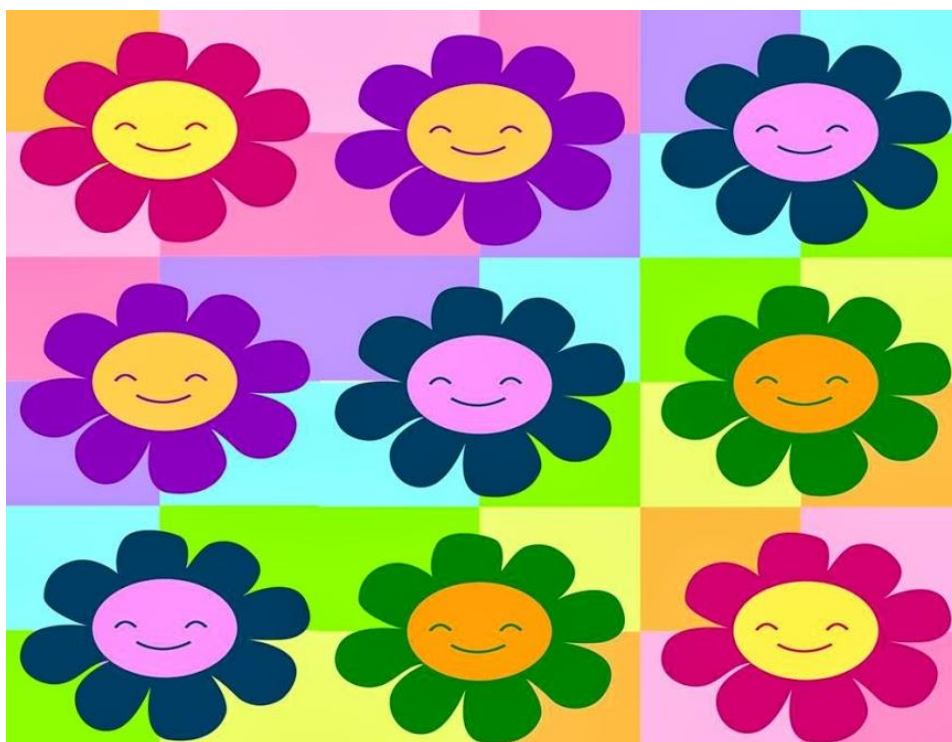
Thuật dùng từ "nửa" được lặp lại và ánh trăng chênh vênh soi nửa khoang thuyền gợi ra khoảng thiếu vắng thật lẻ loi...

Những gợn sóng dưới dòng hay những gợn sóng của lòng, ai người thấy được và cảm được cùng thơ???

LÊ THỊ MỸ CÔNG

NEWIETART.COM

Cười Cho Vui Với Đồi

Người viết hình như có “máu tếu” trong người hay sao nên thường hay ưa cười. Tôi được bạn bè coi thật cũng như coi ảo tặng cho danh hiệu là “Sương Lam Sì Mai” vì người viết thường hay viết chữ Smile trong các điện thư (email) gửi bạn và trong các bài viết của tôi.

Khi sinh hoạt trên Forum Phụ Nữ Việt, người viết đã giữ mục Cười Cho Vui Với Đồi với 23 trang và đã được khoảng 46, 743 người ghé thăm mục này để cùng cười với tôi qua những mẩu chuyện vui vui mà tôi sưu tầm được đăng trong mục này.

Cám ơn ban điều hành Forum Phụ Nữ Việt đã cho phép người viết được dựng một túp lều nhỏ nhỏ trong khu vườn Cười của Forum PNV nhé. Smile!

Mời bạn khi rảnh rỗi xin mời ghé qua “gia trang cười” của người viết qua link dưới đây để cười vui lên tí ti hầu quên đi những muộn phiền trong cuộc đời. Hy vọng thế.

http://forum.phunuviet.org/yaf_postst4215_Cuoi-cho-vui-voi-doi.aspx

Đã hơn một năm nay vì quá bận sinh hoạt gia đình, sinh hoạt văn nghệ, sinh hoạt cộng đồng ở Portland nên tôi tạm ngừng sinh hoạt trên Forum Phụ Nữ Việt một thời gian, nhưng tôi sẽ sắp xếp thời gian trở lại sinh hoạt mục này vì người viết thiên nghĩ nụ cười rất cần thiết cho đời sống con người về nhiều phương diện: sức khỏe, tình cảm, tâm linh v.v...

Chúng ta thử tìm hiểu nụ cười ra sao qua các tài liệu do người viết sưu tầm được trên internet đem về đây chia sẻ với các bạn nhé.

Trước nhất hãy nghe Bác sĩ Nguyễn Ý Đức bàn luận về Cười.

Cười là một động tác bẩm sinh, xuất hiện ở bất cứ em bé nào sanh ra được dăm tuần lễ, dù các em tật nguyên khiếm khuyết thính thị. Bé mới sanh 10 ngày tới sáu tháng chưa biết nhột mà cảm thấy khó chịu khi ta cù vào chân; sau tuổi đó, khi cù thì bé lại lăn ra ngủ vì không biết cách đối phó; mãi tới bốn tuổi bé mới biết nhột cười khi ta cù gãi vào chân.

Nói chung, để được gọi là cười, phải có sự phối hợp của ba yếu tố: hơi thở thoát khỏi miệng từng hồi đứt đoạn; tiếng động do không khí chạm vào thanh quản và sự co giết của bắp thịt trên mặt. Các bắp thịt này rất nhỏ, ngắn nhưng tương ứng với nhau: một cơ chuyển động thì các cơ khác cũng phụ họa theo. Cười bắt đầu ở cửa miệng với sự nhếch mép làm chuyển động lan xuống khí quản, dây thanh âm, các bắp thịt ở bụng, hoành cách mô, phổi. Hơi thở thoát ra ròn rập và nếu kéo dài có thể đưa tới hụt hơi, ngộp thở.

Trên mặt có 15 cặp bắp thịt tham dự vào việc cười, trong khi đó thì có tới 72 bắp thịt cần được vận dụng để nhăn nhó, khó chịu. Y lý và võ thuật Đông Phương cho là có cả trăm huyết cười trên cơ thể, với ba huyết chính: một nằm ở gan bàn chân, huyết đại tiểu ở nách và huyết kinh môn ở lưng.

Tùy theo các bắp thịt cơ mà ta có những nụ cười khác nhau: nụ cười nửa miệng, cười miêng chi, chúm chím; cười duyên, cười tình, cười con mắt có đuôi; cười rúc rích với nhau như mấy cô gái nói vụng về mấy cậu trai; cười khì, cười hề hề thành thật vì vui không hậu ý, vô thường vô phạt; cười khoái trá, cười giòn tạo không khí vui vẻ, sung sướng; cười hóm hỉnh ranh mãnh nhìn vào mắt kẻ đối thoại như muốn tỏ rằng mình đã biết cái bí ẩn của họ; cười xòa, cười huê bỏ qua mọi căng thẳng cho xuôi việc; cười ngoại giao, cầu tài nịnh, cười lỏn lển, đã lã để được việc; cười mát chế riễu, cười khẩy coi thường, cười nhạt không bằng lòng, cười quý quyết ngọt ngào nhưng đầy âm mưu xấu; cười tới chảy nước mắt, vãi đá và đầu cá bụng.

Và công dụng của Cười ra sao?

Đã có nhiều quan sát, nghiên cứu thực nghiệm về công dụng của nụ cười với sức khỏe. Theo bác sĩ thần kinh tâm trí William Fry, chuyên viên về hài hước và sức khỏe, thì đã có những chứng minh khoa học là sự cười đùa thích thú kích thích đa số các hệ thống sinh lý trong cơ thể. Một cơn cười rung bụng làm tim đập mau hơn, máu lưu thông dễ dàng hơn, các bắp thịt vận động cơ duỗi tốt hơn. Nó giống như một sự vận động và sau trận cười ta cảm thấy thư giãn thoải mái. Cười ngăn cơn suy tim bằng cách làm tâm thần thoải mái, nhẹ nhàng, tan biến buồn rầu, tức giận, giảm ứ đọng máu lưu thông tránh tai biến não, làm giảm khó chịu vì nan bệnh ung thư.

Trên Tạp san Y Học JAMA ngày 12-7-1984, bác sĩ Donald Black cho hay cơn cười vui tái tạo sự thăng bằng, kích thích máu lưu thông và tạo ra cảm giác thoải mái.

Tại Đại Hội lần thứ 73 của Hiệp Hội Tim Hoa Kỳ tại New Orleans ngày 15 tháng 11 năm 2000, bác sĩ chuyên khoa Tim Mạch Michael Miller trình bày là người bị bệnh tim cười 40% ít hơn so với người cùng lứa tuổi không có bệnh tim. Họ thường ít nhận ra hoàn cảnh đáng cười hoặc là lợi dụng hoàn cảnh đó để thoát ra khỏi một khó chịu. Ngoài việc cười ít hơn, họ còn dễ giận hờn dù hoàn cảnh có tích cực, đáng vui. Theo bác sĩ Miller, cho tới bây giờ, để giảm nguy cơ lên cơn suy tim, ta thường giảm chất béo, vận động cơ thể, không hút thuốc lá. Nhưng trong tương lai, có lẽ lời khuyên để có một trái tim lành mạnh, sẽ gồm có vận động cơ thể, ăn uống đúng cách, giảm chất béo, không hút thuốc lá kèm theo một hoạt động hữu ích khác là cười đùa vui vẻ nhiều lần trong ngày.

(Nguồn: Trích trong bài viết Cười của BS Nguyễn Ý Đức)

Hãy tưởng tượng nếu Bạn gặp một người mặt mày lúc nào cũng làm như có vẻ nghiêm trang, chẳng nói chẳng cười thì có chán không nhỉ? Cuộc đời này đã quá buồn khổ rồi, còn tạo thêm chi cái nét u sầu ủ dột như thế cho một mình, một người. Thật tình, ai ai cũng thích một người có gương mặt tươi tắn như hoa nở chứ ai lại thích làm bạn với những người có gương mặt u sầu như hoa héo bao giờ, bạn nhỉ?

Nụ cười tương chừng như rất bình thường nhưng lại là món quà vô giá mà tạo hóa đã hào phóng ban tặng cho loài người. Chúng ta sẽ sống thế nào khi không biết cười? Chúng ta sẽ biểu lộ sự vui mừng bằng cách nào nếu không có nụ cười?

Nụ cười có thể xua tan mọi đau buồn, hàn gắn mọi vết thương, làm dịu đi nỗi cô đơn và quan trọng hơn hết là mang mọi người đến gần nhau hơn. Nụ cười là thứ tài sản quý giá mà không phải ai cũng dễ dàng có được nếu chẳng chịu mở rộng lòng mình để đón nhận nó. Hãy tạo cho mình nụ cười bằng những việc làm có ý nghĩa, bạn sẽ thấy cuộc đời này tuyệt diệu biết chừng nào!

Bạn có thể làm cho bản thân mình trở thành một con người mới: Buổi sáng thức dậy mỉm cười, mỉm cười bước ra khỏi nhà, mỉm cười khi gặp gỡ người khác, khi làm việc mỉm cười, khi nghỉ ngơi cũng mỉm cười - tất cả điều này là một thói quen tốt.

10 lý do để mỉm cười:

- Mỉm cười đẹp hơn cái nhú mày của chúng ta.
- Mỉm cười làm chúng ta vui vẻ thêm.
- Mỉm cười khiến ngày tháng chúng ta đã và sắp đi qua trở nên có ý nghĩa.
- Mỉm cười giúp ích đối với việc kết bạn.

- Mím cười biểu thị sự thân thiện, dễ gần.
- Mím cười tạo nên một ấn tượng tốt cho người khác.
- Mím cười với người khác, người khác cũng sẽ mím cười với bạn.
- Nếu bạn mím cười thì bạn càng trở nên tự tin và thu hút hơn.
- Nụ cười của bạn sẽ làm giảm bớt sự lo lắng của người khác.
- Một nụ cười có thể giúp bạn có tình yêu đích thực.

(nguồn: Suu Tầm trên internet)

Người viết cũng thường nghĩ trong cuộc sống đầy những lo sợ, buồn khổ như kiếp người hiện tại, chúng ta đôi lúc cũng cần nhìn đời một cách lạc quan và có một chút gì tếu tếu trong đó đem đến cho ta những nụ cười, những niềm vui nhỏ nhỏ trong ngày. Nhiều tài liệu y học đã chứng minh cuộc sống lạc quan sẽ làm gia tăng tuổi thọ và ta sẽ thấy yêu đời yêu người hơn.

Tôi thích chuyện vui cười đem đến cho tôi những nụ cười nhẹ nhàng, vui vẻ, đôi khi ta sẽ tìm thấy những bài học có giá trị cho cuộc sống của chúng ta qua những chuyện vui này.

Tôi cũng thích được chia sẻ với các bạn những nụ cười này. Vậy thì chúng ta cũng nên hãy cho nhau nụ cười để cùng sống vui sống khoẻ bạn nhé mà không sợ cụ Nguyễn Văn Vĩnh rầy nữa vì bác sĩ và nhiều người khuyên nên cười mà ỉ. Mừng quá! Smile!

Mời Bạn đọc một câu chuyện cười dưới đây cho vui trong ngày nhé.

KÉN VỢ

- Phải đẹp gái
- Không kiêu sa
- Thích ở nhà
- Lo nội trợ
- Không các có
- Chửi chồng con
- Không phàn son
- Không nhiều chuyện
- Không hà tiện
- Không cảm ràm
- Phải siêng năng
- Không lười biếng
- Nói nhỏ tiếng
- Biết chiều chồng
- Giỏi nữ công
- Và gia chánh.
- Biết làm bánh
- Nấu ăn ngon
- Biết dạy con
- Ứng xử tốt
- Không quá dốt
- Không quá khôn
- Không ôm đồm
- Không úy mị
- Không thiên vị
- Không cầu kỳ
- Không quá phì
- Không quá ốm
- Không dị hợm

- Không chanh chua
- Không se súa
- Không bèm mẹp
- Không bép xép
- Không phàn nàn.
- >
- Không có đầu
- Đừng có KIÊM!
- Nghèo mà HAM!

(Nguồn: Email bạn gửi- Cám ơn Mèo Mù)

Xin mời quý anh chị thương thức những nụ cười vui vẻ dưới đây cho cuộc đời thêm chút rộn ràng nhé.

The T-Mobile Royal Wedding

<https://www.youtube.com/watch?t=27&v=Kav0FEhtLug>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.
Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-
MCTN290-ORTB 695-9915)

Thư Tình

Viết Mãi Chưa Xong

Ba mươi năm dật bao nhiêu thương nhớ
Lá thư tình anh viết mãi chưa xong
Vẫn dấu trong tâm nhân dáng hoài mong
Tà áo trắng, em dịu dàng thiện mỹ.

Sắc hoa thắm trên cành cây phượng vĩ
Đi ta vào giấc mộng chuỗi ngày xanh
Thầm ao ước em kề cận bên anh
Đời chim liền cánh bay tìm lý tưởng.

Hạnh phúc đơn sơ cùng nhau chung hưởng
Men tình ái tâm hồn anh mê say
Nghe chéch choáng môi vừa nhấp rượu cay
Em nồng nàn sưởi lòng anh ấm áp.

Dù trải qua bao phong ba bão táp
Trái tim anh luôn dành sẵn cho em
Theo dòng đời tình dâng mãi nhiều thêm
Bao kỷ niệm êm đềm trong dĩ vãng.

Đỗ Thị Minh Giang

Designed by Pien-Cos

Hồi Sinh

Tôi đâu có thay tim?
Mà tim sao lạ quá!
Tôi có còn là tôi?
Sao tôi buồn bã quá!

Nụ cười đâu?
Niềm vui đâu?
Bước chân sáo?
Điệp khúc nào?
Lời vui ca không dứt trên môi
bay đi đâu?
Tìm nơi nào
những xuyên xao diệu dàng, ngọt ngào
của con tim?

Tôi đâu còn là tôi!
U-sầu và chai đá
Những cơn mưa bất chợt
Không mát được tâm hồn
Những bức xúc cuộc đời
Cứ cào xé vào tim...

Tôi-ngày-xưa đi đâu?
Để lại một hình nhân nặng nỗi đau trần thế
Mắt u-hoài
Tim đeo đá

Như mộng dữ kéo dài ra thực tế...
Tôi chết chìm vào đáy hồn tôi
Tôi chết chìm vào biển người trôi
Tôi đã chết
Ác mộng còn chưa dứt...

Xin một ít thời gian ...
Nhoài mình trên cỏ mượt
Dang đôi tay ôm riết trời xanh
Dịu đôi mắt du hành theo mây trắng...
Xin một chút hương đồng cỏ nội...
Một khoảng trời lay động đáy sông quê...
Lắng tiếng dầm mưa nước gợn sóng trăng...
Mơ màng ngủ...rập rờn cò bay lá...

Giữa hư vô...
Tôi ngày nao đã chết--sẽ hồi sinh!

Giấc Mộng Bên Rèm

Hỡi người ngỡ vắng tịch liêu !
Buồng tim nhức nhối liêu xiêu ngõ hồn
Lạnh hàng hiên giọt sương tuôn
Cho con tim vỡ dỗi hờn đêm đêm .

Trở trần một bóng bên rèm
Gối chăn xô lệch hơi men rượu tình
Chưa lần uống để hồi sinh
Thuở hồng hoang phút phiêu linh rã rời .

Chỉ một lần thôi , chén giao bôi
Sao chưa cùng cạn , hỡi người tình quân !
Đời qua giông tố bao lần
Sắc son chưa vẹn chỉ ngần ấy thôi .

Hương tàn canh có xẻ đôi
Cho người vạn dặm phai phôi ước nguyện
Xuân đời chưa nhạt tơ duyên
Tình ca một thuở cô miên giấc hồng .

Đường mơ lạc lối băng khuâng
Trăng mờ rơi rụng bên song hững hờ
Vẫn mùa thu cũ chơ vơ
Vẫn đêm dài đếm ước mơ đại khờ .
Ngọc Quyên

Tơ Vương

Có là nhạc
Và có là thơ
Vút theo gió...
Quyện vào heo hút...

Có là hoa
Và có là hương
Vương trong gió...
Vẫn vợ vui buồn...

Tình vừa đến?
Hay là chưa đến?
Nhẹ nhàng sương ...
Mỏng mảnh làn hương...

Lê thị Mỹ-Công

[Thời mà chỉ muốn sống cùng thiên nhiên - chân thực

và quay vào chính mình; tránh xã hội bên ngoài (XHCN)]

Trượt Vào Thời Gian Vô Biên...

Cái gì sẽ nâng đỡ ta chiều nay
Cho qua thời gian này!?

Cái gì sẽ buộc ta vào cuộc đời --thôi vô vị?
Vực ta đứng lên - đi tới, trở lại thành Người!

Ơi! Ta đã sống đó sao?
Trôi theo dòng cuồng lũ...
Trượt vào thời gian vô biên...
Chẳng hề có ta - dù là hạt bụi!

Cuộc sống oái-oăm
Ta bước đi --lạ lẫm!
Để lòng buồn...
Mình khóc mình đã chết từ lâu
Mình khóc mình chẳng biết chôn vào đâu
Khi đang sống...

Mình có là mình
Chân bước tới, ý hướng đằng sau...
Mắt vẫn nhìn mà không cần thấy
Đời tấp nập ồn ào, mơ chim hót cành xanh...

Nhịp sống vô nhanh
Ta quản quanh... ngày trôi hờ hững
Trượt vào thời gian vô biên...

Rồi sẽ có gì nâng ta bước tiến - ngày mai?
Thời gian trôi mãi ...chẳng chờ ai...

Lê thị Mỹ-Công

Người không tới
Mà như luôn tới
Giấc mơ đêm...
Mộng ảo ban ngày...

Trùng trùng mây...
Quyện đầy mắt biếc...
Gợn "hồ thu"...
Sóng sánh lòng yêu!

Chiều thu tới
Nghe lòng bờ ngõ
Lá thu...vàng!
Hiu hắt ...lìa cành!
Lê thị Mỹ-Công

E-Áp

*Em không dấu trăng sao
Em không dấu mây cao
Cùng bầu trời thôn thức
Nỗi nhớ dài đêm thâu...*

*Tình yêu!
Thổi qua lòng dông bão!
Em dang tay tung nỗi nhớ lên trời...*

*Nhớ chẳng bay đi...
Khuếch tán... trùm bao vũ trụ...
Kín vây hôn xanh xao
Biết làm sao dối lòng!*

*Nên kẻ cùng trăng sao...
Và kẻ cùng mây cao...
Sao riêng hoài kín giữ
Mỗi một người chẳng trao!*

*Tình yêu!
Ai hiểu không?
Nghịch lý ở trong lòng
Cõi mơ hồ hư ảo...
E-áp đóa hoa lòng...*

Lê thị Mỹ-Công

Màu Hoa Hồng Cài Áo

Màu Hoa Hồng Cài Áo

Sương Lam

Bây giờ là mùa Vu Lan. Các chùa ở Portland thay phiên nhau tổ chức Đại Lễ Vu Lan rất trang nghiêm để tưởng nhớ công ơn của cha mẹ còn hiện tiền hay đã quá vãng.

Người viết xin mượn những lời trình bày trong bài viết Tâm Hương Mùa Hiếu Hạnh của Thầy Thích Tánh Tuệ để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay.

Tâm hương mùa Hiếu Hạnh

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát

Một lần nọ Thế Tôn lấy một ít đất để trên đầu ngón tay rồi hỏi các Thầy Tỳ Kheo:

- Đất trên đầu ngón tay Ta nhiều hay đất trên quả địa cầu này nhiều?
- Bạch Đức Thế Tôn! Đất trên đầu ngón tay Như Lai so với đất trên quả địa cầu thì quá ít.
- Cũng vậy, này các Tỳ Kheo, những chúng sanh hiếu kính với cha mẹ thì quá ít, như đất trên đầu ngón tay của Ta, còn những chúng sanh không hiếu kính với cha mẹ lại quá nhiều như đất trên quả địa cầu”. (Kinh Tương Ưng)

*Vu-Lan đốt nén Tâm hương
Cầu cho Cha Mẹ mười phương an lành.
Hương hoa hòa quyện tâm thành
Nhớ lời Phật dạy thực hành Hiếu tâm.*

Như Nhiên
Thích Tánh Tuệ

Người viết rất thích những vần thơ nửa Đời nửa Đạo của Thầy Thích Tánh Tuệ, một vị tu sĩ có tâm hồn nghệ sĩ, rất gần gũi và khuyến đạo Phật tử qua những bài viết, bài thơ rất chân tình. Xin được giới thiệu một bài thơ hay về mùa Vu Lan dưới đây của Thầy:

Vọng Mãi Lời Ru

*À ơi.. con ngủ cho tròn
Mẹ ru.. bế cạn non mòn vẫn ru
Ơi à.. giấc ngủ mùa thu
Mẹ đưa qua những sương mù tháng năm.
Bàn tay lót chỗ con nằm
Dịu dàng áp ủ, âm thầm sớm khuya
Lời ru thấm đượm tình quê
Ấu ơ.. lặng cả tiếng ve muôn phiên.*

*Ơi lời ru mẹ dịu hiền
Cho ngày thơ dại thân tiên ngọt ngào,
Bàn tay mang phép nhiệm màu
Chất chiu, mưa nắng dãi dầu vì con
À ơi.. con ngủ cho ngon..
Một vầng trăng khuyết đã tròn giữa đêm.
Lời ru gieo hạt bình yên
Mây trời rủ xuống ngoài hiên ngủ vùi*

*Mẹ ru ấm chỗ Ngoại ngôi
Cho phai thương nhớ ngậm ngùi tử sinh.
Ru con, mẹ cũng ru mình
Ru niềm đau thưở bóng hình cách xa
Ru cho vẹn cả tình cha
Quan san vạn lý thiết tha giống nòi..*

*- Lớn khôn cách biệt mẹ rồi
Lời ru theo vạn bước đời của con..
Ru Đời, ru Đạo vương tròn
Thiên thu tiếng mẹ hóa hồn núi sông..
Như Nhiên - (Thích Tánh Tuệ)
(Nguồn: Email bạn gửi- Cảm ơn Ngọc Chính)*

Ngày lễ Vu Lan là ngày lễ quan trọng đối với người Phật tử để những người con Phật có cơ hội quy tụ về chùa tỏ lòng hiếu kính Cha Mẹ theo gương của Ngài Mục Kiền Liên Bồ Tát.

Trong mùa Vu Lan năm nay, chủ nhật vừa qua vợ chồng người viết cũng đã đến chùa Bửu Hưng ở Vancouver dự đại lễ Vu Lan do Thượng Toạ Thích Tâm Hoàn, trụ trì chùa Giác Hoa, Virginia kiêm cố vấn Bửu Hưng Tu Viện, chứng minh

buổi lễ và thuyết giảng thời pháp “Mẹ là Quê Hương Bát Nhã” rất có ý nghĩa.

Phật tử ngồi chật cả chính điện. Chương trình buổi lễ rất trang nghiêm và cảm động qua các bài hát ca ngợi, nhớ thương ân đức của Mẹ Cha và nghi lễ bông hồng cài áo do các Phật tử chùa Bửu Hưng phụ trách.

Chúng ta quây quần dưới mái chùa để cùng góp vui với những người con có cha mẹ còn sống trên cõi nhân gian này vì họ còn có cơ hội để nói lên một lời yêu thương cha mẹ hay lời cảm ơn công sinh thành dưỡng dục của mẹ cha vì một mai cha mẹ đã mất đi rồi thì đâu họ có muốn nói lời yêu thương hay tạ tội thì cũng đã muộn rồi.

Mừng cho bạn nhận được cánh hoa màu hồng cài trên ve áo và cầu nguyện cho cha mẹ hiện tiền biết quy ngưỡng Tam Bảo, thân an trí lạc, phước huệ song tu.

*“Rằm Tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới
Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi
Chúc người con, lòng sung sướng vui cười*

Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ”

Vui mừng thay khi:

“Trên áo anh cài hoa hồng màu đỏ

Mừng cho anh còn có Mẹ trên đời

Để nụ cười còn nở ở trên môi

Để được thấy đời anh còn có phúc”

(Nguồn: trích trong bài thơ
Màu Hoa Hồng Cài Áo-Thơ
Sương Lam)

Cũng xin được chia sẻ nỗi buồn đau của những người đã không còn cơ hội để nói lên những lời yêu thương hay tạ tội này vì cha mẹ đã qua đời:

“Nay mất mẹ, bây giờ tôi mới hiểu

*Thế nào là tình mẫu tử thiêng liêng
Ngôn từ nào định nghĩa chữ Mẹ hiền:
Là Đức Mẹ, là Quan Âm, thị hiện”*

(Thơ Sương Lam)

Ngày Vu Lan, mọi người thường nhắc nhở đến ơn Mẹ mà hình như quên nhớ đến nghĩa Cha.

Xin hãy lắng lòng mình nhớ đến người Cha và cảm niệm ân nghĩa sinh thành của Cha lẫn Mẹ vì cả hai đều thương yêu con cái:

*“Người đã viết rất nhiều về Tình Mẹ
Như nước nguồn, như biển cả mênh mông
Và ngọt ngào như lúa chín ngoài đồng
Con khôn lớn cũng nhờ giòng sữa Mẹ
Cha cũng đã góp phần nuôi dạy trẻ
Đã nhiều đêm cha thao thức canh trâu
Đã nhiều lần Cha lo lắng âu sầu*

Khi con trẻ biếng ăn hay biếng học”

Đề rồi tự nhắc nhở mình:

“Án của Mẹ như trời cao biển cả

Nghĩa của Cha như đất rộng núi cao

Tình Mẹ Cha như dòng suối ngọt ngào

Nhớ Nghĩa Mẹ đừng quên Tình Cha nhé “

(Nguồn: Trích trong bài thơ Một Lời Cho Cha- Thơ Suong Lam)

Xin mời thưởng thức Youtube Nở Hoa Cuộc Đời để cảm tạ ân đức của người Cha

Youtube No Hoa Cuoc Doi -Y tho Suong Lam -Nguyen Van Hien & Phuong

<https://www.youtube.com/watch?v=5khU6gNCOK>

Nhìn màu hoa hồng cái áo bạn sẽ biết niềm vui hay nỗi buồn của người nhận hoa:

“Rằm Tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới

Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi

Chúc người con, lòng sung sướng vui cười

Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ

Ôi! Buồn lắm! Hoa hồng màu trắng đó!

Trên áo tôi! Tôi mất Mẹ lẫn Cha

Mùa Vu Lan khi nghe đến lời ca

Bông hồng cài áo! Lệ nhòa đôi mắt”

Thơ Suong Lam

Xin cầu nguyện cho Cha Mẹ đã quá vãng sớm siêu thoát nơi miền lạc cảnh.

Xin mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Màu Hoa Hồng Cài Áo do người viết mới vừa thực hiện như một món quà kính dâng lên Cha Mẹ trong mùa Vu Lan năm nay.

Youtube Màu Hoa Hồng Cài Áo- Thơ Suong Lam- Nguyễn Văn Đông- Tâm Hào

<https://youtu.be/DWhdLS1m2YI>

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát.

TÌNH NÔNG

****Một đời ta nô lệ vợ nhà*

Trọn đời ta phục vụ cho đàn con

Bao nhiêu năm “khẩu chiến” từng ngày

Gia tài của vợ để lại cho ta

Gia tài của vợ là một chuỗi... cần nhần.

Vợ sai ta rửa chén hằng ngày,

Vợ kêu ta nấu cơm cho đều tay

Ta phải nấu đồ chay, nêm thật cay.

Vợ sai ta cắt cỏ ngoài vườn,

Vợ nhắc ta nhớ đưa tiền lương

Ta phải đưa sạch trơn cho nàng...thương!

Vợ kêu ta chở tới cửa hàng,

*Vợ mua chi ta hồng có được can,
Em cứ mua hàng sang, không phân nân! ...*

*Trợn đời ta giam hãm bởi vợ nhà
Trợn đời ta bị nhốt trong tù xa,
Bao nhiêu năm làm kiếp... quần thần
Gia tài của vợ để lại cho ta
Gia tài của vợ là một đồng việc làm.*

*Vợ chê ta sao chẳng nhiều tài
Vợ chê ta hát sao chẳng hay,
Ta hát bản “Tàn phai” nghe mệt tai.*

*Vợ chê ta không biết thờ bà!
Vợ chê ta không giống chàng A
Ta cứ quên tặng hoa, khi nàng...ca.*

*Vợ chê ta ngủ ngáy rầm rầm
Vợ chê ta chưa có thật tâm
Chưa có luôn...dạ vâng, khi nàng cần.*

*Một đời ta trao trọn cho vợ nhà
Trợn đời ta lo dạy đàn con
Bao nhiêu năm chung sống hàng ngày
Mối tình của vợ để lại cho ta
Mối tình của vợ là một khối...Tình Nông” .....*

(***Phỏng theo bản nhạc “Gia Tài Của Mẹ” của Nhạc sĩ TCS)

Ông Tá đi tới đi lui trong phòng, miệng cứ hát oang oang những lời ca trong bài “Gia Tài Của Mẹ” được ông cải biên mà chưa xin phép tác giả, hát một cách thích thú, hứng khởi. Vừa hát thật to, vừa vung tay đá chân, cứ y như đang giải tỏa được nỗi uất nghẹn trầm kha, u uẩn chất chứa tự bao ngày.

Người ta cứ bảo “*Văng Chủ Nhà Gà Vọc Niêu Tôm*”. Úi chu choa chẳng lẽ ông “xệ” thế sao? Ói Giời! Người ta lại còn “*Nhất Vợ Nhì Trời, Tam...*” tam cái gì nhi? Thôi ông hồng muốn thành người Hán rộng mần chi, cái kiêu Gáo Tra Dài Cán..., ủa nói lộn “*Giáo Đa Thành Oán*”, hồng lẽ ông đang thể hiện nổi oán hờn bằng những lời ca, khi bà vừa... khuấy nèo. Đùa chút chơi vậy thôi chứ rõ ràng là bà nhà đang có mặt tại Sóp Ping hiện trường để sắm sửa y trang cho buổi tiếp tân của gia đình người bạn và ông đang thanh thoi ở nhà ca hát cho đời lên hương. Ông không phải lớt tớt theo làm người phụ khuôn vác, nhất là những lúc hàng “on sale”. Ông được tự do thoải mái, trí óc minh mẫn để sáng tác lời ca tiếng hát là phước đức nhiều đời của ông rồi, chẳng có điều chi than phiền khiêu nại cả.

Nghĩ cũng tức cười thật, đám tiệc là đám tiệc của người ta, đâu phải của chính mình, hà có chi mà nôn na nôn nóng, chạy ngược chạy xuôi từ “sóp ping” này sang “sóp ping” khác tìm cái áo thật ưng ý. Nói nào ngay, áo quần người ta bày la liệt, đẹp không chỗ nào chê, nhưng chưa có Sale, sờ vào đứt hết mấy ngón tay ngay nên phải chạy là thế. (Dĩ nhiên những người nhiều tiền thì cần chi phải chờ đến “on-sale”, cứ đi ngang thấy cái nào vừa ý, thử vào mà vừa vặn, cầm ra quày cà-cạc là xong ngay). Tìm được cái áo vừa đẹp vừa rẻ của những nhà may nổi tiếng như Versace, Tahari, St. John hay Anne Klein, Donna Karan, v. v. thì còn gì thú bằng, ai nhìn cũng phải sum xoe, suýt soa hít hà khen tặng. Vào phòng tiệc phải đi tới đi lui, tìm người bạn này hỏi han vài câu, gặp người kia cười một cái, chúng

tổ mình là người tử tế dzui dzẻ hòa nhã là đúng rồi, nhưng còn một duyên có khác: để cho người ta chiêm ngưỡng áo quần đẹp của mình; chả ai đại gì mà ngồi một chỗ cho nó phí!! Thiết tình mà nói, đàn bà sở dĩ đẹp đẽ lộng lẫy hơn cũng một phần nhờ vào quần áo, y trang và son phấn bên ngoài kết hợp lại. Nhìn đàn bà đẹp hỏi ai mà không thích? Bởi vậy mấy đấng mày râu thấy vợ ta đẹp, ta phải khen. Vợ người thì chớ đại, coi chừng bị chồng người ta cho... ăn đòn đấy!

Dù cù lần cách mấy đi nữa, ông Tá vẫn khuyến khích vợ đi sóp, không đợi bà phải nhỏ nhẹ vào tai “Mình ơi em đi sóp được không?” Đây là một cách thể hiện tình yêu nồng thắm bao la, miễn sao đừng cà cạc thái quá để rồi mang nợ trả hoài tiền lời cũng không xuê, nói chi tiền vốn, cuối cùng khai băng rúp xi thì khôn. Làm có tiền cũng nên cho nó luân lưu; có nhiều người bán phải có lắm kẻ mua. Nền kinh tế Mỹ có phát triển thì ta mới có dzóp thơm, mới có cơ hội để tậu nhà lớn, xe sang.

Ở xứ Mỹ mà không mắc nợ là Mỹ dzòm, nhưng nợ bù đầu bù cổ thì lại dzòm hơn. Bởi vậy hễ thấy dzợ dzui thì mình cũng dzui lây, thể hiện lời thơ “dzợ buồn mình có dzui đâu bao giờ”. Người ta buồn người ta rầu thành nhạc sĩ thiệt (?) than thở nhạc tình chết, tình lỡ, tình xa, tình sầu, tình tan, tình lang thang dờ dang dang dở. Còn ta dzui cũng phát tiết được lời ca nhưng “sáng tác viên” kiểu nhạc... người lời... ta ấy mà. Cứ lấy sẵn bài nhạc của người ta rồi để lời hát vào, kể ra mình cũng hòa nhập được vào “trào lưu tiến hóa” của nhân loại. Ông Tá tự hào bảo thế.

Nhan nhản ngoài tiệm nhạc, hay nghe từ la-dzô phát thanh, nhiều bài nhạc thể điệu xập xình thậm chí cả giựt nữa; nhưng lời ca thì từ chết tới bị thương; chẳng hợp tình hợp cảnh hợp kim thủy mộc hỏa thổ tí nào..., nhưng người ta vẫn là nhạc sĩ. Minh đây không ham nhạc ngoại thì chơi nhạc Việt, bỏ lời Giao-Chi. Mấy ông nhạc sĩ đừng phiền nghe, tui cũng có hỏi qua chớ không có âm thầm tự động lấy nhạc quý ngài sửa lời ca rồi bỏ tên ta vào đâu ạ! Ông Tá nhủ thâm đôi lời xin phép coi như xong bốn phận công dân.

Thiệt ra lời hát vừa rồi ông đặt cho vui chứ làm gì có tên đàn ông nào tộ vậy. Ông hát để tặng cho vợ chồng người bạn già sắp sửa tổ chức buổi lễ “an- ni -vượt- sa- ri”(anniversary) mà bà vợ ông còn mang đầu óc “chông Mỹ cứu nước”, suốt ngày cứ lảm bảm “ăn no mec- xi đi”. Bả còn cố giải thích: người ta mời mình tới đãi thức ăn, thì mình cứ ăn, no nê rồi chẳng lẽ không cảm ơn người ta, cảm ơn rồi thì... dzọt, đơn giản như đang giỡn vậy. Nhiều đám tiệc vẫn xảy ra như vậy mà, cả đám cưới cũng vậy nữa, hễ ăn đến món tráng miệng cuối cùng, cô dâu-chú rể chưa kịp đi cắt bánh, là bà con đã lục tục đứng dậy ra về, còn lại những cái bàn trống trơn chứng giám đôi trẻ chia vui bánh cưới...

An ni hay ăn no gì đều tốt cả. Một sự gợi nhớ, một kỷ niệm đẹp, một “Ôn cố tri tân” của cặp vợ chồng đã từng chia sẻ ngọt bùi, cũng có lắm khi đâm thọt nhau (bằng mồm hay chân tay) nhưng nhằm nhò gì ba cái lễ tộ đó. “Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại” nhưng có loại nhà tù người ta muốn ở thiên thu ấy mà (ở tù hồng ớn mà còn hẹn nhau đến kiếp lai sinh), bằng chứng là thứ bảy hay chủ nhật nào những nhà hàng lớn đều không còn chỗ trống. Những chiếc “Li-mui-sin” kết hoa lừng lẳng đậu hiên ngang trước cửa để chờ đón cô dâu và đưa chú rể về “nhà tù” (?), rồi bà con cô bác có khi một tháng

bốn tuần đều có mặt trong những buổi chúc mừng, chia vui đó, họ chúc tụng “Sống bên nhau đến trăm năm đầu bạc răng long” chớ bộ giỡn chơi sao.

Thấy người mà chạnh nghĩ đến ta, ông Tá cũng muốn tổ chức một buổi an-ni, gọi nôm na là kỷ niệm tân hôn, hay thêm nghĩa nữa là “hấp hôn”, là “hâm nóng (?) lại cuộc tình, mời bà con cô bác đến chung vui. Trước là trình diện bà vợ già với đám con cháu bầu đoàn thể tử, nhưng khổ nỗi ông vô tình quên bém mình cưới vợ ngày nào, muốn hỏi bà vợ thì ngại bà la toáng lên trách cứ người sao vô tâm, đoảng trí. Thật ra ông chỉ nhớ cái năm tháng nghỉ hành quân, chạy tọt về nhà kêu ông bà già đi cưới vợ phương xa. Thiệt tình hồi đó mỗi lần đi phép về nhà, cha mẹ ông đã từng năn nỉ ý ôi rằng ông hãy cưới “cô hàng xóm” ở dưới chợ Đầm mà cũng là “cô hàng xóm” của ông. “*Nhà nàng ở cạnh nhà ông, cách nhau có một đám đất không sau hè*” (khu Phước Hải hồi đó đất rộng người thưa, chứ không có chặt cứng như bây giờ), hai bà già đã ăn ý với nhau lắm lắm. Mẹ của nàng không hiểu có phải vì thấy ông hiền hậu dễ bảo, hay lo sợ con gái bà ế độ, muốn tìm cho nàng một bên đậu an toàn nên đã chắm ông. Bà đưa điều kiện nếu ông chịu, bà sẽ chạy chọt cho ông về làm huấn luyện viên ở quân trường gần thành phố để... đêm ngày nghe sóng vỗ. Ông có vợ, bà có rể quý, hai bên đều có lợi. Ông khỏi phải chịu cảnh đi hành quân lặn lội nơi đồng lầy phèn chua nước mặn, khỏi hứng chịu cảnh đêm đêm mưa rơi tầm tã, mưa ào ào, mưa rào rào trên tấm Poncho mà đã nhiều lần vượt nước mưa trên mặt, ông cứ ngỡ nước mắt của chính mình, và cả những ngày nắng nữa. Nắng đổ lửa đổ củi, nắng cháy da bò, nắng nung người mà trận địa thì còn loang máu tươi. Bà cụ đã vẽ cho ông chữ Thọ ngay trước trán, tránh được nguy cơ phải chân ngồi xếp bằng trên bàn thờ hưởng mùi nhang khói. Ấy vậy mà ông lại khăng khăng từ chối, khiến mẹ ông buồn và bà cụ hàng xóm chửi quá mạng.

Chẳng phải vì ông yêu đời sống lính trận miền xa gì (tên nào không muốn làm lính thành phố?) mà tại vì ông đã lỡ yêu hoa trinh nữ nơi ông tạm dừng quân và cuối cùng thì “đám cưới nhà binh em ơi!” cũng dzui dzẻ rộn ràng, rình rang rộn rịp lắm chớ có thua ai đâu. Và vì “tiền lính tính liền” nên ông bèn đưa vợ theo nâng khăn sửa túi, sống tạm ở “trại gia binh” vậy, và hàng năm ông bà vẫn đều đều sản xuất những “thiếu nhi quân”, quân đội VNCH bỗng dưng có thêm nửa tiểu đội lính con mà không phải bỏ công tuyển mộ. Mỗi tháng chính quyền chỉ phải phát lương tính theo đầu người 2,000 đồng một đũa. Những đũa con của ông đặt tên theo kiểu 12 con giáp cho dễ nhớ, khỏi lẫn lộn về sau, nếu phải làm khai sinh kiểu thế vì, vì bản chính đã bị thất lạc hủy liệt. Bởi vậy đám con ông được mang tên thằng Chuột, con Mèo, thằng Thìn, thằng Tý, con Ty, thằng Dê... sồn sồn năm một ra lò cũng dzui đáo để, rồi thì những năm dài tù tội.

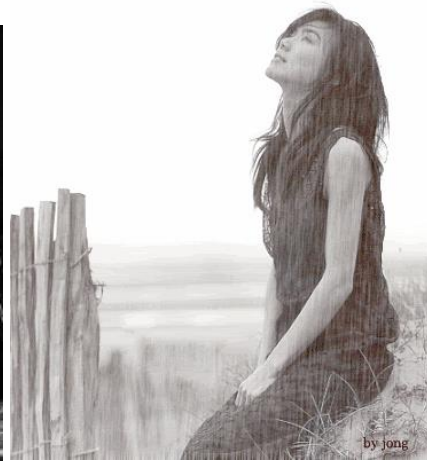
Thật sự cái mục này miễn bàn tới ở đây nó sẽ mất dzui, bây giờ cả “bà chúa ngục” cả đám tù tự nguyện đều có mặt ở cái xứ tự do này, muốn hâm nóng một cuộc tình là điều nên làm lắm lắm. Bên cạnh đó, hễ đôi uyên ương nào tổ chức tiệc “Anniversary” mà mời ông bà là không bao giờ ông từ chối, luôn đến để chúc mừng.

“Tình nồng thắm xuyên qua bao tháng năm” mà li. Dù suốt trong chiều dài chung sống, có lắm ba chìm bảy nổi, chín cái lênh đênh (chưa kể vô số cái lang thang) có đúng một phần nào trong những lời ca

ông vừa sáng tác, âu đó cũng là thể hiện tình yêu, tình... nể vợ, hay nói một cách khác: một sự nhịn chín sự lạnh, một nét đặc thù dễ thương từ truyền thống của ông cha dưới chế độ mẫu hệ ngàn xưa - quý vị đàn ông chịu vợ đáng được tuyên dương, phải được phát bằng tưởng lục. Kỳ này đi dự tiệc “anniversary” của người bạn ông phải hát tặng họ bản nhạc này, chúc họ sống mãi bên nhau. Tình yêu muôn năm, vợ chồng vạn tuế!

*“Một đời ta trao trọn cho vợ nhà
Trọn đời ta lo dạy đàn con
Bao nhiêu năm chung sống hàng ngày
Mối tình của vợ để lại cho ta
Mối tình của vợ là một khối... Tình Nồng” ...*
Lê Thị Hoài Niệm

Đêm Dài

Đêm dài dằng dặc hoang liêu,
Ni non ve réo quạnh hiu bên lầu.
Hàng cây say ngủ từ lâu,
Âm thầm đối bóng, ngậm sầu đau thương.
Gối chăn hờ hững lạ thường,
Trở trần, trần trở,... Cõi buồn thênh thang.
Đồng hồ tích tọc âm vang,
Xoáy trong trí óc, vỡ tan tế bào.
Mong ngày, mong sáng sang mau,
Bàng hoàng đối mặt: hư hao, vỡ vàng!
Sao đành phụ rẫy... ngỡ ngàng...
Sáng-đêm... bóng-mặt... dở dang... trốn-tìm...
Dễ dành... nuốt ngược vào tim,
Chôn tình sâu kín, nhận chìm cơn mê!

**Nguyễn P. Thúy,
September 3, 2015**

Tình Khúc Mưa số 35

*Một chiều buồn mưa hắt hiu
Thuyền tình về đâu dấu yêu?
Mùa thu lãng đãng se buồn
Đường xưa lẻ bóng cô liêu.*

*Vì cuộc đời ta trót trao
Tình yêu người, ôi xiết bao!
Hạnh phúc chân mây đầu gió
Tan theo sóng biển dạt dào.*

*Vì mộng vàng êm ái thơ
Nhưng tình sâu phai ước mơ
Em tôi ơi thôi đừng khóc
Rưng rức chiều tàn bơ vơ.*

*Đừng mong người xa cách xa
Tình trao rồi sao thiết tha
Nhưng chỉ là bóng tối tịch liêu*

*Người ơi cố quên ...
nhưng lòng vẫn nhớ nhung nhiều.*

*Giờ mộng tàn thôi tiếc chi
Vạn ngày sâu tim khắc ghi
Án tình chỉ là một thoáng
Mưa bay tan giấc xuân thì.
Ngọc Quyên*

Tóc Bay Gọi Với...

*Sáng lên đôi
Tháp thoáng ...em áo vàng
Lưng chùng dốc
Tựa gốc hoa dầu
Em ngồi như chiếc lá mùa thu!*

*Ta lên đồi
Nghe gió vi-vu...ngỡ lời em hát...
Ta lên đồi
Nhặt lá thu rơi, tưởng dáng em ngồi!*

*Lang thang trên đồi, ngắm hoa dầu rơi
Lượn lờ...chấp chới...
Lang thang trên đồi, thoáng tóc ai bay
Gọi với...ngập ngừng...*

*Và ta,
Ngóc-nghech-hoa-dầu
Xoay trong gió cuốn...
Sáng lên đôi quán quanh
Kìa tóc bay gọi với...
Có dám tới làm quen
Em-mùa-thu-áo-vàng!?*

Lê thị Mỹ-Công